

पेम्माचा पिता

भीति आणि निषेधाचा पडदा काढून टाकणे

केविन जे. मुलिनस

Father of Love

By Kevin J. Mullins (2020)

Email: lastmessageofmercy@roadrunner.com

Or visit my website at lastmessageofmercy.com

Special thanks to: Adrian Ebens — fatheroflove.info Ray Foucher—characterofgod.org Deane Gilman — Bible teacher and long-time friend Ace Rivera — Bible teacher and long-time friend The whole Father of Love Facebook group/family My mom—for just being the beautiful woman that you are!

Distributed by:

Throughout this book the word “Jehovah” is employed instead of “Lord” except for when quoting other authors and contributors.

अनुक्रमणिका

प्रस्तावना: त्यांच्या साक्षीच्या वचनाने

1. स्वतःच्या समजुतीवर अवलंबून राहू नका.....	5
2. देव त्याच्या पुत्राद्वारे त्याची प्रेमळ दया दाखवतो	10
3. देवाच्या क्रोधावरील पडदा काढून टाकणे.....	18
4. आमचा देव भस्म करणारा अग्नी आहे.....	26
5. "सूड घेणे माझे आहे!" असे परमेश्वर म्हणतो.....	36
6. देवाचा कोकरा पहा!.....	48
7. "पवित्र व्हा, कारण मी पवित्र आहे."	65

हे पुस्तक वाचताना तुम्हाला जगभरातील लोकांकडून देवाच्या प्रेमळ व्यक्तिमत्त्वाबद्दलचे ज्ञान घेतलेल्या साक्षी सापडतील. प्रकटीकरणाच्या पुस्तकाच्या १२ व्या अध्यायात आपण वाचतो की सैतान आणि त्याचे दूत या पृथ्वीवर राहणाऱ्या देवाच्या लोकांचा छळ करण्याचा प्रयत्न करतात. आपण आपल्या स्वर्गीय पित्याला चुकीचे चित्रण करावे म्हणून आपण आपला विश्वास गमावावा अशी त्यांची इच्छा आहे. शत्रूच्या हिंसक क्रोधाने आपल्यावर आलेल्या या परीक्षांमध्ये आपल्याला हे वचन दिले आहे: "पण त्यांनी कोकऱ्याच्या [येशूच्या] रक्ताने आणि त्यांच्या साक्षीच्या वचनाने त्याला [सैतानाला] पराभूत केले, आणि त्यांना त्यांचे जीवन इतके प्रिय नव्हते की ते मरणाला घाबरत होते." ~ प्रकटीकरण १२:११.

या पानांमधील साक्ष वेगवेगळ्या दिशानिर्देश मधून आणि अनुभवांमधून आहेत. काही जण त्यांच्या दैनंदिन जीवनातील वैयक्तिक अनुभवांची साक्ष देतात जेव्हा त्यांना अशा परिस्थितींचा सामना करावा लागतो ज्यामध्ये त्यांना स्वतः कशी प्रतिक्रिया द्यायची याचा पर्याय निवडावा लागतो. तो आपल्या स्वर्गीय पित्याचा मार्ग असेल की मनुष्याचा मार्ग असेल?

इतर लोक देवाच्या खऱ्या स्वभावाबद्दल आणि त्याचा त्यांच्या जीवनावर कसा परिणाम झाला आहे याबद्दल शास्त्रात सापडलेल्या सत्याच्या रत्नांबद्दल बोलतात, तर काही आपल्याला शास्त्रातील समजण्यास कठीण असलेल्या उताऱ्यांबद्दल खोलवर अंतर्दृष्टी देतात.

देवाच्या चारित्र्याबद्दल तुमच्या प्रत्येक प्रश्नाचे उत्तर देणे आम्हाला शक्य नसले तरी, हे संपूर्ण पुस्तक "देव प्रेम आहे" (१ योहान ४:८) या निर्विवाद वस्तुस्थितीची साक्ष देते आणि या प्रेमांमुळे मी माझ्या जीवनात एक खोल बदल अनुभवला आहे जो मला एक चांगला पिता, मित्र, कर्मचारी पती, भाऊ, कर्मचारी आणि मुलगा बनण्यास प्रेरित करतो.

तुम्ही हे साहित्य वाचत असताना, या साक्षीदारांसह, आम्ही प्रार्थना करतो की तुम्हालाही देवाला एका नवीन प्रकाशात पाहण्यास आणि त्याच्या अतुलनीय प्रेमाने प्रभावित होण्यास प्रोत्साहित केले जाईल जे तुम्हाला पूर्णपणे ... करण्यास प्रेरित करते.

"तुमचा देव यहोवा परमेश्वरावर पूर्ण अंतःकरणाने, पूर्ण जिवाने, पूर्ण मनाने आणि पूर्ण शक्तीने प्रेम करा ... आणि तुमच्या शेजाऱ्यावर स्वतःसारखी प्रीती करा."

~ अनुवाद ६:५; लेवीय १९:१८; मत्तय २२:३७-३९

हे पुस्तक माझ्या तीन मुलांना समर्पित आहे:

आयझॅक जॉन, हेली जीन आणि एलियाना रोज.

"यहोवा तुम्हाला आशीर्वाद देवो आणि तुमचे रक्षण करो; यहोवा चा चेहरा तुमच्यावर प्रकाशमान करो,

आणि तुमच्यावर कृपा करो; परमेश्वर आपले मुख तुझ्यावर उंचावेल आणि तुला शांती देवो."

~ गणना ६:२४-२६ ~

प्रेमळ पिता

"पित्याने आपल्याला किती प्रेम दिले आहे ते पहा..." ~ १ योहान ३:१.

1. स्वतःच्या समजुतीवर अवलंबून राहू नका

"देव प्रेम आहे" (१ योहान ४:८) हे वाचल्यावर तुम्हाला काय वाटते? संदेष्टा यिर्मया म्हणतो तेव्हा तुम्ही त्यावर विश्वास ठेवता का: "दुरून यहोवाने मला दर्शन देऊन म्हटले, 'हो, मी तुझ्यावर चिरंतन प्रेम केले आहे; म्हणून मी तुला प्रेमदयेने आकर्षित केले आहे.'" ~ यिर्मया ३१:३.

देव त्याच्या निर्मितीवर "अनंत प्रेमाने" प्रेम करतो यावर तुमचा विश्वास आहे का? "अनंत" या शब्दाचा अर्थ आतापासून अनंतकाळापर्यंत असा पाहू नका. अनंतकाळापासून ते अनंतकाळ भविष्यापर्यंत पहा. असा कधीही काळ नव्हता आणि येणार नाही जेव्हा देव तुमच्यावर प्रेम करणार नाही. तुम्ही काय केले आहे, तुम्ही काय करत आहात किंवा तुम्ही काय कराल हे महत्वाचे नाही, आपला पिता नेहमीच तुमच्यावर प्रेम करतो आणि तो तुम्हाला प्रेमळ दया दाखवतो. नेहमी लक्षात ठेवा की देव तुम्हाला त्याच्याकडे आकर्षित करण्यासाठी "प्रेमळ दया" वापरेल. तो कधीही भीतीचा वापर करत नाही.

"आपल्यासाठी देवाचे असलेले प्रेम आपल्याला कळले आहे आणि आपण त्यावर विश्वास ठेवला आहे. देव प्रेम आहे, आणि जो प्रीतीत राहतो तो देवामध्ये राहतो आणि देव त्याच्यामध्ये राहतो. अशाप्रकारे आपल्यामध्ये प्रेम परिपूर्ण झाले आहे: न्यायाच्या दिवशी आपल्याला आत्मविश्वास असेल कारण, या जगात आपल्या काळात, आपण त्याच्यासारखेच आहोत. प्रीतीत भीती नसते, परंतु परिपूर्ण प्रीती भीती घालवते, कारण भीतीला यातना असतात. जो भीती बाळगतो तो प्रेमात परिपूर्ण होत नाही. आपण त्याच्यावर प्रेम करतो कारण त्याने प्रथम आपल्यावर प्रेम केले." ~ १ योहान ४:१६-१९.

ग्रीक भाषेत या प्रेमाला ἀγάπη (agápe) म्हणतात आणि ते त्याग, प्रेमळ, निस्वार्थी, इतरांप्रती सेवा (किंवा, देण्याद्वारे) प्रदर्शित होते. देवाच्या चारित्र्यावर आपल्या सर्व चिंतनात आपण आपल्या स्वतःच्या पूर्वकल्पित कल्पनांना त्याग करण्यास तयार असले पाहिजे. देवाने म्हटले आहे, "माझे विचार तुमचे विचार नाहीत आणि तुमचे मार्ग माझे मार्ग नाहीत." (यशया ५५:८). आपण आपल्या स्वतःच्या कल्पना आणि जीवनशैलीनुसार देवाला एका चौकटीत ठेवू नये, तर त्याऐवजी आपल्याला "पूर्ण मनाने यहोवावर विश्वास ठेवावा; आणि स्वतःच्या बुद्धीवर अवलंबून राहू नये" (नीतिसूत्रे ३:५).

जेव्हा तो म्हणतो की तो प्रेम आहे तेव्हा त्याच्यावर विश्वास ठेवा. जेव्हा तो म्हणतो की तो तुम्हाला "शाश्वत प्रेमाने" प्रेम करतो तेव्हा त्याच्यावर विश्वास ठेवा.

वर आकाशाकडे आपले डोळे लावा, खाली पृथ्वीकडे लक्ष द्या; कारण आकाश धुराप्रमाणे विरून जाईल, पृथ्वी वस्त्राप्रमाणे जीर्ण होईल, तिचे रहिवासी चिलटांप्रमाणे मरतील; तरी माझे तारण सर्वकाळ टिकेल,

माझा न्याय भंग पावणार नाही.हे नीती जाणणाऱ्यांनो, माझे नियमशास्त्र मनात वागवणाऱ्यांनो, तुम्ही माझे ऐका; मर्त्य मानव नावे ठेवतील त्यांना भिऊ नका; त्यांच्या निंदेने घाबरू नका. यशया ५१:६-७.

देवाचे नीतिमत्त्व कायमचे आहे. ते कधीही रद्द होणार नाही. नीतिमत्तेचे जीवन हे एकमेव जीवन आहे जे सार्वकालिक आहे. जेव्हा येशू तुम्हाला "सार्वकालिक जीवन" देण्याचे वचन देतो तेव्हा तो फक्त असे वचन देत नाही की तुम्ही कधीही मरणार नाही.

त्याचे लक्ष केवळ कायमचे जगण्याच्या स्वार्थी महत्वाकांक्षा जागृत करणे नाही, तर पित्याच्या नीतिमत्तेचे प्रतिबिंबित करणाऱ्या जीवनशैलीबद्दल बोलत आहे. हे नीतिमत्त्व आपल्यासाठी त्याच्या नियमात (त्याच्या तोराहमध्ये) लिहिले आहे - "नीतिमत्त्व जाणणाऱ्यांनो, माझे ऐका, ज्यांच्या हृदयात माझे नियम आहेत." जेव्हा नियमशास्त्र खरोखर आपल्या हृदयात असते तेव्हा आपण पित्याच्या नीतिमत्तेच्या सार्वकालिक जीवनाला "जाणू" (अनुभवू). परंतु देवाच्या नीतिमते शिवाय शास्त्र स्पष्ट आहे:

शास्त्रात असे लिहिलेले आहे की, "नीतिमान कोणी नाही, एकदेखील नाही; समंजस कोणी नाही, देवाचा शोध झटून करणारा कोणी नाही; सर्व बहकले आहेत, ते सारे निरुपयोगी झाले आहेत; ~ रोमकर ३:१०-१२.

लक्षात घ्या की "नीतिमत्ता" आणि "चांगलेपणा" हे एकमेकांचे समानार्थी शब्द आहेत. हिब्रू लोकांमध्ये ही एक लेखन शैली आहे ज्याला हिब्रू समांतरता म्हणतात. जेव्हा पवित्र शास्त्र आपला स्वर्गीय पिता "नीतिमान" आहे असे म्हणते तेव्हा ते म्हणते की तो "चांगला आहे." येशू हे असे म्हणत प्रतिध्वनी करतो: "तू मला चांगला का म्हणतोस? फक्त देवाशिवाय कोणी चांगला नाही." (मार्क १०:१८).

आता, शास्त्रवचनांचा वापर न करता "चांगल्या" (नीतिमत्तेची) व्याख्या करण्याचा प्रयत्न करणे आपल्यासाठी धोकादायक ठरेल. आपल्या स्वतःच्या पतित मनाने चांगले आणि वाईट काय आहे हे मानवजातीने चांगल्या आणि वाईटाच्या ज्ञानाच्या झाडाचे फळ खाल्ल्याने घडले आहे. आपण फक्त चांगले आणि वाईट एकत्र मिसळू. "जे वाईटाला चांगले आणि चांगल्यांना वाईट म्हणतात, जे अंधाराला प्रकाशात आणि प्रकाशाला अंधारात बदलतात, जे कडूला गोड आणि गोडाला कडू बनवतात त्यांना धिक्कार असो. जे स्वतःच्या दृष्टीने शहाणे आहेत आणि स्वतःच्या दृष्टीने हुशार आहेत त्यांना धिक्कार असो." (यशया ५:२०-२१).

देव वाईट आणि अंधाराच्या पूर्णपणे विरुद्ध आहे; कारण "देव प्रकाश आहे आणि त्याच्यामध्ये अजिबात अंधार नाही." (१ योहान १:५). चांगल्या आणि वाईटाची उपस्थिती हे एक संतुलित विश्व नाही. देव परिपूर्ण प्रेम असल्याने, तो फक्त जे योग्य (नीतिमान) आणि चांगले आहे तेच करतो. तो परिपूर्ण सत्य आहे! म्हणून सावधगिरी बाळगा: "एक मार्ग असा आहे जो माणसाला योग्य वाटतो, परंतु त्याचा शेवट मृत्यूकडे नेणारा मार्ग आहे." (नीतिसूत्रे १४:१२).

तर "चांगले" आणि "नीतिमान" म्हणजे काय? बरं, आपण सुरुवातीकडे परत जाऊया जिथे देवाने स्वतः "चांगले" हा शब्द पहिल्यांदा सृष्टीमध्ये वापरला होता. उत्पत्तीच्या पहिल्या अध्यायात तुम्हाला दिसेल की, निर्मिती आठवड्याच्या देवाने प्रत्येक दिवसाला 'चांगला' असे म्हटले. , नंतर निर्मितीच्या शेवटच्या दिवसाच्या अगदी शेवटी त्याने "खूप चांगला" असे म्हटले आणि नंतर तो विश्रांती घेऊ शकला. पौलाने लिहिले:

"कारण जगाच्या निर्मितीपासून त्याचे अदृश्य गुण, त्याचे शाश्वत सामर्थ्य आणि दैवी स्वरूप, हे स्पष्टपणे दिसून आले आहे, जे काही निर्माण केले आहे त्यावरून ते समजले आहे, म्हणून त्यांना सबब नाही." ~ रोमकर १:२०.

म्हणून, पित्याचे गुण (त्याचे शाश्वत चरित्र) निर्मितीमध्ये स्पष्टपणे दिसतात आणि आपण नुकतेच शिकलो आहोत की निर्मितीने चांगुलपणा प्रदर्शित केला.

पण प्रत्येक दिवसात असे काय होते जे "चांगले" होते? बरं, त्याने बनवलेल्या प्रत्येक गोष्टीचे काय काम आहे? सूर्य काय करतो? तो प्रकाश देतो. तो उष्णता देतो. तो वनस्पती, प्राणी आणि मानवांना जीवन आणि चैतन्य देतो. झाडांचे काय? ते काय करतात? ते पक्षी आणि इतर प्राण्यांना विश्रांतीची जागा आणि अन्न देतात. ते सावली देतात. ते प्राणवायू देतात. ते जगाला रंग देतात. गवताचे काय? ते प्राण्यांना अन्न देते. ते प्राणवायू देते आणि हवा थंड करते. ते जगाला रंग देते. पाण्याचं काय ? पाणी समुद्रातील प्राण्यांसाठी घर देते. ते आपल्याला निरोगी पोषक आणि शुद्धीकरण देते. मला वाटते की तुम्हाला मुद्दा समजला आहे. पित्याचे शाश्वत चरित्र, त्याची नीतिमत्ता, देण्याचे जीवन आहे.

"देवाने ज्या बांधकाम पद्धतीवर आपले विश्व बांधले त्याला देवाचा नियम म्हणतात. आणि हा नियम प्रेमाचा नियम आहे, जो त्याच्या स्वभावाची आणि चारित्र्याची अभिव्यक्ती आहे... कृतीत या नियमाचे एक साधे उदाहरण म्हणजे श्वसन. आपण श्वास घेतो त्या प्रत्येक श्वासाने आपण वनस्पतींना कार्बन डायऑक्साइड (CO2) सोडतो आणि वनस्पती आपल्याला ऑक्सिजन परत देतात (श्वसनाचा नियम). ही देवाची जीवनासाठीची रचना आहे, मुक्त देण्याचे एक शाश्वत वर्तुळ. हे देवाच्या प्रेमाच्या स्वरूपाची अभिव्यक्ती आहे आणि जीवन त्यावर चालण्यासाठी बांधले गेले आहे. जर तुम्ही हा नियम, देण्याचे हे वर्तुळ, आहे तर तुमच्या डोक्यावर प्लास्टिकची पिशवी बांधून आणि स्वार्थीपणे तुमच्या शरीराचे CO2 साठवून ठेवले तर तुम्ही जीवनासाठी च्या डिझाइन पद्धतीचा भंग करता आणि त्याचा परिणाम मृत्यू होतो. 'पापाचे वेतन [परिणाम] म्हणजे मृत्यू' (रोमकर ६:२३). देण्याचे हे वर्तुळ म्हणजे देवाने जीवन ज्या नियमावर चालण्यासाठी बांधले आहे तो नियम आहे." (डॉ. टिमोथी जेनिंग्स,दरेमेडी,प्रस्तावना).

"आपला पिता" या शब्दाचा कल्पनात्मक अर्थ असा आहे की तो शाश्वत पुरवठादार आहे. तो जीवनाचा एकमेव स्रोत आहे जो त्याच्या सर्व प्राण्यांना शारीरिक आणि आध्यात्मिक आरोग्यासाठी जे चांगले आणि आवश्यक आहे ते देतो. येशूने शिकवले:

“म्हणूनच मी तुम्हाला सांगतो की तुम्ही तुमच्या जीवनाची चिंता करू नका - तुम्ही काय खावे किंवा काय प्यावे - किंवा तुमच्या शरीराची - तुम्ही काय घालावे. जीवन अन्नापेक्षा जास्त आहे, नाही का, आणि शरीर कपड्यांपेक्षा जास्त आहे? आकाशातील पक्ष्यांकडे पहा. ते पेरणी करत नाहीत, कापणी करत नाहीत किंवा गोदामात अन्न गोळा करत नाहीत, आणि तरीही तुमचा स्वर्गीय पिता त्यांना खायला घालतो. तुम्ही त्यांच्यापेक्षा जास्त मौल्यवान आहात, नाही का? तुमच्यापैकी कोणी चिंता करून तुमच्या आयुष्यात एक तासही वाढवू शकतो का? आणि तुम्ही कपड्यांबद्दल का काळजी करता? शेतातील कमळांचा विचार करा आणि ते कसे वाढतात. ते काम करत नाहीत किंवा सूत कातत नाहीत, परंतु मी तुम्हाला सांगतो की शलमोन देखील त्याच्या सर्व वैभवात त्यांच्यापैकी एकाचा पोशाख घालत नव्हता. आता जर देवाने शेतातील गवताला असे कपडे घातले, जे आज जिवंत आहे आणि उद्या भट्टीत टाकले जाते, तर तो तुम्हाला जास्त चांगले कपडे घालणार नाही का - तुम्ही अल्पविश्वासू? म्हणून 'आपण काय खावे?' किंवा 'आपण काय पायवे?' असे म्हणण्याची कधीही चिंता करू नका. किंवा 'आपण काय घालणार?' कारण अविश्वासू लोकच या सर्व गोष्टींसाठी उत्सुक असतात. तुमच्या स्वर्गीय पित्याला खात्री आहे की तुम्हाला या सर्व गोष्टींची गरज आहे! पण प्रथम देवाचे राज्य आणि त्याचे नीतिमत्त्व मिळवण्याचा प्रयत्न करा, म्हणजे या सर्व गोष्टी तुम्हालाही मिळतील. म्हणून उद्याची चिंता करू नका, कारण उद्या स्वतःची काळजी करेल. प्रत्येक दिवसाला स्वतःचे पुरेसे संकट आहे.” ~ मत्तय ६:२५-३४.

हो, आपला पिता सेवक आहे—आपला पुरवठादार आहे. स्तोत्र कर्त्याने लिहिले: “आकाश देवाचे गौरव वर्णन करते, आणि अंतरिक्ष त्याची हस्तकृती प्रकट करते.” (स्तोत्र १९:१); “आकाश त्याचे नीतिमत्त्व घोषित करते, आणि प्रत्येकजण त्याचे वैभव पाहतो.” (स्तोत्र ९७:६).

देवाचे वैभव म्हणजे त्याचे नीतिमत्त्व आहे हे तुम्हाला माहिती आहे का? मोशेने पित्याला विनंती केली की, "कृपया मला तुझे वैभव दाखव" (निर्गम ३३:१८). वचन १९ मध्ये देवाने उत्तर दिले:

"मी माझे सर्व चांगुलपणा तुझ्यासमोरून चालवीन आणि तुझ्यासमोर यहोवाचे नाव [महिमा/पात्र] घोषित करीन. ज्याच्यावर मी कृपा करेन त्याच्यावर मी कृपा करीन आणि ज्याच्यावर मी कृपा करेन त्याच्यावर मी दया करीन."

"यहोवाच्या नावाची घोषणा करणे" याचा अर्थ असा आहे. शास्त्रातील "नाव" या शब्दाचा संकल्पनात्मक अर्थ "पात्र" असा आहे. परमेश्वराचे किंवा यहोवाचे नाव घोषित करणे म्हणजे प्रत्येक शब्द आणि कृतीतून त्याच्या चांगुलपणा, कृपा आणि दयेचे स्वरूप घोषित करणे. निर्गम ३४ मध्ये आपण वाचतो:

"आणि यहोवा मेघातून उतरला आणि त्याच्या [मोशे] जवळ उभा राहिला आणि त्याने यहोवाचे नाव [महिमा/पात्र] घोषित केले. आणि यहोवा त्याच्यासमोरून गेला आणि त्याने घोषणा केली, 'यहोवा, यहोवा देव, दयाळू आणि कृपाळू, सहनशील, चांगुलपणा आणि सत्याने परिपूर्ण.'" (वचन ५-६).

परंतु इस्राएल घराणे ज्या ज्या राष्ट्रांत गेले तेथे तेथे त्याने माझ्या पवित्र नामास बट्टा लावला, तेव्हा मी आपल्या नामास जपलो. (यहेज्केल ३६:२१). येथे आपण देवाचे (इस्राएलचे) अनुयायी असल्याचे घोषित केले आहे जे मूर्तिपूजकांमध्ये देवाच्या चारित्र्याची भ्रष्टता करत आहेत. हे केवळ त्यांच्या कृतींमुळेच नव्हे तर त्यांनी जे सांगितले त्यावरूनही घडले. त्यांनी आपल्या पित्याच्या चारित्र्याबद्दल जे सांगितले ते खरे नव्हते ज्यामुळे त्यांची स्वतःची कृती त्याच्या मार्गाच्या विरोधात होती. दयाळू, कृपाळू, सहनशील आणि चांगुलपणा आणि सत्याने परिपूर्ण नसल्याच्या त्यांच्या स्वतःच्या कृतींमुळे त्यांनी ज्याला आपला देव म्हणून घोषित केले त्याचे चुकीचे प्रतिबिंब पडले. परिणामी, एकाच खऱ्या देवाबद्दलच्या चुकीच्या धारणा राष्ट्रांमध्ये ठेवल्या गेल्या आणि शिकवल्या गेल्या. त्याचे नाव अपवित्र झाले आणि ते सर्व देवाच्या गौरवापासून (चारित्र्यापासून) कमी पडले. हे पाप आहे; "सर्वांनी पाप केले आहे आणि देवाच्या गौरवापासून कमी पडले आहेत." (रोम ३:२३).

पवित्र शास्त्र आपल्याला सांगते की, "सर्व अनीति पाप आहे" (१ योहान ५:१७), म्हणून नीतिमत्ता म्हणजे पाप नसलेले जीवन. १ योहान ३:४ मध्ये योहान आपल्याला सांगतो, "जो पाप करतो तो नियमशास्त्राचे उल्लंघन करतो, कारण पाप हे नियमशास्त्राचे उल्लंघन आहे." अनीति म्हणजे पाप आणि पाप म्हणजे देवाच्या नियमशास्त्राचे (तोराह) उल्लंघन. नीतिमत्ता म्हणजे देवाच्या नियमशास्त्राच्या संरक्षणात्मक मानकांमध्ये जगणे तर पाप त्याच्या संरक्षण आणि उपचारांच्या बाहेर भटकणे निवडत आहे. पौलाने लिहिले, "एकमेकांवर प्रेम करण्याशिवाय कोणाचेही ऋणी राहू नका; कारण जो दुसऱ्यावर प्रेम करतो त्याने नियमशास्त्र पूर्ण केले आहे." (रोम. १३:८). नंतर, काही उद्धृत केल्यानंतर तो नेमके कोणत्या मानकाचा उल्लेख करत आहे हे दाखवण्यासाठी दहा आज्ञा, तो असा निष्कर्ष काढतो: "प्रीती कधीही आपल्या शेजाऱ्याचे वाईट करत नाही. म्हणून, प्रेम म्हणजे नियमशास्त्राची पूर्णता." (वचन १०). तुम्ही पाहू शकता की, नीतिमत्ता हे "इतरांचे पहिले" जीवन आहे आणि हे निःस्वार्थ जीवन केवळ देवाकडून येते; कारण तो जगात जे काही चांगले आणि योग्य आहे त्याचा उगम आहे: "प्रत्येक उदार दान आणि प्रत्येक परिपूर्ण देणगी वरून येते आणि प्रकाशाच्या पित्यापासून येते, ज्याच्यामध्ये कोणतीही विसंगती किंवा हलणारी सावली नाही." (याकोब १:१७).

देवाने घोषित केले आहे: "मी यहोवा आहे, मी बदलत नाही." (मलाखी . ३:६). "देव प्रेम आहे" आणि तो "बदलत नाही", कारण त्याच्यामध्ये "कोणतीही विसंगती किंवा हलणारी सावली नाही", म्हणून तुम्ही नेहमीच विश्वास ठेवू शकता की तो तुमचे काहीही नुकसान करणार नाही. जरी तुम्ही त्याचे शत्रू असलात तरीही. जेव्हा येशू पृथ्वीवर होता तेव्हा त्याने आपल्या स्वर्गीय पित्याच्या प्रेमाची घोषणा असे म्हणून केली:

कारण देवाने आपल्याला भिन्नेपणाचा नव्हे, तर सामर्थ्याचा, प्रीतीचा व संयमनाचा आत्मा दिला आहे."

~ २ तीमथ्य १:७

"तुम्ही ऐकले आहे की [खोट्या शिक्षकांनी] असे म्हटले होते की, 'तुम्ही आपल्या शेजाऱ्यावर प्रेम करा आणि आपल्या शत्रूचा द्वेष करा'; पण मी तुम्हाला सांगतो, तुमच्या शत्रूंवर प्रेम करा; जे तुम्हाला शाप देतात त्यांना आशीर्वाद द्या, जे तुमचा द्वेष करतात त्यांचे चांगले करा; आणि जे तुम्हाला जबरदस्तीने धरतात आणि तुमचा छळ करतात त्यांच्यासाठी प्रार्थना करा, जेणेकरून तुम्ही तुमच्या स्वर्गातील पित्याची मुले व्हाल. कारण तो वाईटांवर आणि चांगल्यांवर सूर्य उगवतो आणि नीतिमानांवर आणि अन्याऱ्यांवर पाऊस पाडतो.

कारण जर तुम्ही फक्त तुमच्यावर प्रेम करणाऱ्यांवरच प्रेम केले तर तुम्हाला काय प्रतिफल मिळेल? आणि जर तुम्ही फक्त तुमच्या भावांना अभिवादन केले तर तुम्ही कोणती अपवादात्मक गोष्ट करता?

... म्हणून, जसा तुमचा स्वर्गातील पिता परिपूर्ण आहे तसेच तुम्हीही परिपूर्ण [पूर्णपणे निःस्वार्थ/दयाळू] व्हा." ~ मत्तय ५:४३-४८.

लक्षात घ्या की तुमच्या शत्रूंवर प्रेम करणे आणि तुमचा द्वेष करणाऱ्यांचे भले करणे याची तुलना "स्वर्गातील तुमच्या पित्याच्या" प्रेमाशी केली जात आहे. तुम्ही या चांगल्या गोष्टी करण्याचे कारण म्हणजे तुम्ही "तुमच्या पित्याची मुले" झाला आहात आणि तुमचा स्वर्गीय पिता अशाच प्रकारे वागतो. आपला पिता त्याच्या शत्रूंवर प्रेम करतो आणि त्याचा द्वेष करणाऱ्या सर्वांचे भले करतो; "कारण तो कृतघ्न आणि वाईट लोकांवर दयाळू आहे." (लूक ६:३५). पुढील प्रकरणात आपण पाहू की ख्रिस्त पतित माणसाची तुटलेली स्थिती सुधारण्यासाठी आणि आपल्याला देव आणि त्याच्या नियमशास्त्राशी पुन्हा सुसंगत करण्यासाठी मरण पावला.

सर्वमानवजात, ख्रिस्ती आणि अख्रिस्ती दोघंही, धर्मशास्त्रज्ञ आणि नास्तिक, जीवरक्षक आणि खुनी, त्यांच्या प्रत्येक श्वासासाठी देवाचे ऋणी आहे; एकमेव देव ज्याने "आकाश, पृथ्वी, समुद्र आणि त्यांतील सर्व काही निर्माण केले आणि ज्याने मागील पिढ्यांमध्ये सर्व राष्ट्रांना त्यांच्या स्वतःच्या मार्गाने चालण्याची परवानगी दिली, तरीही, त्याने स्वतःला साक्षीशिवाय सोडले नाही, त्याने आम्हाला स्वर्गातून पाऊस आणि फळ देणारे ऋतू देऊन चांगले केले, आमची अंतःकरणे अन्न आणि आनंदाने भरली." (प्रेषितांची कृत्ये १४:१५-१७).

कोणताही मनुष्य — संत असो किंवा पापी — दररोजचा अन्नाचा घास खाऊ शकत नाही, जर तो देवाच्या शाश्वत प्रेममय कृपेमुळे नसता.

2 देव त्याच्या पुत्राद्वारे त्याची प्रेमळ दया दाखवतो

देव फक्त देतोच. जगाचा बहुतेक भाग त्याचा द्वेष करण्याचा निर्णय घेतो तरीही आपला पिता देतो. देवाने जगावर एवढी प्रीती केली की, त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला, अशासाठी की, जो कोणी त्याच्यावर विश्वास ठेवतो त्याचा नाश होऊ नये तर त्याला सार्वकालिक जीवन प्राप्त व्हावे. ~ योहान ३:१६ ~

हो, आपल्याला "सार्वकालिक जीवन" मिळेल - नीतिमतेचे जीवन. पित्याच्या अंतर्बाह्य आत्म्याद्वारे (जीवन), त्याच्या पुत्राद्वारे, आपण त्यागाचे जीवन - निःस्वार्थ सेवेचे जीवन प्रदर्शित करू. आपल्या शेजाऱ्यावर प्रेम करून देवाचे प्रेम प्रदर्शित करणारे जीवन. आपला द्वेष करणाऱ्या, अपमान करणाऱ्या आणि छळ करणाऱ्यांसाठी बिनशर्त दान देणारे जीवन. असे जीवन जे केवळ आरोग्य आणि जीवनाला प्रोत्साहन देते आणि वाईट, विनाश, सूड आणि हिंसाचारापासून दूर राहते. हे आपण आपल्या स्वतःच्या सामर्थ्याने नाही तर त्याच्या अंतर्बाह्य नीतिमतेने करतो; कारण "त्याच्यामुळेच तुम्ही ख्रिस्त [मशिहा] येशूमध्ये आहात, जो आपल्यासाठी देवाकडून ज्ञान बनला आहे: आपले नीतिमत्त्व, पवित्रता आणि मुक्तता. म्हणून, जसे लिहिले आहे: 'जो अभिमान बाळगतो त्याने यहोवामध्ये अभिमान बाळगावा.'" (१ करिंथकर १:२८-३०). आपण नेहमीच "ज्याने स्वर्ग, पृथ्वी, समुद्र आणि त्यांतील सर्व काही निर्माण केले त्याला गौरव द्यावे." (प्रकटी १४:७).

येशू म्हणाला, "तुमचा प्रकाश लोकांसमोर असा पडू द्या की ते तुमची चांगली कामे पाहून तुमच्या स्वर्गातील पित्याचे गौरव करतील." (मतय ५:१६). चांगली कामे करणे म्हणजे कधीही देवाची कृपा मिळवणे नाही. जो चांगला आहे तो आपल्याद्वारे आणि आपल्यामध्ये राहत नाही तोपर्यंत आपण चांगली कामे करू शकत नाही. म्हणूनच "चांगली कामे" दाखवण्याचे आपले मुख्य लक्ष आपल्या सभोवतालच्या लोकांसाठी स्वर्गातील आपल्या पित्याचे गौरव करणे आहे. त्यांना दिसेल की तो खरोखर चांगला आहे आणि नीतिमान आहे.

"तुमच्यामध्ये ख्रिस्ताला" स्वीकारल्यानेच तुम्हाला खरोखर जीवन मिळते. (कलस्सै १:२७). आपल्या मशीहाने म्हटले, "मार्ग, सत्य व जीवन मीच आहे; माझ्या द्वारे आल्यावाचून पित्याकडे कोणी येत नाही." (योहान १४:६). पित्याचे विचार आणि जीवनपद्धती समजून घेण्याचा तो मार्ग आहे. पित्याचे खरे स्वरूप पूर्णपणे समजून घेण्यासाठी आपण पित्याकडे येशूच्या जीवनातून पाहिले पाहिजे ज्याने म्हटले होते, "जर तुम्ही मला पाहिले असेल तर तुम्ही पित्याला पाहिले आहे." (योहान १४:९). पौलाने म्हटले, "या शेवटच्या काळात" पिता "आपल्याशी त्याच्या पुत्राद्वारे बोलला आहे" जो "त्याच्या [पित्याच्या] गौरवाचे [चारित्र्याचे] तेज आणि त्याच्या व्यक्तिमत्त्वाचे प्रकटीकरण आहे." (इब्री १:१-३). आणि योहानाने लिहिले, "कारण जसे पित्यामध्ये स्वतःमध्ये जीवन आहे, तसेच त्याने पुत्राला स्वतःमध्ये जीवन देण्यास दिले आहे." (योहान ५:२६). येशूला पित्याचे जीवन दिले आहे जे आपल्याला दिले जाणार आहे:

"आणि ही साक्ष आहे: देवाने आपल्याला सार्वकालिक जीवन [नीतिमत्ता] दिले आहे, आणि हे जीवन त्याच्या पुत्रात आहे. ज्याच्याकडे पुत्र आहे त्याला ते जीवन आहे. ज्याच्याकडे देवाचा पुत्र नाही त्याला ते जीवन नाही. देवाच्या पुत्राच्या नावावर [चारित्र्यावर] विश्वास ठेवणाऱ्यांना, मी हे सर्व लिहित आहे, यासाठी की तुम्हाला कळावे की तुम्हाला सार्वकालिक जीवन आहे आणि तुम्ही देवाच्या पुत्राच्या नावावर [चारित्र्यावर] विश्वास ठेवावा." ~ १ योहान ५:११-१३.

म्हणूनच आपण जुना करार येशूच्या नजरेतून वाचणे अत्यंत महत्वाचे आहे. पौल म्हणतो की, "ख्रिस्ताची सुवार्ता [सुवार्ता]" ही "तारणासाठी देवाची शक्ती आहे ... कारण त्यात [ख्रिस्ताची सुवार्ता] देवाचे नीतिमत्त्व [निःस्वार्थ चारित्र्य] प्रकट होते ..." (रोम. १:१६-१७). पौलाने चेतावणी दिला की लोक त्यांच्या हृदयावर पडदा घालून जुना करार वाचतात (२ करिंथ. ३:१४-१५). सर्व हिंसाचार आणि रक्तपातामुळे त्यांना फक्त "मृत्यूची सेवा ... आणि दंड" दिसते (वचन ७-९). तो पुढे म्हणतो:

"तरीही, जेव्हा [हृदय] प्रभूकडे [येशूकडे] वळेल, तेव्हा पडदा काढून टाकला जाईल. आता प्रभू [येशू] तो [जीवन देणारा] आत्मा आहे आणि जिथे प्रभूचा [येशूचा] आत्मा आहे तिथे स्वातंत्र्य आहे." ~ वचने १६-१७.

आणि गलतीकरांना लिहिलेल्या पत्रात पौल म्हणतो, "देवाने आपल्या पुत्राचा आत्मा तुमच्या अंतःकरणात पाठवला आहे जो 'अब्बा, बापा' अशी हाक मारतो" (गलतीकर ४:६).

येशू हा आपल्या न बदलणाऱ्या पित्याचे संपूर्ण चित्र (प्रतिमा) असल्याने,
 "येशू ख्रिस्त काल, आज आणि युगानुयुग सारखाच आहे." (इब्री १३:८).

जेव्हा योग्यरित्या समजले जाते तेव्हा देवाचे स्वरूप आपल्याला आनंद देते. भीती आणि निंदा वितळून जातात जेव्हा तो आपल्याला म्हणतो, "तुमच्यासाठी माझ्या योजना मला माहित आहेत ... तुमचे कल्याण करण्याच्या आणि तुमचे नुकसान करण्याच्या नाहीत, तुम्हाला आशा आणि भविष्य देण्याच्या योजना आहेत." (यिर्मया २९:११). आपला पिता "तुमच्यावर प्रसन्न होतो; तो तुम्हाला त्याच्या प्रेमात नवीन करतो;

तो तुमच्याबद्दल आनंदाने ओरडतो." (सफन्या . ३:१७). तो सदैव "दयाळू आणि कृपाळू देव आहे, क्रोध करण्यास मंद, प्रेम आणि विश्वासाने विपुल" (स्तोत्र ८६:१५).

येशूच्या जीवनातून आपण पाहतो की आपला पिता सूड घेणारा जुलमी नाही तर एक प्रेमळ बलिदान देणारा सेवक आहे.

“येशूने आपल्या शिष्यांना बोलावून म्हटले, 'तुम्हाला माहिती आहे की परराष्ट्रीयामध्ये ज्यांना शासक म्हणून ओळखले जाते ते त्यांच्यावर सत्ता गाजवतात आणि त्यांचे वरिष्ठ त्यांच्यावर जुलूमशाही करतात. तुमच्यामध्ये असे नसावे. त्याऐवजी, जो कोणी तुमच्यामध्ये श्रेष्ठ होऊ इच्छितो त्याने तुमचा सेवक व्हावे आणि जो कोणी तुमच्यामध्ये पहिला होऊ इच्छितो त्याने सर्वांचा दास व्हावे, कारण मनुष्याचा पुत्र [मसीहा] देखील सेवा करून घेण्यासाठी आला नाही, तर सेवा करण्यासाठी आणि अनेकांसाठी खंडणी म्हणून आपले जीवन देण्यासाठी आला आहे.'” ~ मार्क १०:४२-४५.

त्याच्या चिरंतन प्रेमामुळे देवाने त्याच्या पुत्राला सोडून देऊन त्याची दया दाखवली, ज्याला नाकारण्यात आले आणि नंतर त्याची हत्या करण्यात आली जेणेकरून सर्वांना सैतानाने आणलेल्या पापाचे खरे स्वरूप कळावे, जो "सुरुवातीपासूनच खूनी होता आणि सत्यात राहिला नाही, कारण त्याच्यामध्ये सत्य नाही ... कारण तो लबाड आहे आणि त्याचा पिता आहे." (योहान ८:४४). येथे खोटे बोलणे आणि खून करणे यांचा काय संबंध आहे? मत्तय ५:२१-२२ मध्ये येशू आपल्याला शिकवतो की इतरांना नाव देणे, इतरांचा द्वेष करणे, त्यांच्याबद्दल खोटे बोलणे, बदला घेणे आणि कोणत्याही प्रकारची निंदा करणे हे त्यांना मारण्यासारखेच आहे (पहा, याकोब ४:११).

सुरुवातीला सैतान (विरोधक) ने हेच केले. देवाविरुद्ध निंदात्मक (दुष्ट) आरोप करून तो खुनी होता. तो देवाला मृत आणि मार्गाबाहेर ठेवू इच्छितो (पहा, यशया १४:१२-१४). यहेज्केल सैतानाबद्दल बोलतो जो एकेकाळी "आच्छादित करूब" होता आणि तो निर्माण झाल्यापासून त्याच्यामध्ये "अधर्म" आढळलेपर्यंत त्याच्या मार्गामध्ये "परिपूर्ण" होता (यहेज्केल २८:१४-१५). काही भाषांतरांमध्ये "अधर्म" ऐवजी "अधर्म" हा शब्द वापरला जातो.

येथे हिब्रू शब्द *עָוֵל* (eh'-vel) आहे ज्याचा शब्दशः अर्थ "हिंसक" करणे असा होतो.

अन्यायाची कृत्ये", "अनीती", "वाईट." सैतान शब्दाच्या पूर्ण अर्थाने खोटारडा आहे कारण त्याला आपल्या पित्याचे खरे स्वरूप माहित आहे, परंतु त्याने स्वेच्छेने शब्दांद्वारे आणि अन्यायाच्या हिंसक कृत्यांद्वारे त्याच्या नावाची निंदा करण्याचे ठरवले आहे जेणेकरून लोकांना असे वाटावे की देवच त्यांना त्रास देत आहे; कारण प्रत्येक पापाची शिक्षा झाली पाहिजे अशी सैतानाची विनंती होती. तोच खटला चालवणारा "आरोप

करणारा" आहे ज्याच्याकडे "मृत्यूची शक्ती आहे." (प्रकटी १२:९-१०; इब्री २:१४).१ सैतानानेच दयेशी विसंगत न्यायाचा सिद्धांत मांडला.

पापाची शिक्षा सैतानच देतो हा विचार तुम्हाला धक्कादायक वाटेल, पण पापाने आपल्या डोळ्यांवर पडदा टाकला आहे म्हणून. अनेकांना वाटते की देवाने हे जग सोडून दिले आहे, परंतु यशया असे सांगतो की "तुमच्या पापांनी तुमच्या आणि तुमच्या देवाच्या आणि तुमच्या पापांमध्ये फरक केला आहे."

तो ऐकणार नाही म्हणून मी तुमचा चेहरा तुमच्यापासून लपवला आहे." (यशया ५९:२). देवाने तुम्हाला सोडले नाही; कारण त्याने वचन दिले आहे की, "मी तुम्हाला कधीही सोडणार नाही आणि तुम्हाला सोडणार नाही, म्हणून आपण धैर्याने म्हणू शकतो की, 'यहोवा माझा साहाय्यकर्ता आहे, मनुष्य माझे काय करेल याची मला भीती वाटणार नाही.'" (इब्री १३:५-६). "तो पीडित व्यक्तीचा तिरस्कार करत नाही किंवा त्याचा द्वेष करत नाही; तो त्याचे तोंड त्याच्यापासून लपवत नाही, परंतु जेव्हा तो त्याला हाक मारतो तेव्हा तो त्याचे ऐकतो." (स्तोत्र २२:२४). आपल्या स्वर्गीय पित्याविरुद्ध खोट्या आरोपांमुळेच येशू या जगात आला. तो आपल्या पित्याचे खरे चरित्र प्रकट करण्यासाठी आला जो नेहमीच "दयाळू आणि कृपाळू, सहनशील, चांगुलपणा आणि सत्याने परिपूर्ण" आहे; कारण योहान साक्ष देतो, "आम्ही त्याचे [येशूचे] गौरव [पात्र] पाहिले, पित्याचा एकुलता एक पुत्र, कृपा आणि सत्याने परिपूर्ण" आहे." (योहान १:१४). आणि "त्याच्यामध्ये जीवन होते" (योहान १:४), "देवाने आपल्या पुत्राला जगाचा न्याय करण्यासाठी जगात पाठवले नाही, तर जगाला त्याच्याद्वारे जीवन मिळावे म्हणून पाठवले." (योहान ३:१७).

पाप्याला दोषी ठरवणारा देव नाही कारण "जो त्याच्यावर विश्वास ठेवतो त्याला दोषी ठरवले जात नाही, परंतु जो विश्वास ठेवत नाही त्याला आधीच दोषी ठरवले गेले आहे कारण त्याने देवाच्या एकुलत्या एका पुत्राच्या [क्षमाशील स्वभावाच्या] नावावर विश्वास ठेवला नाही." (वचन १८). हा दोष देवाकडून येत नाही, तर मानवजातीच्या स्वतःच्या दोषी ठरवण्यापासून येतो. या मुद्द्यावर पुरेसे भर देता येत नाही. रोमकर ९:१८ कडे पाहूया जसे ते किंग जेम्स वर्शन (KJV) मध्ये दिसते:

"म्हणून जसे एका [आदामाच्या] अपराधामुळे सर्व माणसांना दंडाज्ञा मिळाली, तसेच एका [येशूच्या] नीतिमत्त्वामुळे सर्व माणसांना जीवनाचे नीतिमत्त्व मिळावे म्हणून मोफत देणगी मिळाली."

KJV मध्ये इटॅलिकमधील शब्दांवरून दिसून येते की ते ज्या ग्रीक हस्तलिखिताचे भाषांतर केले गेले आहे त्यात नाहीत. ते भाषांतरकारांनी जोडले आहेत. जोडलेल्या शब्दांशिवाय ते असे वाचले असते:

"म्हणून जसे एका अपराधाने सर्व माणसांना शिक्षा दिली; तसेच एका नीतिमत्त्वाने सर्व माणसांना जीवनाचे नीतिमत्त्व दिले."

ख्रिस्तामध्ये आपल्याला खात्री आहे की पिता कोणाचाही न्याय करत नाही; कारण येशू म्हणाला होता, "पिता कोणाचाही न्याय करत नाही, तर त्याने सर्व न्याय पुत्रावर सोपवला आहे." (योहान ५:२२). तर मग देव नसल्यास "सर्व माणसांचा" न्याय आणि दोष कोणी लावला आहे? तो आदाम होता. "आदामाच्या अपराधामुळे सर्व माणसांवर [न्याय] आला."

हिब्रू भाषेत आदाम या शब्दाचा अर्थ "मानवजात" असा होतो. शास्त्र म्हणते की, देवाने नर आणि नरी निर्माण केले, "आणि त्यांना आशीर्वाद दिला आणि त्यांना निर्माण केल्याच्या दिवशी त्यांचे नाव आदाम [मानवजात] ठेवले." (उत्पत्ति ५:२). म्हणून, जेव्हा देवाने आदामाला निर्माण केले, तेव्हा त्याने आदामामध्ये संपूर्ण मानवजात निर्माण केली. आदामाद्वारे पापाने आपल्यावर दंड आणला आणि "पापाचे वेतन मृत्यू आहे." (रोम ६:२३). देव येथे मृत्युदंड देत नाही, तर पाप आहे. पाप आणि मृत्यूचा कर्ता सैतान आपल्याला खंडणीसाठी धरून ठेवत आहे.

"प्रत्येकजण त्याच्या स्वतःच्या वासनेने मोहात पडतो आणि भुलवला जातो तेव्हा तो मोहात पडतो. मग जेव्हा वासना गर्भवती होते तेव्हा ती पापाला जन्म देते आणि पाप पूर्ण वाढले की ते [पाप] मरणाला जन्म देते." ~ याकोब १:१४-१५.

देवाने आदाम आणि हव्वेला इशारा दिला की ज्या दिवशी त्यांनी निषिद्ध फळ खाल्ले त्या दिवशी "तुम्ही नक्कीच मराल." (उत्पत्ति २:१७). आणि यहेज्केल १८:२० मध्ये देव म्हणतो, "जो जीव पाप करतो तो मरेल." कृपया लक्षात घ्या की हे दोन्ही परिच्छेद काय म्हणत नाहीत. ते असे म्हणत नाहीत की, "जो जीव पाप करतो, मी [देव] तुला मारीन." देव येथे शिक्षा देत नाही, तो प्रेमाने इशारा देत आहे की पाप (त्याच्या संरक्षणात्मक मानकांपलीकडे भटकण्याची कृती - कायदा) तुम्हाला मारेल आणि त्याची इच्छा तुम्हाला पापाच्या जीवनशैलीच्या (अनीती) नैसर्गिक परिणामापासून वाचवण्याची आहे.

"नीतिमतेच्या मार्गात जीवन आहे, आणि त्या जीवनशैलीत मृत्यू नाही." ~ नीतिसूत्रे १२:२८

देवच नीतिमान आहे, आणि "त्या जीवनशैलीत मृत्यू नाही" म्हणून देवात मृत्यू नाही

येशू, ज्याने स्वतःच्या अधिकाराने काहीही केले नाही आणि पित्याने त्याला जे शिकवले तेच तो बोलला (अनुवाद १८:१८-१९; योहान ७:१६; ८:२८) त्याने घोषित केले की, "या जगाचा अधिकारी [सैतान] येतो, आणि त्याचे माझ्यामध्ये काहीही नाही." (योहान १४:३०). सैतानाच्या स्वभावात काहीही ख्रिस्तामध्ये नव्हते. सैतानाबद्दल सर्वकाही म्हणजे भीती आणि निंदा, खोटेपणा आणि कपट, हत्या आणि विनाश.

"सावध असा, जागृत राहा; कारण तुमचा शत्रू सैतान गर्जणाऱ्या सिंहासारखा कोणाला गिळावे हे शोधत फिरत आहे." ~ १ पेत्र ५:८.

आपल्या स्वर्गीय पित्याबद्दल सर्वकाही आशा आणि दया, सत्य आणि विश्वासूपणा, पुनर्स्थापना आणि जीवन आहे.

"कारण जो कोणी मला शोधतो त्याला जीवन मिळते आणि तो यहोवापासून संरक्षण मिळवतो. पण जो कोणी माझ्याविरुद्ध पाप करतो तो स्वतःचा नाश करतो; जो कोणी माझा द्वेष करतो तो मृत्यूला प्रिय मानतो." ~ नीतिसूत्रे ८:३५.

इथे हे अगदी सोपे आणि स्पष्ट आहे - पाप्याला मारणारा देव नाही; कारण

"जो कोणी माझ्याविरुद्ध पाप करतो तो स्वतःचा नाश करतो." तसेच आपण वाचतो:

"त्यांना माझ्या सल्ल्याची अजिबात इच्छा नव्हती आणि त्यांनी माझ्या सर्व ताकीदांना तुच्छ मानले. म्हणून ते त्यांच्या स्वतःच्या मार्गाचे फळ खातील आणि त्यांच्या स्वतःच्या सल्ल्याने तृप्त होतील." ~ नीतिसूत्रे १:२९-३१.

देवाचा नियम हा
एक मर्यादित कुंपण नाही.
तो एक सुरक्षारेषा आहे.

निषिद्ध फळ खाणे हे त्या झाडावर शिकवल्या जाणाऱ्या आणि मनोरंजन केलेल्या सर्व खोट्या गोष्टी स्वीकारण्याचे प्रतीक होते. पापाद्वारे न्यायाची एक खोटी व्यवस्था बसवली गेली ज्यामुळे त्यांच्या मनावर भीती आणि निंदा राज्य करू लागली. त्यांच्या पापानंतर आदाम आणि हव्वेने देवाला बागेत चालताना ऐकले म्हणून ते "बागेतील झाडांमध्ये यहोवा देवाच्या उपस्थितीपासून लपले." (उत्पत्ति ३:८). देव आपला चेहरा लपवत नाही तर आदाम आणि हव्वा आहे. ते का लपले? आदामने देवाला सांगितले, "मी बागेत तुझा आवाज ऐकला आणि मी घाबरलो, कारण मी नग्न होतो ..." (वचन १०). त्याला कशाची भीती होती?

बरं, त्याला माहित होतं की देवाने म्हटलं होतं की, ज्या दिवशी त्यांनी निषिद्ध फळ खाल्लं, त्या दिवशी ते नक्कीच मरतील. आदाम आणि हव्वेला भीती होती की देव त्यांच्यावर आरोप करायला, त्यांना दोषी ठरवायला आणि मृत्युदंड देण्यासाठी येणार आहे. दुसऱ्या शब्दांत, त्यांना वाटलं की देव त्यांना मारायला येत आहे. ज्यांना तो मुक्तपणे क्षमा करतो यावर विश्वास नाही ते त्याची क्षमा आणि उपचार मागणार नाहीत. आज जगातील बहुतेक लोक असा विश्वास करतात की आपला स्वर्गीय पिता एक कठोर न्यायाधीश आहे ज्याची नजर आपल्या प्रत्येक हालचालीवर आहे आणि तो दोषी ठरवण्याची वाट पाहत आहे. पण देवाने आपल्या पुत्राला जगात पाठवले की त्याने जगाला दोषी ठरवले नाही हे दाखवण्यासाठी. तोच तो आहे

जो आपले तारण आणि पुनर्स्थापना इच्छितो. आदामने त्याला सांगितल्यानंतर देवाची प्रतिक्रिया ऐका की तो नग्न (किंवा उघड) होता म्हणून तो लपला होता: "तू उघड होतास असे तुला कोणी सांगितले?" (उत्पत्ति ३:११). दुसऱ्या शब्दांत, देव हा तो नाही ज्याने आदामावर पाप केल्याचा आरोप केला आणि दोषी ठरवला (उघड केला). देवाच्या क्षमेवर आदामाच्या स्वतःच्या अविश्वासामुळे ही शिक्षा आली. देवाच्या क्षमेवर आदामाच्या स्वतःच्या अविश्वासामुळे ही शिक्षा झाली.

तो शत्रू, सैतान आहे जो आपल्याला देवाच्या क्षमेला पात्र नसल्याचा दोषी ठरवतो आणि आरोप करतो. आणि येशूच्या जीवनामुळे, मृत्यूमुळे, पुनरुत्थानामुळे आणि स्वर्गात जाण्यामुळे संदेष्टा योहानाने स्वर्गात एक मोठी वाणी ऐकली, "तारण, आपल्या देवाचे सामर्थ्य आणि राज्य आणि त्याच्या अभिषिक्ताचा [मशीहा] अधिकार आता आला आहे, कारण आपल्या भावांवर आरोप करणारा [सैतान] खाली टाकण्यात आला आहे, जो आपल्या देवासमोर रात्रंदिवस त्यांच्यावर आरोप करतो." (प्रकटी १२:१०).

सैतानाने देवाच्या चारित्र्याबद्दलच्या आपल्या विचारसरणीला विकृत केले आहे. आज बरेच लोक असे मानतात की त्यांची पापे देवाला क्षमा करता येणार नाहीत इतकी मोठी आहेत. काईनने त्याचा भाऊ हाबेलला मारल्यानंतर आणि देवाने त्याला अशा कृत्याचे परिणाम पुन्हा सांगितले तेव्हा बहुतेक बायबलमध्ये त्याचे म्हणणे उद्धृत केले आहे की, "माझी शिक्षा मी सहन करू शकत नाही त्यापेक्षा मोठी आहे." (उत्पत्ति ४:१३). तथापि, हिब्रू वाक्यांश देवाच्या क्षमेबद्दलच्या त्याच्या गैरसमजाचे अधिक अचूक वर्णन करतो: "माझा अपराध क्षमा करण्यापेक्षा मोठा आहे." (शब्दशः भाषांतर). आपल्या स्वर्गीय पित्याबद्दलच्या या गैरसमजात आपल्या दुःखांसाठी त्याला दोष देण्याचा विचार अंतर्भूत आहे. ते त्याला "भीती" देत होते या वस्तुस्थितीमुळे ते त्याला क्षमा न करणारा पिता म्हणून दोष देत होते आणि त्याचा न्याय करत होते ज्यामुळे स्वतःवर (प्रतिबिंबित) आत्म-निंदा लादत होते.

तुम्ही कोणाचे दोष काढू नका, म्हणजे तुमचे दोष कोणी काढणार नाही; कोणाला दोषी ठरवू नका म्हणजे तुम्हांला कोणी दोषी ठरवणार नाही; क्षमा करा म्हणजे तुमची क्षमा होईल; द्या म्हणजे तुम्हांला दिले जाईल; चांगले माप दाबून, हलवून व शीग भरून तुमच्या पदरी घालतील; कारण ज्या मापाने तुम्ही मापून द्याल त्याच मापाने तुम्हांला परत मापून देण्यात येईल."

~ लूक ६:३७-३८.

देव त्यांच्याकडे आला आणि त्यांच्या पापाबद्दल विचारपूस करत असताना, आता शत्रूच्या ताब्यात असलेल्या आदामाने देवावर आणि त्याच्या स्वतःच्या पत्नीवर आरोप केला की, "ज्या स्त्रीला तू माझ्यासोबत राहण्यासाठी दिलेस, तिने मला झाडाचे फळ दिले आणि मी खाल्ले." (उत्पत्ति ३:१२). हव्वेनेही दोषारोपाचा खेळ खेळला आणि म्हटले, "सर्पाने मला फसवले आणि मी खाल्ले." (वचन १३). ती केवळ सर्पालाच नव्हे तर सर्प निर्माण करणाऱ्या देवालाही दोषारोप करत होती. आपल्या सर्वांना आपल्या पहिल्या पालकांकडून वारशाने मिळालेला हा दोषारोप करणारा आत्मा (स्वभाव) आहे. एका ऑनलाइन प्रवचनात पास्टर ग्रेग बॉयड स्पष्ट करतात: "जेव्हा तुम्ही दुसऱ्याच्या किंमतीवर स्वतःला मूल्यवान ठरवता तेव्हा न्याय करणे म्हणजे प्रेम हे उलट आहे. प्रेम म्हणजे स्वतःच्या किंमतीवर इतरांना मूल्यवान ठरवणे. क्रूस हे याचे परिपूर्ण उदाहरण आहे." एकमेकांचा न्याय करणे (निंदा करणे) हे सर्व बागेत निंदा करणाऱ्या सर्पाच्या

प्रभावामुळे झाले. आदाम आणि हव्हेने फळ खाल्ल्यानंतर, पापाच्या परिणामांबद्दल त्यांना इशारा देण्यात आला होता, तेव्हा त्यांना पहिल्यांदाच भीती आणि चिंता वाटू लागली कारण त्यांना वाटले की देव त्यांच्यावर मृत्युदंडाची शिक्षा बजावणार आहे. देव कधीही बदलत नाही आणि तो सदैव "दयाळू आणि कृपाळू, सहनशील आणि चांगुलपणा आणि सत्याने परिपूर्ण" आहे या देवाच्या स्वतःच्या वचनाच्या सत्यतेपेक्षा त्यांनी त्यांच्या भावनांना अधीन राहणे पसंत केले.

प्रार्थना कशी करायची हे शिकवताना येशू म्हणाला, "...जसे आपण आपल्या ऋण्यांना क्षमा करतो तसेच आमची ऋणे [पापे] आम्हाला क्षमा कर." (मत्तय ६:१२). लक्षात घ्या की क्षमा देणाऱ्याला "ऋणी" असतानाही क्षमा मिळते. हे आपल्या पित्याचे प्रेम आहे. तो त्याच्याविरुद्ध पाप करत असतानाही तो क्षमा करतो.

हे प्रभू, तू उत्तम व क्षमाशील आहेस आणि तुझा धावा करणाऱ्या सर्वांवर विपुल दया करणारा आहेस.

~ स्तोत्र ८६:५ ~

येथे आपण पाहतो की, देव "चांगला" असल्याने, तो "त्याला हाक मारणाऱ्या सर्वांना क्षमा करण्यास तयार आहे...". आता, याचा अर्थ असा नाही की तो फक्त त्याला हाक मारणाऱ्यांनाच क्षमा करतो. कोणी त्याला हाक मारण्यापूर्वीच तो क्षमा करण्यास "तयार" असतो. त्याचे प्रेम आणि क्षमेचे भांडे नेहमीच भरलेले असते आणि ओतण्यास तयार असते; "कारण यहोवा चांगला आहे आणि त्याची दया चिरंतन आहे. त्याचे सत्य सर्व पिढ्यांमध्ये टिकते." (स्तोत्र १००:५). जेव्हा तुम्ही त्याला हाक मारली तर तुम्हाला त्याच्यामध्ये आधीच क्षमा मिळेल. ती "सार्वकालिक" आहे.

आणि जो कोणी माझी वचने ऐकतो पण ती पाळत नाही त्याचा न्याय मी करत नाही; कारण मी जगाचा न्याय करण्यासाठी नव्हे, तर जगाचे तारण करण्यासाठी आलो आहे.

~ योहान १२:४७

सर्वांना. तारणाची योजना ही नंतरचा विचार नव्हता. देवाने असे म्हटले नाही की, "मनुष्याने पाप केले आहे, आता आपण काय करावे?" नाही, देवाची तारणाची योजना (त्याचा दयेचा करार) आदामाने पाप करण्यापूर्वीच अस्तित्वात होती. हे असायला हवे होते. का? कारण जेव्हा आदाम पाप करत असे तेव्हा तो त्या पापाने लगेच नष्ट झाला असता. परंतु आदाम जिवंत राहिला ही वस्तुस्थिती दर्शवते की, आदामने पाप करताच, त्याच्या जागी एक तारणहार उभा होता ज्याने "जगाच्या स्थापनेपूर्वी याच उद्देशासाठी पूर्वी नियुक्त केलेले, परंतु तुमच्यासाठी या शेवटल्या काळात प्रकट झालेले" त्याच्या स्वतःच्या मौल्यवान रक्ताने आपल्याला मुक्त केले. (१ पेत्र १:१८-२०). येशूच्या पुनरुत्थानाच्या ५० दिवसांनी, पेन्टेकॉस्टच्या दिवशी, पेत्राने घोषित केले की येशू "देवाच्या निश्चित केलेल्या संकल्पाने आणि पूर्वज्ञानाने मुक्त झाला" (प्रेषितांची कृत्ये २:२२-२४).

येशू म्हणाला, “जर कोणी माझ्यामागे येऊ इच्छित असेल तर त्याने स्वतःला नाकारावे आणि दररोज आपला वधस्तंभ उचलून माझ्यामागे यावे.” (लूक ९:२३). वधस्तंभावर खिळण्यापूर्वीच येशूने हे सांगितले हे तुम्हाला विचित्र वाटते का? आणि या “दैनंदिन” भाषणाबद्दल काय? तो आपल्याला “दररोज” आत्मत्यागाचा वधस्तंभ वाहून नेऊ इच्छितो, जेव्हा तो एका दिवसात फक्त काही तासांसाठी त्याचा वधस्तंभ वाहून नेत असे? पण आपण हे लक्षात घेऊया की योहान म्हणतो की येशू हा “जगाच्या स्थापनेपासून वधलेला कोकरा आहे” (प्रकटी १३:८).१ आणि यशया घोषित करतो:

त्यांच्या सर्व दुःखाने तो दुःखी झाला, त्याची प्रत्यक्षता दर्शवणाऱ्या दिव्यदूताने त्यांचे तारण केले; त्याने आपल्या प्रीतीने व आपल्या करुणेने त्यांना उद्धरले; पूर्वीचे सर्व दिवस त्याने त्यांचे लालनपालन केले. ~ यशया ६३:९.

हो, देवाचा पुत्र जवळजवळ ६,००० वर्षांपासून दररोज त्याचा वधस्तंभ वाहून स्वतःच्या किंमतीवर इतरांना मूल्य देत आहे. येशूचे वधस्तंभावर मरण हे सैतानाच्या हृदयात पापाची गर्भधारणा झाल्यापासून तो सहन करत असलेल्या दुःख, दुःख आणि वेदनांचे प्रकटीकरण आहे. प्रिय वाचक, ज्या दिवशी देवाने आदामाला क्षमा केली त्या दिवशी त्याने संपूर्ण मानवजातीला (मानवजातीला) क्षमा केली. या संपूर्ण ग्रहावरील कोणीही असे म्हणू शकत नाही की देवाने त्यांना क्षमा केलेली नाही.

जे तुम्ही आपल्या अपराधांनी व देहस्वभावाची सुंता न झाल्याने मेलेले होता त्या तुम्हांला त्याने त्याच्याबरोबर जिवंत केले, त्याने आपल्या सर्व अपराधांची क्षमा केली; आपल्याविरुद्ध असलेले म्हणजे आपल्याला प्रतिकूल असलेले विधींचे ऋणपत्र त्याने खोडले व वधस्तंभाला खिळून त्याने ते रद्द केले. ~ कलस्सैकर २:१३-१४.

“आपल्या प्रभु येशू ख्रिस्ताचा देव आणि पिता धन्य आहे, ज्याने स्वर्गीय क्षेत्रांमध्ये आपल्याला ख्रिस्तामध्ये प्रत्येक आध्यात्मिक आशीर्वादाने आशीर्वादित केले आहे. कारण त्याने जगाच्या स्थापनेपूर्वीच आपल्याला ख्रिस्तामध्ये निवडले आहे, यासाठी की आपण त्याच्या दृष्टीने प्रेमाने पवित्र आणि निष्कलंक असावे. त्याने हे त्याच्या इच्छेच्या इच्छेनुसार येशू ख्रिस्ताद्वारे आपल्याला त्याची मुले म्हणून दत्तक घेण्यास पूर्वनिश्चित केले; यासाठी की त्याने त्याच्या प्रिय पुत्रामध्ये आपल्याला मुक्तपणे दिलेल्या त्याच्या कृपेच्या गौरवाची स्तुती व्हावी. त्याच्या रक्ताद्वारे आपल्याला मुक्तता मिळाली आहे, त्याच्या कृपेच्या समृद्धीनुसार आपल्या पापांची क्षमा झाली आहे.” ~ इफिसकर १:३-७.

आणि तोच आपल्या पापांबद्दल प्रायश्चित्त आहे; केवळ आपल्याच पापांबद्दल नव्हे तर सर्व जगाच्याही पापांबद्दल आहे. ~ १ योहान २:२ (विक्लिफ बायबल).

या संपूर्ण ग्रहावरील कोणीही असे म्हणू शकत नाही की त्यांना देवाकडून कधीही शिक्षा झाली होती.

तुम्ही जन्माला येण्याआधी आणि तुमचे कोणतेही पापकर्म करण्यापूर्वीच देवाने तुम्हाला क्षमा केली आहे. त्याच्या "शाश्वत प्रेमाद्वारे" तुम्ही क्षमा मागण्यापूर्वी किंवा त्यावर विश्वास ठेवण्याआधीच त्याने संपूर्ण मानवजातीला क्षमा केली आहे.

परंतु देव आपल्यावरच्या स्वतःच्या प्रीतीचे प्रमाण हे देतो की, आपण पापी असतानाच ख्रिस्त आपल्यासाठी मरण पावला. तर आता त्याच्या रक्ताने नीतिमान ठरवण्यात आल्यामुळे आपण विशेषेकरून त्याच्या द्वारे देवाच्या क्रोधापासून तारले जाणार आहोत. कारण आपण शत्रू असता देवाबरोबर त्याच्या पुत्राच्या मृत्यूद्वारे आपला समेट झाला, तर आता समेट झाला असता त्याच्या जीवनाने आपण विशेषेकरून तारले जाणार आहोत; परंतु जशी अपराधाची तशी कृपादानाची गोष्ट नाही; कारण ह्या एका मनुष्याच्या अपराधाने पुष्कळ माणसे मरण पावली, तर देवाची कृपा आणि एक मानव येशू ख्रिस्त ह्याच्या कृपेचे दान ही पुष्कळ जणांकरता विशेषेकरून विपुल झाली. कारण जसे त्या एकाच मनुष्याच्या आज्ञाभंगाने पुष्कळ जण पापी ठरले होते, तसे ह्या एकाच मनुष्याच्या आज्ञापालनाने पुष्कळ जण नीतिमान ठरतील. ~ रोमकर ५:८-१०, १५, १९.

"येशू ख्रिस्त पित्याला प्रकट करण्यासाठी आला होता. या पृथ्वीवर असा कोणीही नव्हता जो पापीवर त्याच्याइतका प्रेम करत असे आणि पापाचा इतका परिपूर्ण आणि पूर्णपणे द्वेष करणारा कोणीही नव्हता. पापीवरील त्याचे प्रेम त्याच्या पापाबद्दलच्या द्वेषाइतकेच अमर्याद होते. त्याच्यामध्ये एक देव प्रकट झाला आहे जो पापी आणि पाप यांच्यात नेहमीच पूर्णपणे फरक करतो. तो पापाचा द्वेष करतो, कारण तो पापीचा शत्रू आहे,

ज्याच्यावर तो प्रेम करतो." ~ जॉर्ज ई. फिफिल्ड (१८५९-१९२६)

पौल आपल्याला सल्ला देतो की आपण "गर्वाने फुगून सैतानाच्या शिक्षेत पडू नये" (१ तीमथ्य ३:६). आणि योहान म्हणतो, "जर आपले अंतःकरण [विवेक] आपल्याला दोषी ठरवत असेल, तर देव आपल्या अंतःकरणापेक्षा श्रेष्ठ आहे आणि तो सर्व काही जाणतो. प्रिय मित्रांनो, जर आपले अंतःकरण [विवेक] आपल्याला दोषी ठरवत नसेल, तर आपल्याला देवावर विश्वास आहे." (१ योहान ३:२०-२१). आपल्या प्रेमाच्या पित्यावर विश्वास ठेवा, ज्याने त्याच्या पुत्रासाठी, "जगाच्या स्थापनेपासून वधलेल्या कोकन्यासाठी", तुम्हाला त्याचे नीतिमत्त्व दिले आहे कारण "ख्रिस्त येशूमध्ये असलेल्यांना शिक्षा नाही" (रोम ८:१).

प्रिय वाचकांनो, तुम्हाला देवाकडून कोणत्याही प्रकारची शिक्षा झाली आहे असे समजून घाबरून जगण्याची गरज नाही. तुम्ही भूतकाळात काहीही केले असले किंवा सध्या काहीही करत असलात तरी, लक्षात ठेवा आणि विश्वास ठेवा की तुम्ही त्याचे मूल आहात. तो तुम्हाला कधीही सोडणार नाही, किंवा त्यागणार नाही. "तो तुमचे कधीही नुकसान करणार नाही. येशूने त्याच्या पित्यावर विश्वास ठेवला आणि त्याने हे शब्द ऐकले, "हा माझा प्रिय पुत्र आहे ज्याच्यावर मी संतुष्ट आहे." (मत्तय ३:१७). आणि सैतानाने त्याला

"जर तू देवाचा पुत्र आहेस तर..." असे म्हणत परीक्षा दिली तेव्हाही तो त्या विश्वासावर टिकून राहिला (मतय ४:३,६). सैतानाला तुम्हाला शंका येऊ देऊ नका. तुम्ही देवाचे मूल आहात आणि त्याची कृपा तुमच्यासाठी पुरेशी आहे असा विश्वास ठेवा (२ करिंथ १२:९).

“हे यहोवा, तुझ्याबद्दल जे काही सांगितले गेले आहे त्याची वृत्तांत मी ऐकला आहे; हे यहोवा, तू जे काही साध्य केले आहेस त्यामुळे मी विस्मयचकित झालो आहे. आमच्या काळात ती कृत्ये पुन्हा कर;

आमच्या काळात पुन्हा एकदा हे कळवा की

रागाच्या भरात, तुला दया आठवते”

~ हबुक्कूक ३:२ ~

“आणि तू उठलास आणि तुझ्या पित्याकडे गेलास. आणि जेव्हा तू अजून होतास खूप दूर आहे, [तुमच्या]

पित्याने [तुम्हाला] पाहिले, आणि त्याला दया आली आणि तो धावला आणि त्याचे

[तुला] मिठी मारली आणि [तुला] चुंबन घेतले आणि म्हणाला, ‘माझ्या प्रिय मुला [तू] मेला होतास, आणि

आता जिवंत आहेस. [तू] हरवला होतास, आणि आता सापडलास.’

आणि ते सर्व सुरू झालेसाजरा करण्यासाठी.” ~ लूक १५-११-३२

3. देवाच्या क्रोधावरील पडदा काढून टाकणे

“म्हणून, तुमच्यापैकी प्रत्येकाला जो न्याय करतो त्याच्यासाठी कोणतेही सबब नाही. कारण जेव्हा तुम्ही दुसऱ्याचा न्याय करता तेव्हा तुम्ही स्वतःला दोषी ठरवता, कारण तुम्ही न्यायाधीश असता, तुम्हीही त्याच गोष्टी करता. आता आपल्याला माहित आहे की अशा गोष्टी करणाऱ्यांविरुद्ध देवाचा न्याय सत्यावर आधारित आहे. म्हणून जेव्हा तुम्ही एक सामान्य माणूस, अशा गोष्टी करणाऱ्यांचा न्याय करता आणि नंतर स्वतः त्या गोष्टी करता, तेव्हा तुम्हाला वाटते का की तुम्ही देवाच्या न्यायापासून वाचाल? किंवा तुम्हाला त्याच्या समृद्ध दयाळूपणा, सहनशीलता आणि धीराची जाणीव नाही का, की देवाची दया तुम्हाला पश्चात्तापाकडे घेऊन जाते? परंतु तुमच्या हट्टी आणि पश्चात्तापी अंतःकरणामुळे तुम्ही क्रोधाच्या दिवशी स्वतःसाठी क्रोध राखून ठेवत आहात, जेव्हा देवाचा नीतिमान न्याय प्रकट होईल. कारण तो प्रत्येकाला त्या व्यक्तीने केलेल्या कृत्यांनुसार फळ देईल: जे धीराने चांगले करून गौरव, सन्मान आणि अमरत्व मिळविण्यासाठी प्रयत्न करतात त्यांना अनंतकाळचे जीवन; परंतु जे स्वार्थी अभिमानाने सत्यावर विश्वास ठेवण्यास नकार देतात आणि त्याऐवजी वाईट गोष्टी करतात त्यांच्यावर क्रोध आणि क्रोध.” ~ रोमकर २:१-८.

"सर्व माणसांवर" असलेला "दंड" हा इतरांना दोषी ठरवण्याचा सैतानी आत्मा आहे. देव आपल्याला यापासून वाचवू इच्छितो. का? कारण जेव्हा तुम्ही इतरांना दोषी ठरवता तेव्हा तुम्ही "स्वतःला दोषी ठरवता" आणि "स्वतःसाठी क्रोध" राखून ठेवता; "कारण तो प्रत्येकाला त्या व्यक्तीने केलेल्या कृत्यांनुसार फळ देईल." याला "देवाचा न्याय" असे म्हटले आहे; कारण आपण पाहिले आहे की "पिता कोणाचा न्याय करत नाही." जेव्हा एखादा माणूस न्याय करतो तेव्हा तो इतरांना दोषी ठरवत असतो. तथापि, देव तुम्हाला "स्वतःला दोषी ठरवण्याची" आणि "स्वतःला सार्वकालिक जीवनासाठी अयोग्य ठरवण्याची" परवानगी देतो. (प्रेषितांची कृत्ये १३:४६; ईयोब ४:८; लूक १९:२२; गलती ६:७,८).

“जे पश्चात्ताप करत नाहीत, त्यांना दोषी ठरवले जाईल — पण ते देव करत नाही. तो न सोडलेला अपराधच त्यांना दोषी ठरवतो!” ~ डीन गिलमन

जेव्हा हे घडते तेव्हा पापी हे देवाच्या न्यायदानाच्या/निंदा करण्याच्या कृतीसारखे समजतो कारण ते इतरांशी हेच करतील. पापाने आपल्याला असे विचार करायला लावले आहे की आपण इतरांचा न्याय करतो तसाच देव आपलाही न्याय करेल. तथापि, देव जे काही करत आहे ते म्हणजे माणसाला त्याच्या स्वतःच्या कर्मानुसार त्याच्या स्वाधीन करणे. देव आपल्याला तिथेच राहण्यास भाग पाडणार नाही, तर माणसाला परवानगी देईल कि ते निघून जातील आणि त्यांनी स्वतः जे पेरले आहे ते कापतील. जलप्रलयाच्या काळात असे घडले असे शास्त्र म्हणते. ईयोब २२:१५-१७ म्हणते:

"दुष्ट लोक ज्या जुन्या मार्गाने चालत होते त्या मार्गावर तुम्ही लक्ष ठेवले आहे का? जे काळाच्या ओघात कापले गेले होते, ज्यांचा पाया पुराने वाहून गेला होता? ते देवाला म्हणाले, 'आमच्यापासून दूर जा!' आणि मग सर्वशक्तिमान त्यांच्यासाठी आणखी काय करू शकेल?"

येथे देवाच्या क्रोधाची (रागाची) व्याख्या करणे सर्वात महत्वाचे आहे. आपले मार्ग त्याचे मार्ग नाहीत हे लक्षात घेऊन, आपण पुन्हा एकदा या वस्तुस्थितीला अधीन झाले पाहिजे की देवाचा क्रोध हा आपल्या क्रोध आणि क्रोध प्रकट करण्याच्या पद्धतीच्या पूर्णपणे विरुद्ध असणार आहे. याकोब १:२० मध्ये किंग जेम्स व्हर्शन म्हणते, "कारण माणसाचा क्रोध देवाचे नीतिमत्व घडवत नाही." हे स्पष्टपणे दर्शवते की माणसाचा क्रोधाचा मार्ग देवाच्या नीतिमत्तेच्या जवळ नाही कारण, आदामाच्या पापापासून, मानवजात देवाच्या गौरवापासून कमी पडते. इंटरनॅशनल स्टॅंडर्ड व्हर्शन (ISV) असे म्हणते, "कारण माणसाचा क्रोध देवाला हवे असलेले नीतिमत्व निर्माण करत नाही." पुन्हा, मानवी क्रोध देवाच्या क्रोधापेक्षा खूप वेगळा आहे. देवाच्या "क्रोध" आणि "राग" बद्दल काही विधाने पाहू आणि आपण आधी काय शिकलो आहोत ते लक्षात ठेवू.

यिर्मया ३३:५ मध्ये आपण वाचतो, “खास्दी लोक लढायला येत आहेत आणि माझ्या क्रोधाने आणि कोपाने मी ज्या लोकांना मारले आहे त्यांच्या मृतदेहांनी ती घरे भरून टाकतील, कारण त्यांच्या सर्व दुष्टाईमुळे मी या शहरापासून माझे तोंड लपवले आहे.” पापी क्रोध आणि क्रोध तुमच्या प्रतिस्पर्ध्यावर हानी पोहोचवण्यासाठी झटतो, देवाचा नीतिमान क्रोध आणि कोप अश्रू ढाळून त्याची संरक्षणात्मक उपस्थिती काढून टाकत आहे. जो सतत पापी देवाला त्यांच्यापासून “दूर” जाण्यास सांगतो, तो नंतर त्यांच्या स्वतःच्या कृतींचे नैसर्गिक परिणाम भोगेल. जेव्हा आपण त्याच्या प्रेमाचा सतत प्रतिकार करतो तेव्हा तो आपल्या इच्छेला जबरदस्ती करत नाही आणि आपण त्याच्यापासून दूर जात असताना, आपल्याला आपल्या स्वतःच्या क्रोधाचा आणि कोपाचा सामना करावा लागतो जो आपण बहुतेकदा देवावर टाकतो. त्याच्या प्रेमांमुळे आणि दयेमुळे तो हा दोष सहन करतो कारण तो नेहमीच उघड्या हातांनी तिथे असतो. “हे सर्वशक्तिमान परमेश्वरा, आम्हाला पुन्हा वळव, तुझा चेहरा तेजस्वी कर; म्हणजे आपण वाचू.” (स्तोत्र ८०:१९).

“मी तुला थोड्या काळासाठी सोडून दिले आहे, पण मोठ्या करुणेने मी तुला एकत्र करीन. थोड्याशा रागात [रागात] मी क्षणभर तुझ्यापासून माझे तोंड लपवले, पण सार्वकालिक दयेने मी तुझ्यावर दया करीन, असे तुझा उद्धारकर्ता यहोवा म्हणतो.” ~ यशया ५४:७-८.

“आणि यहोवा मोशेला म्हणाला, ‘पाहा, तू तुझ्या पूर्वजांसोबत झोपशील. त्यानंतर, हे लोक उठतील आणि ज्या देशात ते प्रवेश करणार आहेत त्या देशातील परक्यांच्या देवतांच्या मागे वेश्या होतील. ते मला सोडून देतील आणि मी त्यांच्याशी केलेला माझा करार मोडतील. त्या दिवशी माझा त्यांच्यावर राग येईल, आणि मी त्यांना सोडून देईन, आणि मी त्यांचे तोंड त्यांच्यापासून लपवीन, आणि ते गिळंकृत होतील, आणि त्यांच्यावर अनेक संकटे आणि संकटे येतील; जेणेकरून ते त्या दिवशी म्हणतील, ‘आपला देव आपल्यामध्ये नाही म्हणून या सर्व संकटे आपल्यावर आली नाहीत का?’ आणि त्यांनी केलेल्या सर्व वाईट कृत्यांसाठी, ते इतर देवांकडे वळले आहेत म्हणून मी त्या दिवशी निश्चितच माझे तोंड लपवीन.” ~ अनुवाद 31:16-18.

“माझ्यापासून तुझे तोंड लपवू नकोस; तुझ्या सेवकाला क्रोधाने दूर नेऊ नकोस; तू माझा साहाय्यकर्ता आहेस. हे माझ्या तारणहार देवा, मला सोडून जाऊ नकोस, मला सोडू नकोस.” ~ स्तोत्र २७:९.

हे उतारे “हे श्लोक वाचताना हे लक्षात ठेवा की, पापामुळेच देवाचं मुख ‘लपलेलं’ (अंधुक) झालं आहे. जेव्हा एखादा पापी आपल्याच हट्टावर अडून राहतो, तेव्हा देव आपलं मुख (आपली उपस्थिती) ‘लपवतो’—हेच त्याचा ‘कोप’ आणि ‘क्रोध’ होय.

पण तो क्रोध कधीच हिंसक नसतो, किंवा त्या पाप्याला इजा करण्यासाठी नसतो. देव कधीही क्रोधाने एखाद्यावर तुटून पडत नाही.”

आपल्या पित्याच्या चारित्र्याबद्दल बरेच लोक गोंधळून जातात कारण शास्त्रात अनेकदा असे लिहिले आहे की जणू तोच वेदना आणि शिक्षा देणारा आहे. येशूने एका वकिलाला विचारलेल्या सल्ल्याकडे आपण काळजीपूर्वक लक्ष दिले पाहिजे: "नियमशास्त्रात काय लिहिले आहे? तुम्ही ते कसे वाचता?" (लूक १०:२६). या प्रश्नावरून असे सूचित होते की बहुतेकांना त्यांच्या डोळ्यांवर पडदा असल्याने ते समजत नाही. उदाहरणार्थ: तुम्ही खालील कसे वाचता?

“आणि पुन्हा एकदा यहोवाचा इस्राएलवर राग भडकला आणि त्याने दावीदाला त्यांच्याविरुद्ध प्रवृत्त केले आणि म्हटले, 'जा आणि इस्राएल आणि यहुदा यांची गणना कर.'” ~ २ शमुवेल २४:१.

हा उतारा वाचून आपल्याला असा निष्कर्ष निघू शकतो की, त्याच्या क्रोधाच्या परिणामी, देवानेच दावीदाला प्रेरित केले आणि त्याला लोकांची गणना करण्यास सांगितले. तथापि, त्याच वृत्तान्ताचा संदर्भ देणारे १ इतिहास २१:१ मधील खालील विधान वाचा:

“आणि सैतान इस्राएलविरुद्ध उभा राहिला आणि त्याने दावीदाला इस्राएलची गणना करण्यास उद्युक्त केले. “तर, तुम्ही ते कसे वाचता? काही लोक ते विरोधाभासी म्हणून वाचतात आणि शास्त्राला बदनाम करण्यासाठी त्याचा वापर करतात, परंतु जेव्हा तुम्ही पडदा काढून टाकता आणि खरोखर काय चालले आहे हे समजून घेता तेव्हा सर्वकाही परिपूर्ण होते. “यहोवाचा क्रोध” म्हणजे त्याच्या संरक्षणात्मक उपस्थितीचे काढून टाकणे ज्यामुळे सैतानाला आत येऊ दिले आणि दावीदाला लोकांची संख्या मोजण्यास प्रवृत्त केले. लक्षात ठेवा, देव त्याचे प्रेम कोणावरही लादणार नाही. जो जाणूनबुजून देवाच्या प्रेमाचा प्रतिकार करतो आणि नाकारतो तो शेवटी आत्महत्या करतो; कारण सर्व जीवन देवाकडून येते.

देवाच्या क्रोधासाठी हिब्रू शब्द आहे ‘qāph’ (aph). हाच शब्दमूळ (मूळ शब्द) त्याच्या ‘दीर्घ संयम’ (anaph) स्वभावासाठी सुद्धा वापरला जातो — जो तो पापी माणसाच्या बाबतीत दाखवतो. या शब्दाचा अर्थ होतो नाकपुड्यांमधून येणारा तीव्र आणि जड श्वास — शोक, दुःख आणि संयमाने भरलेला.

देवाचा क्रोध = त्याचे तीव्र दुःख हे जाणून की त्याला धर्मातर न झालेल्या माणसाला त्याच्या स्वार्थी इच्छेच्या स्वाधीन करावे लागेल.

समजा माझ्याकडे पाण्याचा एक घागर होती आणि मी तुम्हाला आणि तुमच्या मित्राला पाणी प्यायला दिले. तुम्ही दोघेही तुमचे ग्लास पुढे करता आणि मी तुमच्या मित्राचा ग्लास काठावर भरतो, पण मी तुमचा ग्लास भरत असताना तुम्ही तुमच्या हाताने त्याचे उघडे भाग झाकता आणि ग्लास अर्धा भरलेला असताना “तेवढे पुरे झाले” असे म्हणता. मी कोणाला जास्त पाणी दिले असते? अर्थातच तुमच्या मित्राला, जरी मी आनंदाने तुमच्या दोन्ही ग्लासमध्ये समान प्रमाणात पाणी ओतले असते, परंतु तुम्ही मला तसे

करण्यापासून रोखले. आता, याची तुलना देवाच्या प्रेमाशी करा. देव तुमच्या हृदयात तितकेच प्रेम ओतू शकतो जितके तुम्ही त्याला परवानगी देता. त्याचे प्रेम नेहमीच ओतले जात असते, परंतु तुम्हाला हवे तितके अडवण्याचा पर्याय तुमच्याकडे आहे.

आपल्या पतित स्थितीमुळेच मानवजात देवाच्या न्यायाला नकारात्मक दृष्टिकोनातून पाहते. आपण देवावर आपली स्वतःची न्यायव्यवस्था प्रतिबिंबित करतो, परंतु आपल्याला स्पष्टपणे सांगितले आहे की, "त्याला नीतिमत्ता आणि न्याय आवडतो: पृथ्वी यहोवाच्या चांगुलपणाने भरलेली आहे." (स्तोत्र ३३:५). कोणीही हे दाखवू शकतो की स्तोत्र ८९:१४ म्हणते, "न्याय आणि न्याय हे तुझ्या सिंहासनाचा पाया आहेत...", तथापि, हे वचन पुढे चालू ठेवते कारण ते हिब्रू समांतरता वापरून देवाचा न्याय आणि न्याय काय आहे हे परिभाषित करते: "... दया आणि सत्य तुझ्यासमोर जातील."

हे स्पष्ट आहे की देवाच्या न्यायाचा पाया दया आहे आणि देवाचा न्याय सत्य आहे.

"तू न्याय करताना कोणताही अन्याय करणार नाहीस ... तर नीतिमतेने तू तुझ्या शेजाऱ्याचा न्याय करशील ... [कसे?] ... तू तुझ्या शेजाऱ्यावर स्वतःसारखे प्रेम करशील; कारण मी यहोवा आहे." ~ लेवीय १९:१५, १८.

"तो जगाचा न्याय नीतिमतेने करील, तो लोकांचा न्याय नीतिमतेने करील." ~ स्तोत्र ९:८.

देवाचा न्याय अशा लादलेल्या कायद्याच्या व्यवस्थेवर आधारित नाही जिथे तो त्याचे नियम मोडल्याबद्दल तुमच्यावर रागावला आहे आणि आता त्याला त्यासाठी तुम्हाला शिक्षा करावी लागत आहे. देवाचा न्याय अशा रचनेने केलेल्या कायद्याच्या व्यवस्थेवर आधारित आहे जिथे तो पापावर रागावतो कारण तो ज्या पापीवर प्रेम करतो त्याला हानी पोहोचवतो. वरील वचने पहा. न्याय आणि नीतिमत्ता हातात हात घालून जातात आणि आपण पाहिलेआहेकी 'च्यामार्गावर...' नीतिमतेत जीवन आहे आणि त्या जीवनशैलीत मृत्यू नाही." (नीतिसूत्रे १२:२८). देवाचा "न्याय" हा कधीही पाप्याविरुद्ध मृत्युदंडाचा आदेश नसतो.

देवाचा न्याय हा त्याचा करुणामय निर्णय आहे (करार), की तो आपल्याला पापापासून वाचवेल — आपल्या शाश्वत प्रेमाने आणि दयेमुळे.

"देवाची इच्छा ही आपले पवित्रीकरण आहे. १ थेस्सलनीकाकर ४:३. त्याची इच्छा आहे की सर्व माणसांचे तारण व्हावे आणि त्यांनी सत्याचे ज्ञान घ्यावे. १ तीमथ्य २:४. आणि तो 'त्याच्या इच्छेच्या संकल्पाप्रमाणे सर्व काही पूर्ण करतो.' इफिसकर १:११ ... 'देवाची कृपा प्रकट झाली आहे, जी सर्व माणसांना तारण देते.' तीत २:११, आरव्ही देवाने प्रत्येक माणसासाठी तारण निर्माण केले आहे आणि ते त्याला दिले आहे; परंतु बहुसंख्य लोक ते नाकारतात आणि ते फेकून देतात. न्यायनिवाडा हे सत्य उघड करेल की प्रत्येक माणसाला

पूर्ण तारण देण्यात आले होते आणि हरवलेल्यांनी जाणूनबुजून त्यांचा जन्मसिद्ध हक्क फेकून दिला आहे ... धन्य आशेबद्दल देवाचे आभार! आशीर्वाद सर्व माणसांवर आला आहे ... देव, जो व्यक्तींचा पक्षपात नाही, त्याने 'स्वर्गीय ठिकाणी प्रत्येक आध्यात्मिक आशीर्वादाने ख्रिस्तामध्ये आपल्याला आशीर्वादित केले आहे.' इफिसकर १:३. देणगी आपणच ठेवायची आहे. जर कोणाकडे हा आशीर्वाद नसेल, तर तो देणगी ओळखली नसल्यामुळे किंवा जाणूनबुजून ती फेकून दिली आहे." ~ (ईजे वॅगनर, ग्लॅंड टिडिंग्ज, पृष्ठे १३,१४,६६).

यहोवाचा “क्रोध” आपल्याला नाशाची कापणी करू देऊन आपण पेरलेल्या स्वार्थाला मानवाला कसे अश्रू ढाळत देत आहे ते तुम्हाला दिसते का? इस्राएली लोक ४० वर्षे वाळवंटात भटकत असताना देवाने त्यांना दिलेल्या साध्या मान्नाच्या आहाराबद्दल ते कुरकुर करू लागले. देवाने काय केले? त्याने त्यांना त्याच्या संरक्षणात्मक कृपेच्या बाहेर जाण्याची परवानगी दिली ज्यामुळे मान्नाच्या ऐवजी लावेचे कळप बसू लागले. त्यांच्या पापी वासनेत त्यांनी ते खाल्ले जोपर्यंत ते आजारी पडले आणि त्यांच्या नाकपुड्या वाकल्या (गणना ११:४,३१-३५). जेव्हा शास्त्र म्हणते की देवाने ही घटना “पाठवली” किंवा “कारण” केली तेव्हा लेखक एक सामान्य हिब्रू वाक्प्रचार वापरत आहे ज्याचा अर्थ त्याने त्यांना त्यांच्यापासून दूर जावे अशी इच्छा करण्याच्या त्यांच्या स्वतःच्या इच्छेनुसार “त्याने त्यांना स्वाधीन केले” होते.

“[त्याच्या उपस्थितीच्या अनुपस्थितीमुळे] त्याने आकाशात पूर्वेचा वारा वाहिला आणि त्याच्या सामर्थ्याने दक्षिणेचा वारा चालवला. त्याने त्यांच्यावर धुळीसारखे मांस आणि समुद्राच्या वाळूसारखे पंख असलेले पक्षी पाडले. त्याने त्यांना छावणीच्या मध्यभागी आणि त्यांच्या तंबूभोवती पाडले. म्हणून त्यांनी जेवले आणि ते खूप तृप्त झाले, कारण त्याने त्यांना त्यांची इच्छा पूर्ण केली.” ~ स्तोत्र ७८:२६-२९. (कंसातील शब्द माझे स्वतःचे).

रोमकर १:१८ मध्ये पौल स्पष्ट करतो की “देवाचा क्रोध स्वर्गातून अशा सर्व अभक्तीवर आणि अनीतिमान माणसांवर प्रकट होतो, जे दडपून टाकतात. अनीतीमध्ये सत्य आहे.” मग तो म्हणतो, “देवाने त्यांना अशुद्धतेच्या स्वाधीन केले [वचन २४] ... देवाने त्यांना वाईट वासनेच्या स्वाधीन केले [वचन २६] ... देवाने त्यांना नीच मनाच्या स्वाधीन केले [वचन २८].” २ थेस्सलनीकाकर २:१०-११ म्हणते, जे “सत्याचे प्रेम स्वीकारत नाहीत, जेणेकरून त्यांचे तारण होईल ... देव त्यांना [त्यांना] मोठ्या भ्रमात पाठवेल, जेणेकरून त्यांनी खोट्यावर विश्वास ठेवावा.” होय, तो “त्यांच्या या संदेष्ट्यांच्या तोंडात खोटे बोलणारा आत्मा [लागू] देईल.” (१ राजे २२:२३).

जेव्हा इस्राएली लोक शेवटी त्यांच्या देशात आले तेव्हा त्यांना त्यांच्यावर राजा हवा होता. जरी देवाने त्यांना आधी सांगितले होते की, “तुमचा देव यहोवा ज्याला निवडेल त्याला तुमच्यावर राजा नेमा” (अनुवाद १७:१४-२०), तरी त्यांना असा राजा हवा होता ज्याच्यात “इतर राष्ट्रांसारखे” गुण असतील (१ शमुवेल

८:५-६). याला प्रतिसाद म्हणून देवाने संदेष्टा शमुवेलला असे म्हणून त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या इच्छेनुसार वाहून दिले:

"... लोक जे काही तुला सांगतात ते सर्व ऐक: कारण त्यांनी तुला नाकारले नाही, तर मी त्यांच्यावर राज्य करू नये म्हणून त्यांनी मला नाकारले आहे." ~ १ शमुवेल ८:७.

परिणामी, शौल, एक स्वार्थी, रक्तपिपासू जुलमी, त्यांचा राजा बनला (वचन ११-२२). संदेष्टा होशेयाद्वारे देवाने पुन्हा इस्राएलच्या अविश्वासाविरुद्ध असे म्हटले:

"हे इस्राएला, तू स्वतःचा नाश केला आहेस, तुझा एकमेव आधार माझ्यात आहे. मी तुझा राजा होईन: तुझ्या सर्व शहरांमध्ये तुला वाचवणारा दुसरा कोणी कुठे आहे? ... मी माझ्या क्रोधात तुला राजा दिला आणि माझ्या क्रोधात त्याला घेऊन गेलो." ~ होशेय १३:९-११.

जेव्हा इस्राएलने देवाला सर्वोच्च राजा म्हणून नाकारले तेव्हा ते त्याच्या संरक्षणात्मक उपस्थितीतून बाहेर पडले ज्याने एका अनियंत्रित मूर्तिपूजक राजाला त्यांच्या स्वतःच्या विनंतीनुसार त्यांच्यावर राज्य करण्याची परवानगी दिली. पण देवाने "माझ्या क्रोधात त्याला नेले" याचा नेमका अर्थ काय आहे? १ इतिहासाच्या १० व्या अध्यायात असे म्हटले आहे की "शौलाने यहोवाविरुद्ध केलेल्या त्याच्या अपराधांसाठी तो मेला" (वचन १३). मग पुढच्या वचनात ते म्हणते, "म्हणून त्याने [देवाने] त्याला मारले" (वचन १४). तथापि, देवाच्या क्रोधाबद्दल आपल्याला आता जे माहित आहे ते जाणून, तुम्ही खरोखरच असा विश्वास करता का की देव स्वतः खाली आला आणि शौलाला मारले? की, पडदा काढून टाकून आपण ते अधिक चांगल्या प्रकारे समजून घ्यावे? तुम्ही ते कसे वाचता? बरं, जेव्हा तुम्ही शास्त्राला स्वतःचे स्पष्टीकरण देऊ देता तेव्हा आपण पाहतो की, शौलाच्या सततच्या नकारामुळे देवाने अश्रू ढाळून त्याची संरक्षणात्मक कृपा काढून टाकली, तेव्हा शौलाने स्वतःच्या तलवारीने आत्महत्या करून प्रत्यक्षात "स्वतःचा नाश केला" (१ शमुवेल ३१:३-५; १ इतिहास १०:३-५). तथापि, जे देवाच्या प्रेमाचा प्रतिकार करत नाहीत ते जाणूनबुजून घोषित करतात:

हे देवा, माझी झडती घेऊन माझे हृदय जाण; मला कसोटीस लावून माझे मनोगत जाण. माझ्या ठायी दुष्टपणाकडे काही प्रवृत्ती असेल तर पाहा; आणि मला सनातन मार्गाने चालव. ~ स्तोत्र १३९:२३-२४.

चला एदेन बागेत परत जाऊया आणि ते गोंधळात टाकणारे निषिद्ध झाड. जर देवाने ते झाड बनवले नसते तर तेदेव प्रेम करतो तसे मानवजातीला प्रेम करणे शक्य झाले असते का? कारण प्रेम, प्रेम असण्यासाठी ते मुक्तपणे दिले पाहिजे. प्रेम मुक्तपणे दिले जावे यासाठी, आपल्याला प्रेम न करण्याचे स्वातंत्र्य देखील असले पाहिजे. प्रेम नेहमीच एक निवड असते; प्रेमाला आज्ञा देता येत नाही किंवा जबरदस्ती करता येत नाही. जर देवाने आपल्या पहिल्या पालकांना निर्माण केले असते आणि त्यांना त्यांच्यावर प्रेम न करण्याचा

आणि त्याच्यावर विश्वास न ठेवण्याचा काही ठोस मार्ग न देता त्यांना बागेत ठेवले असते, तर त्यांना देव स्वतः प्रेम करतो तसे प्रेम करणे शक्य झाले नसते. ज्याप्रमाणे देव आपल्या जीवनाचा स्रोत आहे, तसेच तो आपल्या खऱ्या प्रेमाचा स्रोत देखील आहे.—जीवन आणि प्रेम अविभाज्य आहेत. देवाच्या प्रतिमेत निर्माण व्हावे. आपल्या प्रत्येकाला आपल्या निर्माणकर्त्याचा प्रेमळ मित्र बनण्याची क्षमता देते. देवाने चांगल्या आणि वाईटाच्या ज्ञानाच्या झाडाला त्याच्या फांद्या पासून खाण्यास मनाई करण्याची बंदी त्याच्या आज्ञाधारकतेची मनमानी परीक्षा म्हणून ठेवली नाही, तर तो आपल्या निवडीच्या स्वातंत्र्याला इतका महत्त्व देतो की आपण त्याच्यापासून दूर जाण्याचा निर्णय घेऊ शकतो अशी जोखीम तो घेण्यास तयार आहे याची खात्री म्हणून. देवाने बागेत निषिद्ध झाड का ठेवले याचे कारण आपल्याला समजले की, आपण त्याला स्वार्थी हुकूमशहा असल्याचा आरोप करणार नाही.

~ जे ए. शुलबर्ग (आपल्या सज्जन देवाची कृत्ये, पृ. १२, १३);
ग्रँड मराईस, मिनेसोटा, अमेरिका

देव आपल्यावर प्रेम करतो, आपले वाईट मार्ग आणि विचार उघड करून. तो आपल्याला दोषी ठरवून नाही, तर आपण आपली पापे पाहू आणि लगेच त्याला कबूल करू, जेणेकरून तो "आपल्या पापांची क्षमा करण्यासाठी आणि आपल्याला सर्व अनीतीपासून शुद्ध करण्यासाठी नीतिमान ठरवला जाईल." (१ योहान १:९). आपल्या प्रेमळ पित्याबद्दलच्या सुवार्तेचे (सुवार्तेचे) ध्येय हे आहे की तो आपल्याला सर्व अनीतीच्या सवयीपासून शुद्ध करतो. लक्षात ठेवा, रोमकर १:१८ घोषित करते:

"कारण देवाचा क्रोध स्वर्गातून सर्व अधार्मिकतेवर प्रकट होतो आणि अनीतिजे लोक अनीतिने सत्य दाबतात."

तुम्हाला ते खरोखर समजले का? देवाचा क्रोध माणसावर नाही तर माणसाच्या "अधार्मिकतेवर" आणि "अनीतीवर" आहे. म्हणूनच देव आपल्याला सर्व अनीतीपासून शुद्ध करण्यास उत्सुक आहे. जो कोणी अजूनही जाणूनबुजून त्यांच्या प्रिय लहान पापांना चिकटून राहतो तो नष्ट होईल कारण ती पापे देवाच्या विश्वातून नष्ट केली जात आहेत. तुम्ही त्याला पापापासून वेगळे करण्याची परवानगी दिली पाहिजे. पापाला चिकटून राहून तुम्ही स्वतःचा नाश कराल कारण स्वार्थाचा नियम म्हणजे स्वतःचा नाश.

देव कोण आहे याची तुमची धारणा तुमचे स्वतःचे विचार आणि कृती ठरवेल. शास्त्रात देवाच्या चारित्र्याबद्दल लिहिलेल्या बऱ्याच गोष्टी पतित माणसाच्या देवाच्या समजुतीतून येतात. उदाहरणार्थ: बहुतेक लोकांनी ही म्हण ऐकली आहे की, "प्रभू देतो आणि प्रभू घेऊन जातो." हे ईयोब १:२१ मधून येते, पण तुम्हाला माहित आहे का की हा प्रत्यक्षात ईयोबचा देवाबद्दलचा चुकीचा निष्कर्ष आहे? ईयोब असेही म्हणाला की देव लोकांची थट्टा करतो (ईयोब ९:२२-२४); आणि तो देवाला प्रश्न विचारतो की तो पापीच्या योजनांचा गौरव करतो किंवा त्यावर हसतो (१०:३). तो देवाला भयंकर सिंहाप्रमाणे त्याची शिकार करत असल्याचे देखील समजतो (१०:१६-१७, २०). मग तो इतका स्वतःला दोषी ठरवतो की तो म्हणतो, "मी जणू

काही नसतो तसाच असायला हवा होता; मला गर्भातून कबरेकडे नेण्यात आले असते." (१०:१९). देवाच्या चारित्र्याबद्दलच्या त्याच्या गैरसमजुती त्याला कळू लागल्यावर तो ओरडला:

"माझे अपराध आणि पापे किती आहेत? मला माझे अपराध आणि माझे पाप कळवा... जे मला दिसत नाही ते मला शिकवा! जर मी पाप केले असेल तर मी पुन्हा कधीही करणार नाही." ~ ईयोब १३:२३; ३४:३२.

ईयोबाच्या आक्रोशाचे ऐकले आणि त्याचे डोळे उघडताच त्याने प्रार्थनेत कबूल केले आणि पश्चात्ताप केला याबद्दल पित्याची स्तुती करा:

"तुला सर्वकाही करता येते; तुझ्या कोणत्याही योजनेला प्रतिबंध होणे नाही, असे मला कळून आले आहे. अज्ञानाने दिव्य संकेतावर अंधकार पाडणारा असा हा कोण? तो मी. ह्यास्तव मला समजत नाही ते मी बोललो, ते माझ्या आटोक्याबाहेरचे अद्भुत आहे, ते मला कळले नाही. ~ ईयोब ४२:३-६

"संदेष्टे आणि बायबल लेखकांनी वापरलेल्या भाषेमुळे देव शिक्षा करणारा, सूड घेणारा देव असल्याचे भासवणे सोपे असू शकते, जो लोकांना धमक्या देऊन अधीन होण्यास भाग पाडतो. तरीही जर आपण देवाचे एकमेव अचूक प्रकटीकरण येशू ख्रिस्तामध्ये आहे या मूळ सत्याला चिकटून राहिलो, तर आपल्याला हे समजू शकते की शास्त्राचा किती भाग येशूमध्ये असलेल्या सत्यापेक्षा देवाबद्दलच्या मानवांच्या धारणांचे प्रतिबिंबित करतो. या दोघांमधील कोणत्याही विसंगतीचे उत्तर नेहमीच येशूच्या देवाच्या आवृत्तीने दिले पाहिजे जे त्याने प्रकट केलेल्या आणि दाखवलेल्या गोष्टींच्या विरोधात असल्याचे दिसून येते." (फ्लॉइड फिलिप्स, वेंजन्स, characterofgod.org).

देव कधीकधी धमक्या देऊन आवाज का उठवत आहे असे दिसते? कारण आपण हट्टी अज्ञानी मुले आहोत आणि जर देव आपल्या हट्टीपणावर मात करून आपल्याला स्वतःचा नाश करण्यापासून वाचवेल तर तो गैरसमज होण्यास तयार आहे, जसे कोणताही प्रेमळ पालक आपला आवाज उठवून आपल्या मुलाला "धमकी" (भयानक) पद्धतीने ओरडतो जो आंधळेपणाने किंवा कदाचित बंडखोरपणे, कड्याच्या दिशेने धावत आहे.

देवाच्या न्यायाचे आणि लोकांचे समजूतदारपणे बोलण्याचे आणखी एक उत्तम उदाहरण म्हणजे जेव्हा "एक कनानी स्त्री ... त्याच्याकडे [येशू] आली आणि ओरडून म्हणाली, 'प्रभु, दाविदाचे पुत्र, माझ्यावर दया करा! माझ्या मुलीला भूत लागले आहे.' पण येशू गप्प राहिला. म्हणून त्याचे शिष्य आले आणि त्याला विनंती केली, 'तिला पाठवून द्या, कारण ती आपल्यामागे ओरडत राहते.' (मत्तय १५:२२-२३). येशूच्या हेतुपुरस्सर शांततेमुळे शिष्यांनी असे गृहीत धरले की त्यानेही त्यांच्यासारखाच न्याय केला आहे आणि या परराष्ट्रीय स्त्रीविरुद्ध त्यांचा स्वतःचा पूर्वग्रह (निंदा) त्याच्यावर ओढला (स्तोत्र ५०:१६-२१ पहा). त्यांचा स्वार्थ उघड करण्यासाठी येशूने त्या स्त्रीला म्हटले, "मला फक्त इस्राएलच्या घराण्याच्या हरवलेल्या

मेंढरांकडे पाठवण्यात आले आहे." (वचन २४). शिष्यांच्या मनात काय असेल याची कल्पना करा, "बरोबर आहे येशू, तू तिला सांग!" मग ती स्त्री त्याच्यासमोर गुडघे टेकून विनवणी करत होती, "प्रभु, मला मदत करा!" (वचन २५). पण येशू उत्तर देतो, "मुलांची भाकर घेऊन ती कुत्र्यांना टाकणे योग्य नाही." (वचन २६). आता येशू त्यांच्यासारखे बोलत असताना यहूदी शिष्यांची स्वार्थी अंतःकरणे अभिमानाने फुलत आहेत; कारण देव म्हणतो, "मी तुमच्या तोंडातून तुमचा न्याय करीन." (मत्तय १९:२२; उपदेशक १२:१४). ती स्त्री उत्तर देते, "कुत्रीही त्यांच्या धन्याच्या मेजावरून पडलेले तुकडे खातात." (वचन २७). शिष्य येशूच्या शेवटच्या शब्दांची आणि या "सभ्य कुत्र्यावरील" न्यायाची आतुरतेने वाट पाहत आहेत कारण तो म्हणतो, "अरे बाई, तुझा विश्वास महान आहे! तुला पाहिजे तसे होवो." आणि तिची मुलगी त्याच क्षणी बरी झाली." (वचन २८). होय, पिता येशूमध्ये होता, तो पतित पापी माणसाप्रमाणे न्याय करतो आणि दोषी ठरवतो असे "असे गृहीत धरतो" अशा दुष्ट हृदयांना प्रेमाने उघड करत होता. ही मौल्यवान सभ्य स्त्री खरोखरच इस्राएलच्या घराण्यातील हरवलेल्या मेंढरांपैकी एक होती ज्याला येशू सोडवण्यासाठी आला होता; कारण जो कोणी येशूला स्वीकारतो तो खरा "इस्राएलीय" आणि "वचनानुसार" वारस बनतो. (गलती ३:२६-२९; रोम ९:६).

म्हणून मी तुम्हाला हे विचारतो - तुम्ही देवाचा क्रोध, न्याय आणि क्रोध पूर्णपणे न समजता बोललात का? तुम्ही तुमच्या मनात म्हटले आहे का:

“हे यहोवा, किती काळ? तू स्वतःला कायमचे लपवून ठेवशील का?
तुझा राग [राग] अग्नीसारखा जळत राहील का?” s~ स्तोत्र ८९:४६ ~

4. आमचा देव भस्म करणारा अग्नी आहे.

“तिसऱ्या दिवशी सकाळी असे झाले की, गडगडाट व विजा चमकू लागल्या आणि पर्वतावर दाट ढग आला. मेंढ्याच्या शिंगाचा आवाज खूप मोठा झाला आणि छावणीत असलेले सर्व लोक थरथर कापू लागले. मोशेने लोकांना देवाला भेटण्यासाठी छावणीबाहेर आणले आणि ते देवाच्या पायथ्याशी उभे राहिले.

आणि सीनाय पर्वत धुराने भरलेला होता, कारण परमेश्वर त्यावर अग्नीत उतरला होता. त्याचा धूर भट्टीच्या धुरासारखा वर जात होता आणि सर्व पर्वत अतिशय थरथर कापत होता. आणि जेव्हा (कर्ण्याचा) मेंढ्याच्या शिंगाचा आवाज लांब आणि मोठा होत गेला, तेव्हा मोशे बोलला आणि देवाने त्याला आवाजाने उत्तर दिले. आणि परमेश्वर पर्वताच्या माथ्यावर सीनाय पर्वतावर उतरला. आणि परमेश्वराने मोशेला पर्वताच्या माथ्यावर बोलावले आणि मोशे वर गेला. आणि परमेश्वराने मोशेला सांगितले, 'खाली जा आणि लोकांना सावध कर, नाहीतर ते परमेश्वराकडे पाहण्यासाठी आत घुसतील आणि त्यांच्या पैकी बरेच जण पडतील. आणि जे याजक परमेश्वराजवळ येतात त्यांनीही स्वतःला वेगळे करावे, नाहीतर परमेश्वर त्यांच्यावर हल्ला करील.' आणि मोशे परमेश्वराला म्हणाला, 'लोक सीनाय पर्वतावर येऊ शकत नाहीत, कारण तू आम्हाला बजावले होतेस की, 'पर्वत भोवती एक सीमा तयार करा आणि तो वेगळा करा.' आणि परमेश्वर त्याला म्हणाला, 'ये, खाली जा आणि मग तू आणि अहरोन तुझ्यासोबत वर ये.' पण याजकांना आणि लोकांना परमेश्वराजवळ येऊ देऊ नका, नाहीतर तो त्यांच्यावर हल्ला करेल.' आणि मोशे लोकांकडे खाली गेला आणि त्यांच्याशी बोलला." ~ निर्गम १९:१६-२५.

हा उतारा वाचल्यानंतर आणि आपण ज्या सर्व गोष्टींवर चर्चा करत आहोत त्यावर मनन केल्यानंतर, तुम्हाला असे का वाटते की मोशे उत्सुकतेने "मेघगर्जना आणि वीज", "धूर" आणि "अग्नी" यांच्यामध्ये पर्वतावर चढत होता तर बाकीचे इस्राएली लोक भीतीने "थरथरत" होते? आणि देवाने मोशे आणि अहरोनला पर्वतावर जाण्याची परवानगी का दिली, परंतु जर इतरांपैकी कोणी प्रयत्न केला तर तो "त्यांच्यावर हल्ला करेल"? आपला प्रेमाचा पिता खरोखरच त्यांना हानी पोहोचवेल का? शेवटी, विश्वास ठेवणाऱ्या इब्री लोकांना लिहिलेल्या पत्रात असे लिहिले आहे की, "आमचा देव भस्म करणारा अग्नि आहे." (इब्री १२:२९). किंवा, लोकांमध्ये असे काहीतरी आहे जे त्यांना देवाला वेगळ्या प्रकाशात पाहण्यास भाग पाडत आहे?

परमेश्वराचे तेज सीनाय पर्वतावर राहिले आणि मेघाने सहा दिवस तो झाकून टाकला आणि सातव्या दिवशी मेघातून परमेश्वराने मोशेला हाक मारली. पर्वताच्या माथ्यावर परमेश्वराचे तेज भस्म करणाऱ्या अग्नीसारखे इस्राएल लोकांना दिसत होते. मोशे मेघात प्रवेश करून पर्वतावर चढला; मोशे पर्वतावर चाळीस दिवस व चाळीस रात्री होता.

~ निर्गम २४:१६-१८.

येथे आपण पाहतो की देवाचे "महिमा" (त्याचे चरित्र) लोकांच्या "डोळ्यांमध्ये ... भस्म करणाऱ्या अग्नीसारखे" होते. प्राचीन काळातील आदामाप्रमाणे, त्यांच्या भीतीने भरलेल्या "डोळ्यांमध्ये" (मन/धारणा) देव त्यांना भस्म करण्यासाठी तयार असलेल्या भस्म करणाऱ्या अग्नीसारखा प्रकट झाला. तथापि, मोशे कोणत्याही आगीने भस्म न होता "ढगाच्या मध्यभागी गेला आणि पर्वतावर चढला". काही वर्षांपूर्वी मोशेने याचे एक छोटेसे उदाहरण पाहिले होते जेव्हा त्याने एक जळते झुडूप पाहिले होते. शास्त्र म्हणते, जरी झुडूप जळत असले तरी ते भस्म झाले नव्हते:

“मग एका झुडुपातून अग्नीच्या ज्वालेत यहोवाचा दूत त्याला दिसला. त्याने पाहिले आणि झुडुप आगीने जळत असल्याचे पाहिले, तरी ते जळून खाक झाले नाही. मोशेने विचार केला, ‘मी आता जाऊन हे महान दृश्य पाहतो. झुडुप का जळत नाही?’ जेव्हा यहोवाने पाहिले की तो वळला

‘ते पाहण्यासाठी, त्याने झुडुपातून त्याला हाक मारली आणि म्हणाला, ‘मोशे, मोशे!’ म्हणून त्याने उत्तर दिले, ‘मी येथे आहे.’ ” ~ निर्गम ३:२-४.

मोशेने विचारले, “झुडुप का जळत नाही?” त्या झुडूपात असे काय होते ज्यामुळे ते अग्निरोधक बनले?

दानीएलच्या पुस्तकात आपण बाबेलच्या राजाबद्दल वाचतो ज्याने स्वतःची एक सोन्याची मूर्ती उभारली होती आणि सर्वांना आदराने नमन करण्याची आज्ञा दिली होती. आज्ञाभंगाची शिक्षा लक्षात घ्या: “जो कोणी खाली पडून पूजा करणार नाही तो धगधगत्या अग्नीच्या भट्टीत टाकला जाईल.” (दानीएल ३:११). तथापि, उपासनेच्या ठरलेल्या वेळी, राजा नबुखदनेस्सर

त्यांना असे वृत्त ऐकू येऊ लागले की तीन इब्री बंदिवान - हनन्या, मीशाएल आणि अजन्या (त्यांच्या बाबेल बंदिवान नावांनी देखील ओळखले जाते: शद्रख, मेशख आणि अबेदनगो) यांनी मूर्तीला नमन केले नाही आणि पूजा केली नाही (वचन १२). त्यांना ताबडतोब राजासमोर आणण्यात आले ज्याने विचारले, “शद्रख, मेशख आणि अबेदनगो, तुम्ही माझ्या देवांची सेवा करत नाही किंवा मी स्थापन केलेल्या सोन्याच्या मूर्तीची पूजा करत नाही हे खरे आहे का? ... जर तुम्ही पूजा केली नाही तर तुम्हाला ताबडतोब धगधगत्या अग्नीच्या भट्टीत टाकले जाईल! मग माझ्या हातातून तुम्हाला कोणता देव वाचवू शकेल?” (वचन १४-१५).

त्या तीन इब्रीना बांधून अग्नीच्या भट्टीत टाकण्यात आले जे नेहमीपेक्षा “सातपट जास्त” तापवावी जात असे (दानीएल ३:१९-२१). आणि “राजाचा आदेश इतका तातडीचा होता आणि भट्टी खूपच गरम होती, त्यामुळे शद्रख, मेशख आणि अबेदनगो यांना घेऊन जाणाऱ्या माणसांना एका भयंकर ज्वालेने मारले.” (वचन २२). राजाचे स्वतःचेच लोक ज्वालेत जळून मरण पावले. तथापि, तीन विश्वासू इब्री लोकांसाठी तसे नव्हते. शास्त्र सांगते की राजा नबुखदनेस्सरने भट्टीत डोकावले आणि म्हणाला, “पाहा! मला अग्नीच्या मध्यभागी चार पुरुष मुक्त आणि निष्कलंक चालताना दिसतात आणि चौथ्याचे स्वरूप देवाच्या पुत्र सारखा दिसतो!” (वचन २५).

मग राजाने त्या तीन इब्रीना ओरडून म्हटले:

“शद्रख, मेशख आणि अबेदनगो, परात्पर देवाचे सेवक, बाहेर या आणि इकडे या!’ म्हणून शद्रख, मेशख आणि अबेदनगो अग्नीतून बाहेर आले. जेव्हा प्रांताधिकारी, प्रशासक, राज्यपाल आणि राजेशाही मंत्री

जमले तेव्हा त्यांनी पाहिले की या माणसांच्या शरीरावर आगीचा काहीही परिणाम झाला नाही. त्यांच्या डोक्याचा एकही केस जळाला नाही, त्यांचे कपडे जळले नाहीत किंवा त्यांना आगीचा वास आला नाही." ~ वचन २६-२७.

ते तीन इब्री गुलाम अग्नीच्या भट्टीत होते, पण ते भस्म झाले नाहीत. अग्नीच्या भट्टीत फक्त त्यांना बांधलेले दोर आणि त्यांना भट्टीत टाकणारे राजाचे स्वतःचे सैनिकच भस्म झाले. यात काय फरक काय दिसते?

परमेश्वर म्हणतो, "आता मी उठेन; मी उभा राहीन; आता मी आपली महती दाखवीन. तुम्ही भुसाचा गर्भ धराल व धसकट प्रसवाल; तुमचा श्वास हाच अग्नी आहे, तो तुम्हांला ग्राशील. राष्ट्रे भाजलेल्या चुनखडीसारखी भस्म होतील; काटेरी झुडपे तोडून आगीत जाळतात तशी ती होतील." दूरच्या लोकांनो, मी काय केले ते ऐका; जवळच्या लोकांनो, माझे सामर्थ्य ओळखा. सीयोनतील पातकी घाबरले आहेत. अधर्म्यांना कापरे भरले आहे. "भस्म करणाऱ्या अग्नीसमीप आमच्यातला कोण राहील? सर्वकाळ पेटत राहणाऱ्या अग्नीसमीप आमच्यातला कोण टिकेल?" ~ यशया ३३:१०-१४.

"जे दूर आहेत" त्यांच्यासाठी, यहोवा सर्व पाप्यांना शिक्षा करण्यासाठी तयार असलेल्या अग्नीसारखा दिसतो, आणि तरीही ते त्यांच्या स्वतःच्या स्वार्थी जीवनशैलीमुळे भस्म होतात. कारण पाप देवाच्या उपस्थितीत राहू शकत नाही आणि जे पापाला चिकटून राहतात ते "खोडा" सारखे होतील आणि पापाने "भस्म" होतील. तीन इब्री लोकांना अग्नीने का भस्म केले नाही? कारण "देवाचा पुत्र" त्यांच्यामध्ये होता ज्यावर त्यांचा पूर्ण विश्वास होता. "भस्म करणारा अग्नी" तुमच्या पापांमध्ये तुम्हाला भस्म करेल की तुम्ही पापापासून शुद्ध करण्यासाठी त्याला परवानगी द्याल? यशया त्याचे विचार कसे पुढे चालू ठेवतो ते पहा ...

सीयोनतील पातकी घाबरले आहेत. अधर्म्यांना कापरे भरले आहे. "भस्म करणाऱ्या अग्नीसमीप आमच्यातला कोण राहील? सर्वकाळ पेटत राहणाऱ्या अग्नीसमीप आमच्यातला कोण टिकेल?"

जो धर्माने चालतो, सरळ भाषण करतो, जुलूम करून होणारा लाभ अव्हेरतो, लाच घेण्यापासून आपला हात आवरतो, घातपाताच्या मनसुब्याला आपले कान बंद करतो, दुष्कर्माला आपले डोळे मिटतो,

~ यशया ३३:१४-१५.

लक्षात ठेवा की "जो नीतिमतेने चालतो" तोच "भस्म करणाऱ्या अग्नीबरोबर जगेल" आणि "सार्वकालिक जळत्या ज्वालांसह जगेल". ज्यांनी येशू ख्रिस्ताला आपला तारणहार म्हणून स्वीकारले आहे आणि त्याच्या नीतिमतेचा दावा केला आहे, तेच "अग्नीत" चिरंतन जगतील - पश्चात्तापी नसलेले नाही जसे सामान्यतः शिकवले जाते, परंतु चुकीच्या पद्धतीने. संदेष्टा योहानाने लिहिले: "आणि मृत्यू आणि नरक अग्नीच्या तळ्यात टाकण्यात आले. हे दुसरे मरण आहे. आणि जो कोणी जीवनाच्या पुस्तकात लिहिलेला आढळला

नाही तो अग्नीच्या तळ्यात टाकण्यात आला." (प्रकटी २०:१४-१५). अनेकांना असे शिकवले जाते की नरक हा अग्नीचा तळा आहे जिथे सर्व वाईट लोक जातात, परंतु "नरक" "अग्नीच्या तळ्यात" टाकण्यात आले असल्याने, ते वेगवेगळ्या गोष्टी असल्या पाहिजेत.

नरक म्हणजे यहोवापासून वेगळे होण्याची अवस्था. हिब्रू शब्द शिओल आहे आणि शास्त्रात तो कबर किंवा पृथ्वीवरील धूळ दर्शवितो. बायबलच्या किंग जेम्स आवृत्तीमध्ये त्याचे भाषांतर "कबर" ३१ वेळा, "नरक" ३१ वेळा आणि "खड्डा" ६ वेळा आढळते.

स्तोत्र ९:१७ म्हणते, "दुष्टांना नरकात वळवले जाईल..." (KJV). तथापि, "वळवले जाणे" यासाठी वापरलेले हिब्रू क्रियापद वचन ३ मध्ये "परत वळवले" असे भाषांतरित केले आहे. अशाप्रकारे वचन १७ शब्दशः म्हणते की दुष्टांना "नरकात परत आणले जाईल". ते नरकात "परत" कसे जातील? मृत्यूच्या वेळी काय होते ते सांगणारे दुसरे वचन वाचताना आपल्याला एक स्पष्ट तुलना दिसते: "त्याचा श्वास निघून जातो, तो त्याच्या मातीत परत जातो [स्वतःचे मूळ]. त्याच दिवशी त्याचे विचार नष्ट होतात." (स्तोत्र १४६:४). मृत्यूच्या वेळी आपले शरीर पुन्हा मातीत (धूळ) कुजते आणि आपले विचार (आपली बुद्धी/अस्तित्व/योजना) नष्ट होतात. माणूस नरकात/शिओलमध्ये (कबरेत) परत जातो जिथे तो नकळत त्याच्या पुनरुत्थानाची वाट पाहत असतो.

जर तुम्हाला आठवत असेल की ईयोबला मरायचे होते. किंग जेम्स व्हर्शनमध्ये नोंदवल्याप्रमाणे तो काय म्हणतो ते ऐका: "तू मला कबरेत लपवशील, तुझा क्रोध शांत होईपर्यंत मला गुप्त ठेवशील, तू मला एक निश्चित वेळ ठरवशील आणि माझी आठवण ठेवशील!" (ईयोब १४:१३). येथे "कबर" म्हणून भाषांतरित केलेला हिब्रू शब्द शिओल आहे जो आपण पाहिल्याप्रमाणे "नरक" म्हणून अनुवादित केला जाऊ शकतो. खरं तर, डुए व्हर्शन त्याचे भाषांतर असे करते: "मला हे कोण देईल, की तू मला नरकात रक्षण करशील आणि तुझा क्रोध शांत होईपर्यंत मला लपवशील?" तो सर्वशक्तिमान देवावर विश्वास ठेवत आहे जो पुरला असताना त्याचे जीवन वाचवेल आणि त्याला संपूर्ण किंवा शाश्वत, भ्रष्टाचार पाहू देणार नाही. त्याची आशा पुनरुत्थान वर आहे जेव्हा त्याला "शेवटच्या दिवशी" नरकातून मुक्त केले जाईल (योहान ६:३९-४०, ४४, ५४)-"मृत्यू आणि नरकाने [कबर] त्यांच्यातील मृतांना सोडून दिले." (प्रकटी २०:१३).

मला खात्री आहे की तुम्हाला हे ऐकून विचित्र वाटेल की ईयोबला त्याच्या सर्व दुःखांपासून नरकात "सुरक्षित" राहायचे होते. आपण इतके आंधळे आणि फसवले गेले आहोत की "नरक" हा एक "अग्नीचा तळा" आहे जिथे आपला प्रेमाचा पिता त्याच्यावर प्रेम न करणाऱ्या सर्व लोकांना अनंतकाळचा यातना सहन करण्यासाठी टाकतो. तुम्ही काय विचार करता?

प्रेमाचा पिता म्हणेल, "तुमच्या शत्रूंवर प्रेम करा" आणि नंतर मागे वळून त्याच्या शत्रूंना छळेल यावर खरोखर विश्वास आहे का?

देवाच्या प्रेमळ दयेला नकार देणाऱ्यांच्या नशिबाचे वर्णन करताना प्रकटीकरणाचे पुस्तक म्हणते, "देवाकडून स्वर्गातून अग्नी उतरला आणि त्यांना खाऊन टाकले ... आणि त्यांना फसवणारा सैतान अग्नीच्या आणि गंधकाच्या तळ्यात टाकण्यात आला ... आणि त्याला रात्रंदिवस सदासर्वकाळ यातना दिल्या जातील." (प्रकटी २०:९-१०). १ काही भाषांतरांमध्ये अग्नी ऐवजी "पीडा" हा शब्द वापरला आहे. पण आपण विचारले पाहिजे की, हे प्रेमाच्या देवाचे वर्णन आहे का? काही म्हणतात की देव त्याच्या लोकांवर इतके प्रेम करतो की तो पाप पसरवणाऱ्या आपल्या सर्व शत्रूंना पृथ्वीवरून काढून टाकतो. हे, ते म्हणतात, हा देवाचा न्याय आहे. पण पुन्हा, हे आपल्या प्रेमाच्या पित्याचे योग्य प्रदर्शन आहे का जो नेहमीच "कृतघ्न आणि दुष्टांवर दयाळू" असतो (लूक ६:३५)? शिवाय, पवित्र शास्त्र म्हणते, "प्रीतीत भीती नसते; पण परिपूर्ण प्रेम भीती घालवते, कारण भीतीला यातना असतात. ज्या भीतीला पीडा असते तो प्रेमात परिपूर्ण होत नाही." (१ योहान ४:१८). देव नाही तर "भीती" यातना देते.

प्रकटीकरण २०:१० मध्ये "पीडित" यासाठी वापरण्यात आलेला ग्रीक शब्द $\beta\alpha\sigma\alpha\iota\delta\iota\omega$ (बन्सानीझो) आहे, ज्याचा अर्थ आहे, "सोने आणि चांदीसारख्या धातूंची शुद्धता टचस्टोन वर घासून तपासणे." "अग्नी" हा शब्द रूपकात्मक रित्या देवाच्या राज्यासाठी एखाद्याची शुद्धता (किंवा योग्यता) तपासण्यासाठी वापरला जातो.

तर बांधणाऱ्या प्रत्येकाचे काम उघड होईल; तो दिवस ते उघडकीस आणील; कारण तो अग्नीसह प्रकट होईल आणि प्रत्येकाचे काम कसे आहे ह्याची परीक्षा ह्या अग्नीनेच होईल. ज्या कोणाचे त्या पायावर बांधलेले काम टिकेल त्याला मजुरी मिळेल. ज्या कोणाचे काम जळून जाईल, त्याचा तोटा होईल, तथापि तो स्वतः तारला जाईल; परंतु जणू काय अग्नीतून बाहेर पडलेल्यासारखा तारला जाईल.

~ १ करिंथकर ३:१३-१५.

आणि याचा अर्थ "दैवीपणा" असा होतो. त्याचे भाषांतर "दैवी धूप" किंवा "पवित्र अग्नी" असे केले पाहिजे कारण ते देवाच्या शुद्धीकरणाच्या उपस्थितीचा अग्नी आहे. प्रकटीकरण १४:९-११ मध्ये म्हटले आहे की, "त्यांच्या यातनांचा धूर सदासर्वकाळ वर चढत राहतो." काहीतरी जाळल्यानंतर जे उरते ते धूर आहे. पापाने असे दुःख आणि विनाश कसे घडवले याच्या स्मृतीचे हे प्रतीक आहे. ते कधीही विसरले जाणार नाही, म्हणूनच "दुःख दुसऱ्यांदा उठणार नाही" याचे कारण (नहूम १:९). या विषयावरील अधिक माहितीसाठी, "कॅड्युमिंग फायर" हे पुस्तक पहा, जे येथे मोफत डाउनलोडसाठी उपलब्ध आहे.

फादरऑफलव्ह.इन्फो.

प्रियजनहो, तुमची पारख होण्यासाठी जी अग्निपरीक्षा तुमच्यावर आली आहे तिच्यामुळे आपणांस काही अपूर्व झाले असे वाटून त्याचे नवल मानू नका. ज्या अर्थी तुम्ही ख्रिस्ताच्या दुःखाचे वाटेकरी झाला आहात

त्या अर्थी आनंद करा; म्हणजे त्याचा गौरव प्रकट होण्याच्या वेळेसही तुम्ही उल्लास व आनंद कराल. ~ १ पेत्र ४:१२-१३.

“अनावश्यक प्रेम (अगापे प्रेम) आपल्याला कधीही शिक्षा देत नाही किंवा दुखवत नाही.

त्याऐवजी, ते हळूवारपणे

दुरुस्त करतो आणि शिकवतो. आपण प्रेमाच्या अयोग्य स्थितीतही ते आपल्यावर प्रेम करत राहते. देव

आपल्या प्रत्येकावर असेच प्रेम करतो!” ~ स्टेफनी जी. कॉक्स

काही जण अग्नी पाहून आनंद करतील, तर काही जण घाबरतील हे तुम्हाला लक्षात आले का? देवाचे गौरव (चारित्र्य) पूर्णपणे प्रकट झाल्यावर आनंद करणाऱ्यांना "पीडा" सहन करावी लागणार नाही कारण "जेव्हा तो प्रकट होईल तेव्हा आपण त्याच्यासारखे होऊ, आणि ज्याला त्याच्यावर ही आशा आहे तो ख्रिस्ताप्रमाणे स्वतःला शुद्ध ठेवतो."

शुद्ध" (१ योहान ३:२-३). हरवलेल्यांना जो "पीडा" भोगावा लागेल तो पश्चात्ताप करण्यास नकार दिल्याने होणारा मानसिक त्रास आहे जो स्वतःची निंदा वाढवतो.

"म्हणून, सर्व हात थकतील आणि प्रत्येकाचे हृदय वितळेल: आणि ते घाबरतील, वेदना आणि वेदना त्यांना घेतील; ते प्रसूतीवेदनांसारखे कुरकुरतील. ते एकमेकांकडे घाबरून पाहतील आणि त्यांचे चेहरे ज्वालेसारखे होतील." ~ यशया १३:७-८.

फसून नका; देवाचा उपहास व्हायचा नाही; कारण माणूस जे काही पेरतो त्याचेच त्याला पीक मिळेल.

जो आपल्या देहस्वभावासाठी पेरतो त्याला देहस्वभावा-पासून नाशाचे पीक मिळेल; आणि जो आत्म्यासाठी पेरतो त्याला आत्म्यापासून सार्वकालिक जीवन हे पीक मिळेल.

~ गलतीकर ६:७-८.

पवित्र देवाची उपस्थितीच अविश्वासूंना ही अग्निमय "पीडा" देईल. देव त्याच्यावर प्रेम न करणाऱ्यांवर अग्निमय वीज पाडत नाही. त्यांचा स्वतःचा अपराध आणि आत्म-निंदा त्यांना त्रास देते आणि त्यांचे संपूर्ण अस्तित्व भस्म करते. प्रतिकार करणाऱ्यांना मारणारी भस्म करणारी आग ही ज्वलनाची आग नाही जी लेवीय १०:१-५ मध्ये आढळणाऱ्या नादाब आणि अबीहूच्या उदाहरणात दिसून येते. त्यांना भस्म करणारी आग चुकीच्या आत्म्याच्या मृत्यूनंतर येते. देव लोकांना जिवंत जाळत नाही.

खोटे काय खाऊन टाकते? सत्य आणि न्याय;

स्वार्थ काय खाऊन टाकतो? प्रेम आणि दया

माझ्या स्वतःच्या अनुभवात, मी फक्त तेच पाहिले आहे देवाचे खरे प्रेम माझे हृदय बदलू शकते आणि मला खरी खात्री आणि उद्देश देऊ शकते. जेव्हा मी एका अतिशय गंभीर जीवन संकटातून गेलो तेव्हा माझे सर्व

मूल्ये, माझे सर्व ध्येये, मी ज्यासाठी जगलो होतो ते सर्व चिरडले गेले आणि नष्ट झाले आणि देवाशी असलेले माझे नाते कठोरपणे पार पडले. माझ्या आयुष्यात सर्वकाही तुटलेले दिसत असतानाही, जिथे मी पूर्णपणे अपयशी ठरल्याच्या भावनेने पीडित होतो, त्याला संतुष्ट करण्यासाठी माझे स्वतःचे काहीही काम सोडले नाही, तरीही तो अजूनही माझ्यावर प्रेम करतो का? या अंधाऱ्या दरीत, तो माझी एकमेव आशा, माझा एकमेव आश्रय राहिला. मी प्रार्थना केली, मी विनवणी केली, मी त्याचे प्रेम आणि काळजी खरोखर समजून घेण्याचा आणि अनुभवण्याचा प्रयत्न केला आणि सौम्यपणे, कोमलतेने आणि धीराने त्याने मला त्याच्या अगापे प्रेमाची सखोल समज दिली, जी भरपूर क्षमाशील, भरपूर आत्मत्यागी, भरपूर सहनशील आहे आणि कधीही थकत नाही. खरोखर, आपला "देव प्रकाश आहे, आणि त्याच्यामध्ये अजिबात अंधार नाही." (१ योहान १:५). खरोखर, "जो प्रीति करत नाही तो देवाला ओळखत नाही; कारण देव प्रीति आहे." (१ योहान ४:८). त्यानेत्याने मला वाचवले आणि माझे पाय एका भक्कम खडकावर ठेवले, त्याने मला एक नवीन जीवन दिले आहे, अगदीत्याच्यासाठी सेवेत काम करा, आणि मी त्याचे आभार मानतो आणि त्याची स्तुती करतो.

~ जुट्टा डिचसेल (पर्लेबर्ग, जर्मनी)

हा नाश शाश्वत आहे. जे "विश्वास ठेवतात" त्यांनाच "सार्वकालिक जीवन" मिळेल आणि अविश्वासूप्रमाणे "नाश" होणार नाही (योहान ३:१६). दुष्टांना शाश्वत "मृत्यू" मिळेल (रोम ६:२३), यातनेत ओरडणारे शाश्वत जीवन नाही. दुष्ट "नाहीत (से)" होतील (नीतिसूत्रे १०:२५; स्तोत्र ३७:१०). स्तोत्रकर्त्याने म्हटले आहे की ते "नाहीसे" होतील किंवा "नाश पावतील" (स्तोत्र ३७:२०). ते "कापले जातील" आणि "नाश पावतील" (स्तोत्र ३७:२८, ३४, ३८). सदोम आणि गमोराप्रमाणे, जे "सार्वकालिक अग्नीने" नष्ट झाले, ते कायमचे "राखेत" परत जातील (यहूदा ७; २ पेत्र २:६; मलाकी ४:१, ३). आणि आपला आत्मा आपल्या अस्तित्वापेक्षा वेगळा अस्तित्व नसल्यामुळे (उत्पत्ति २:७; KJV), देव म्हणतो, "जो आत्मा पाप करतो तो मरेल." (यहेज्केल १८:२०). हे सर्व कारण ते त्यांच्या प्रेमळ पित्याला दूर ढकलतात आणि भटकतात.

त्याच्या अधिकारक्षेत्राबाहेर; कारण तो बळाचा वापर करणार नाही किंवा आपल्या स्वतंत्र निवडीत हस्तक्षेप करणार नाही. "मी माझ्या क्रोधाच्या अग्नीने त्यांना भस्म केले आहे: [कसे?] मी त्यांचा स्वतःचा मार्ग त्यांच्या डोक्यावर आणला आहे..." (यहेज्केल २२:३१). हरवलेल्यांना (त्याच्या प्रेमाचा प्रतिकार करणाऱ्यांना) स्वतःचा नाश करण्याची परवानगी देणे हा देवाचा अग्निमय क्रोध आहे.

ईयोबाच्या पहिल्या अध्यायात आपण सैतान असा आरोप करताना पाहतो की ईयोब फक्त देवाचे अनुसरण करतो कारण देवाने त्याच्याभोवती एक संरक्षक कुंपण घातले आहे. तो देवाला आव्हान देतो की, "तुझा हात पुढे करून त्याच्या मालकीच्या सर्व गोष्टींवर प्रहार कर, म्हणजे तो तुझ्या तोंडावर तुला शाप देईल." (वचन ११). आता वचन १२ पहा: "मग यहोवाने सैतानाला सांगितले, 'बरं, त्याचे सर्व काही तुझ्या हाती आहे, फक्त तू त्याच्यावर हात उगारू नकोस.' म्हणून सैतान यहोवाच्या उपस्थितीतून निघून गेला."

येथे असलेले शब्द लक्षात ठेवा. सैतान देवाला सांगतो की “त्याचा हात पुढे करून त्याच्या मालकीच्या सर्व गोष्टींवर प्रहार कर” आणि मग आपल्याला दिसून येते की प्रत्यक्षात सैतानच ईयोबाला सर्व समस्या निर्माण करत आहे. ईयोबाला आपल्या हाताने प्रहार करण्याऐवजी, देव आपला संरक्षक हात काढून टाकतो आणि सैतानाला प्रहार करण्याची परवानगी देतो आणि म्हणतो, “त्याच्या मालकीचे सर्व काही तुमच्या हाती आहे” आणि सैतान दाखवणारी एकमेव शक्ती म्हणजे हिंसक शक्ती, विनाश आणि वाईट. तथापि, वचन १६ लक्षात घ्या जेव्हा एक संदेशवाहक येतो आणि ईयोबाला सांगतो ...

“देवाचा अग्नी स्वर्गातून पडला आहे, त्याने मेंढरे आणि दासदासी जळून खाक केले आहेत आणि मी एकटाच उरलो आहे.”

हे जवळजवळ प्रकटीकरण २० मध्ये आपण पाहिलेल्या शब्दांसारखेच आहे. ईयोबाचा संदेशवाहक विनाशकारी अग्नीला थेट देवाकडून येत असल्याचे कसे चुकीचे समजतो ते पहा, परंतु देवाने जे काही केले आहे ते म्हणजे त्याचा संरक्षणात्मक हात काढून टाकला आहे.

संपूर्ण पवित्र शास्त्रात देव अनेक वेळा ऐतिहासिक घटनांचा आणि भूतकाळातील अत्याचारी नेत्यांचा वापर सैतानाचे आणि त्याच्या राज्याचे खरे स्वरूप स्पष्ट करण्यासाठी करतो. यशया अध्याय १४ आणि यहेज्केल अध्याय २८ बद्दल पृष्ठ १२ वर आपण यापैकी काही उदाहरणे थोडक्यात पाहिली आहेत. देवाने घोषित केल्याप्रमाणे यहेज्केल आपल्याला सैतानाच्या पतनाबद्दल अंतर्दृष्टी कशी देत आहे ते पहा:

तू पाखर घालणारा अभिषिक्त करूब होतास; मी तुझी तशी योजना केली होती; तू देवाच्या पवित्र पर्वतावर होतास; तू अग्नीप्रमाणे झगझगणाऱ्या पाषाणांतून हिंडत असायचास. तुला निर्माण केले त्या दिवसापासून तुझ्या ठायी अधर्म दिसून येईपर्यंत तुझी चालचलणूक यथायोग्य होती. तुझा व्यापार मोठा असल्यामुळे तुझ्या हृदयात अपकारबुद्धी शिरून तू पातक केलेस; म्हणून मी तुला भ्रष्ट समजून परमेश्वराच्या पर्वतावरून लोटून दिले. हे पाखर घालणाऱ्या करूबा! त्या अग्नीप्रमाणे झगझगणाऱ्या पाषाणांमधून काढून मी तुझा नाश केला आहे. तुझ्या सौंदर्याच्या अभिमानाने तुझे हृदय उन्मत्त झाले, तुझ्या वैभवाने तुझी बुद्धी भ्रष्ट झाली; मी तुला भूमीवर आदळले, राजांनी तुझा तमाशा पाहावा म्हणून त्यांच्यापुढे तुला टाकले. खोटा व्यापार चालवून तू बहुत पातके केलीस, त्यांनी तू आपली पवित्रस्थाने विटाळलीस म्हणून तुझ्यातून अग्नी निघून तुला खाऊन टाकील, असे मी केले आहे आणि तुला पाहणाऱ्यांच्या डोळ्यांदेखत मी पृथ्वीवर तुझी राखरांगोळी केली आहे.

~ यहेज्केल २८:१४-१८.

काय दृश्य आहे. हे "अग्नीचे दगड" काय आहेत? "यहोवा सिनाईहून आला ... तो दहा हजार संतांसह आला: त्याच्या उजव्या हातातून त्यांच्यासाठी अग्निमय नियम निघाला." (अनुवाद ३३:२). "अग्नीचे दगड"

म्हणजे दहा आज्ञा. त्याच्या पतनापूर्वी, सैतान देवाच्या संरक्षणात्मक अग्निमय नियमाच्या मार्गाने चालत असे. तो "परिपूर्ण होता ... जोपर्यंत त्याच्यामध्ये अधर्म [अधर्म] आढळला नाही". हा अपराध आणि आत्म-निंदा त्याच्या आणि त्याच्या सर्व सहानुभूतीदारांच्या "मधून अग्नि" पेटेल. तसेच लक्षात ठेवा की देवाने स्पष्टपणे म्हटले आहे की, "मी तुला टाकून देईन...", "मी तुला नष्ट करीन...", "मी आग लावीन...", "मी तुला राखेत नेईन..." पण आपण ते कसे वाचू शकतो? पुन्हा देवाचे उत्तर असे आहे की तो पश्चात्तापी लोकांना एकमेकांचा नाश करण्याची परवानगी देईल:

आणतोस; म्हणून पाहा, मी तुझ्यावर परकीय लोक आणतो; तुझ्यावर अन्य राष्ट्रांतले उग्र पुरुष आणतो; तुझ्या अकलेच्या सौंदर्यावर ते तलवार उपसतील व तुझे तेज भ्रष्ट करतील. ते तुला गर्तेत उतरवतील; भर समुद्रात वध पावणाऱ्यांच्या मृत्यूसारखा तुझा मृत्यू होईल. बेसुंती मरतात त्याप्रमाणे तू परदेशीयांच्या हस्ते मरशील; हे माझे म्हणणे आहे, असे प्रभू परमेश्वर म्हणतो." ~ यहेज्केल २८:६-८, १०.

त्याच्या उपस्थितीत तुमचे हृदय आणि मन कसे प्रतिक्रिया देते हे महत्वाचे आहे. ते भय आणि निंदा असेल की त्याच्या चिरंतन प्रेम आणि दयेवर विश्वास ठेवणे आणि स्वीकृती असेल? याचे एक उत्तम उदाहरण निर्गम ९:१२ मध्ये आढळते जिथे आपण वाचतो, "आणि यहोवाने फारोचे हृदय कठोर केले", परंतु ३४ व्या वचनात ते म्हणते की फारोने "अधिक पाप केले आणि त्याचे हृदय कठोर केले." बरं, फारोचे हृदय कठोर करणारा कोण होता? देव की स्वतः फारो? हे सर्व अवलंबून आहे तुम्ही ते कसे पाहता. चार्ल्स स्पर्जन्स एकदा म्हणाले होते: "जो सूर्य मेण वितळवतो तोच माती कडक करतो. आणि जो शुभवर्तमान काही लोकांना पश्चात्ताप करण्यास वितळवतो तोच इतरांना त्यांच्या पापांमध्ये कठोर करतो." आता, सूर्य हे करत आहे की मेण आणि मातीमधील घटक सूर्याला प्रतिक्रिया देत आहेत? फारोचे पापी हृदय नीतिमान देवाला प्रतिक्रिया देण्याच्या पद्धतीने कठोर झाले होते. "अनीतिमानांना अनीतिमानांचा वीट येतो आणि जो सरळ मार्गाने चालतो तो चुकीच्यांना वीट येतो." (नीतिसूत्रे २९:२७).

प्रकटीकरण अध्याय ११ मध्ये आपण देवासाठी भविष्यवाणी करणारे "दोन साक्षीदार" वाचतो (वचन ३). देव म्हणतो, "जर कोणी त्यांना इजा करेल तर त्यांच्या तोंडातून अग्नि निघेल आणि त्यांच्या शत्रूंना खाऊन टाकेल." (वचन ५). प्रकटीकरण करणारा योहान देवाने यिर्मयाला पूर्वी जे सांगितले होते ते पाहत आहे: "पाहा, मी माझे शब्द तुझ्या तोंडात अग्नी करीन आणि या लोकांना लाकूड करीन आणि ते त्यांना खाऊन टाकेल." (यिर्मया ५:१४). "दोन साक्षीदार" देवाच्या वचनाचे प्रतिनिधित्व करतात (योहान ५:३९; मत्तय २४:१४). मग योहान म्हणतो की त्या दोन साक्षीदारांना थोड्या काळासाठी मारले जाईल आणि "पृथ्वीवर राहणारे त्यांच्यावर आनंद करतील आणि आनंद करतील ... कारण या दोन संदेष्ट्यांनी पृथ्वीवर राहणाऱ्यांना [बन्सानीझो] त्रास दिला." (वचन १०). १ हे दोन साक्षीदार त्यांच्या शब्दांना नाकारणाऱ्यांना शारीरिक वेदना आणि यातना देत आहेत का? नाही. यातना म्हणजे आत्म-निंदा करण्यापासून होणारी मानसिक वेदना आहे. जे लोक येशूच्या आत्म्याला त्यांच्याद्वारे जगू देतात त्यांचे शब्द आणि जीवनशैली ही विरोध करणाऱ्यांसाठी सतत टीका आहे; कारण येशू हा देहधारी "देवाचा शब्द" आहे (योहान १:१, १४).

"कारण तारण पावणाऱ्यांमध्ये आणि नाश पावणाऱ्यांमध्ये आपण देवाला ख्रिस्ताचा सुगंध आहोत. एकासाठी [देवाच्या प्रेमाचा नकार करणाऱ्यांसाठी] आपण मृत्यू आणि मृत्युचा वास आहोत; दुसऱ्यासाठी [देवाच्या प्रेमाचा स्वीकार करणाऱ्यांसाठी], जीवन देणारा सुगंध आहोत." ~ २ करिंथकर २:१५-१६. (हे देखील पहा, २ करिंथकर ३:६).

सुगंधित फुले आणि त्याचे फळ. (पहा, गलतीकर ३:८-९; मत्तय ३:११). येशू न्याय करत नाही तर "मी बोललेले वचन शेवटच्या दिवशी त्याचा न्याय करेल." (योहान १२:४७-४८).

परमेश्वर म्हणतो, माझे वचन अग्नीसारखे, खडकाला फोडून तुकडे-तुकडे करणाऱ्या हातोड्यासारखे नव्हे काय? ~ यिर्मया २३:२९

एखाद्याच्या दगडी हृदयामुळे होणारा हा मानसिक त्रास "तणाव-प्रेरित कार्डिओमायोपॅथी" म्हणून ओळखला जाणारा आजार निर्माण करेल, जसे हनन्या आणि सप्पीरा यांना त्यांच्या पश्चात्तापी अपराधीपणा आणि पापाची जाणीव झाली तेव्हा झाले होते (प्रेषितांची कृत्ये ५:१-११ पहा). येशूने म्हटले होते की "माणसांचे हृदय भीतीने थकून जाईल" म्हणून लोक बेशुद्ध होतील (लूक २१:२६).

"कारण त्यांनी [देव नव्हे तर पश्चात्तापी] आपले हृदय [स्वकेंद्रित प्रेम] भट्टीसारखे तयार केले आहे, ते वाट पाहत असताना: त्यांचा भाकरीचा भाकर रात्रभर झोपतो; सकाळी ते [त्यांचे हृदय] जळत्या अग्नीसारखे जळते." ~ होशेय ७:६.

"न्याय हाच आहे की, जगात प्रकाश आला आहे आणि लोकांना प्रकाशापेक्षा अंधार जास्त आवडला; कारण त्यांची कामे वाईट होती. कारण जो कोणी वाईट करतो तो प्रकाशाचा द्वेष करतो आणि प्रकाशाकडे येत नाही, कारण त्याची कामे उघडकीस येतील. पण जो सत्य करतो तो प्रकाशाकडे येतो, यासाठी की त्याची कामे देवामध्ये केली आहेत हे उघड व्हावे." ~ योहान ३:१९-२१.

सैतानाने जगाला असा विचार करायला लावला आहे की ज्या ठिकाणी तुम्ही जाऊ इच्छित नाही ते "भस्म करणारे अग्नी" आणि "सार्वकालिक जळण्याचे" ठिकाण आहे जे देवाची उपस्थिती आहे. ख्रिस्तामध्ये एकरूप असताना तुम्ही त्याच्या अग्निरोधक "नीतिमतेचा झगा" परिधान कराल (यशया ६१:१०); कारण "तो तुम्हाला पवित्र आत्म्याने आणि अग्नीने बाप्तिस्मा देईल." (लूक ३:१६). तुम्हाला बांधणारे सर्व पाप नाहीसे होईल आणि तुमच्या डोक्यावरील एकही केस जाळला जाणार नाही. "कारण देवा, तू आम्हाला चांदीसारखे शुद्ध करण्यासाठी आमची परीक्षा घेतली आहेस." (स्तोत्र ६६:१०). मोशेप्रमाणे, आपण आणि आपल्या प्रेमाच्या पित्यामध्ये येणाऱ्या सर्व गोष्टी काढून टाकूया (निर्ग ३:५) आणि तेजस्वी चेहऱ्यांसह (३४:२९-३५), उभे राहूया.

"जळत्या झुडुपाप्रमाणे" खपून न जाता आणि कृपेने वाढूया जेणेकरून आपल्याला "नीतिमतेची झाडे, यहोवाचे रोपटे असे म्हटले जावे, जेणेकरून त्याचे गौरव व्हावे" (यशया ६१:३).

देवाचा प्रकाश [सत्य] सर्वकाही उघड करतो जेलपलेले आहे-हाच न्याय आहे. जे लोक स्वेच्छेने त्याच्या प्रकाशाकडे येण्याचे निवडतात त्यांच्यासाठी प्रकाश उपचारात्मक आणि पुनर्संचयित करणारा आहे. तरीही जे लोक प्रकाशाचा प्रतिकार करतात आणि त्याचा द्वेष करतात त्यांना तो धोकादायक आणि भयानक वाटतो. पवित्र शास्त्र वाचताना आपल्याला हेच समजून घेणे आवश्यक आहे.-देवाच्या खऱ्या स्वभावाची जाणीवयेशूने त्याच्याबद्दल केलेल्या प्रकटीकरणानुसार ... "आकाश गुंडाळीसारखे काढून टाकले गेलेजेव्हा ते गुंडाळले जाते. प्रत्येक पर्वत आणि बेट त्यांच्यापासून दूर हलवले गेले ठिकाणे ... त्यांनी [पश्चातापी] पर्वतांना आणि खडकांना सांगितले, 'आमच्यावर पडा, आणि सिंहासनावर बसलेल्याच्या चेहऱ्यापासून आणि देवाच्या क्रोधापासून आम्हाला लपवा. कोकरा [येशू], कारण त्याच्या क्रोधाचा मोठा दिवस आला आहे; आणि कोण करू शकतो? उभे राहाल का?" (प्रकटीकरण ६:१२-१७). नाकारलेल्या सर्वांच्या प्रतिक्रिया लक्षात घ्या. देवाबद्दलचे सत्य, सैतानाने आग्रह धरल्याप्रमाणे तो दुहेरी आहे हे खोटे स्वीकारणे. जेव्हा येशू पुन्हा येतो, तेव्हा ज्यांनी देव प्रेम आणि प्रकाश आहे आणि त्याला कोणतीही काळी बाजू नाही हे सत्य नाकारले आहे, त्यांच्याकडे एकमेव पर्याय उरतो, की देव प्रत्यक्षात सैतानाच्या दाव्याप्रमाणेच आहे. तथापि, अशा खोट्या गोष्टींवर विश्वास ठेवणे नेहमीच दहशतीच्या प्रतिक्रिया निर्माण करते कारण आपल्याला [चुकून] खात्री असते की हा सूड घेणारा देव त्याच्या मागण्यांचे पालन करण्यास विरोध करणाऱ्या सर्वांचे काय करेल. देवाबद्दलच्या अशा खोट्या गोष्टी सर्व भीतीमागे आहेत आणि म्हणूनच आपल्याला सत्याचे प्रेम मिळणे अत्यंत महत्वाचे आहे, जेणेकरून प्रेमळ, सौम्य कोकरा [येशू] भेटताना आपल्याला दहशतीऐवजी न्यायात धैर्य मिळेल. निष्पाप कोकऱ्याची दहशत ही मानसिक आजाराचे प्रतीक आहे, जी पापामुळेच होते. ~ फ्लॉइड फिलिप्स (नॉक्स, इंडियाना, यूएसए)

हे पुस्तक लिहिताना ऑस्ट्रेलियाला ब्रिस्बेनमधील रहिवासी हन्ना क्लार्क आणि तिच्या मुलांच्या घृणास्पद हत्येचा धक्का बसला आहे. हन्ना क्लार्कचा पती नियमितपणे सांगत असे की तो त्याच्या कुटुंबावर प्रेम करतो. परंतु जेव्हा त्याच्या पत्नीने त्याला हवे तसे केले नाही आणि वर्षानुवर्षे नियंत्रण आणि हाताळणी केल्यानंतर त्याला सोडून दिले, तेव्हा त्याच्या मत्सरी प्रेमांमुळे त्याने त्याच्या कुटुंबाला पेट्रोल ओतून जाळले आणि शिक्षा म्हणून सर्वांना जाळले. एका पित्याने आपल्या कुटुंबाला जाळून मारणे हे समजण्यापलीकडे आहे, एक अकथनीय भयानक गुन्हा आहे. आणि तरीही जगभरातील चर्चेमध्ये आपल्या स्वर्गीय पित्याबद्दल हेच शिकवले जाते.

"सिंसेर इन् द हँड ऑफ अँन अँग्री गॉड" या अत्यंत प्रशंसित प्रवचनात, जोनाथन एडवर्ड्स (१७०३-१७५८) म्हणतो: "जो देव तुम्हाला नरकाच्या कुंडातून बाहेर ठेवतो, जसा एखादा कोळी किंवा एखाद्या घृणास्पद कीटकाला आगीवर धरतो, तो तुमचा तिरस्कार करतो आणि तो भयंकर संतापतो. तुमच्यावरील त्याचा क्रोध अग्नीसारखा जळतो; तो तुम्हाला अग्नीत टाकण्याशिवाय इतर कशाच्याही लायकीचे मानत नाही

त्याच्या नजरेत तुम्हाला सहन करण्यापेक्षा त्याच्या नजरेत अधिक शुद्ध आहे; तुम्ही त्याच्या नजरेत आपल्यातील सर्वात घृणास्पद, विषारी सापापेक्षा दहा हजार पट घृणास्पद आहात." दुसऱ्या एका प्रवचनात एडवर्ड्स इशारा देतात: "... देवाचा क्रोध दुष्टांवर मिश्रण शिवाय ओतला जाईल. कल्पना करा की तुम्ही स्वतःला एका आगीच्या भट्टीत टाकले जात आहात... जर तुम्हाला माहित असेल की तुम्हाला ते कायमचे सहन करावे लागेल तर तुमचे हृदय कसे बुडेल! की शेवटच राहणार नाही! की लाखो आणि लाखो युगांनंतर तुमचा यातना संपण्याच्या जवळ येणार नाही आणि तुम्हाला कधीही, कधीही सुटका मिळणार नाही. परंतु नरकात तुमचा यातना या उदाहरणापेक्षा खूपच मोठा असेल."

जॉन व्हिटेकर (१७८३-१८६६) यांनी नरकाच्या आगीचे वर्णन करताना म्हटले: "शापितांचे शरीर अग्नीने खारट केले जाईल, इतके संयमी आणि तयार असतील की ते अधिक तीव्रतेने जाळतील, परंतु कधीही भस्म करणार नाहीत." आणि जोहान गेरहार्ड (१५८२-१६३७) यांनी शिकवले: "... धन्य लोक त्यांच्या मित्रांना आणि नातेसंबंधांना शापितांमध्ये जितक्या वेळा पाहतील तितके वेळा पाहतील पण त्यांना थोडीशीही करुणा वाटणार नाही." मग रिचर्ड बॅक्सटर (१६१५-१६९१) कडून आपण वाचतो:

"एखाद्या दुःखी जीवाला ते भयंकर वाटत नाही, जेव्हा तो नरकाच्या ज्वाळांमध्ये सतत [सर्वकाळ] गर्जना करत राहील आणि दयेचा देव स्वतः त्यांच्यावर हसेल ... देव त्यांना मदत करण्याऐवजी त्यांची थट्टा करेल; जेव्हा स्वर्गात किंवा पृथ्वीवर कोणीही त्यांना देवाशिवाय मदत करू शकत नाही आणि तो त्यांच्या संकटात त्यांच्यावर आनंद करेल."

अशा गोष्टींवर विश्वास ठेवणे किती वाईट आहे

असं असलं तरी, तुम्ही खालील गोष्टी कशा वाचता:

"प्रिय मित्रांनो, सूड घेऊ नका, तर क्रोधाला वाव द्या, कारण असे लिहिले आहे की, 'सूड घेणे माझे आहे. मी फेड करीन,' असे यहोवा म्हणतो."

~ रोमकर १२:१९ ~

5. "सूड घेणे माझे आहे!" असे परमेश्वर म्हणतो.

आपली न्याय, न्यायदान, क्रोध आणि सूडाची व्यवस्था ही सैतानाच्या पाप आणि अंधाराच्या राज्याचे प्रतिबिंब आहे. देवाचा न्याय, न्यायदान, क्रोध आणि सूड हे त्याच्या प्रकाश आणि नीतिमतेच्या राज्याचे प्रतिबिंब आहे. आपला सूड घेण्याचा मार्ग म्हणजे "वाईट माणसावर" सूड उगवणे आणि काही प्रकारची शिक्षा देणे, जसे की "टेकन" या हिट चित्रपटासारख्या अनेक हिंसक ॲक्शन चित्रपटांमध्ये पाहिले जाऊ शकते. या चित्रपटात ब्रायन मिल्सच्या मुलीचे (लियाम नीसनने साकारलेले) अपहरण करण्यात आले आहे. तर अपहरणकर्त्यांना फोन संदेश देऊन मिल्स म्हणतो: "मला माहित नाही तुम्ही कोण आहात. तुम्हाला काय हवे आहे हे मला माहित नाही. जर तुम्ही खंडणी मागत असाल, तर मी तुम्हाला सांगू शकतो की माझ्याकडे पैसे नाहीत ... पण माझ्याकडे जे आहे ते कौशल्यांचा एक विशिष्ट संच आहे. मी खूप दीर्घ कारकिर्दीत मिळवलेले कौशल्य. तुमच्यासारख्या लोकांसाठी मी एक दुःस्वप्न बनवणारी कौशल्ये. जर तुम्ही माझ्या मुलीला आता जाऊ दिले तर ते संपेल - मी तुम्हाला शोधणार नाही, मी तुमचा पाठलाग करणार नाही ... पण जर तुम्ही तसे केले नाही तर मी तुम्हाला शोधेन, मी तुम्हाला शोधेन ... आणि मी तुम्हाला मारून टाकेन."

तथापि, देवाचा सूड आपल्यातील सर्व पाप - स्वार्थी "वाईट माणूस" - नष्ट करत आहे आणि आपल्याला त्याच्याबरोबर परत एकत्र करत आहे. पौलाने या "वाईट माणसाला" आपला "म्हातारा माणूस" किंवा आपल्या जुन्या स्वार्थी पद्धती म्हटले:

"हे जाणून: आपला जुना मनुष्य त्याच्याबरोबर [येशू] वधस्तंभावर खिळला गेला आहे, यासाठी की पापाचे शरीर नष्ट व्हावे, आणि यापुढे आपण पापाची सेवा करू नये." ~ रोमकर ६:६.

आपल्याला पापाची सेवा करण्यापासून दूर करून देव मानवाच्या अधार्मिकतेवर आणि अनीतिमान वर सूड घेतो. आपल्या सर्व पापांचे सेवन करून तो आपल्याला शत्रूपासून मित्र बनवेल. अशाप्रकारे देव सैतानाशी (खंडणी मागणाऱ्याशी) "बदला घेतो" - तो मृत्यूची खंडणी देईल आणि आपल्याला शत्रूच्या तावडीतून सोडवेल. characterofgod.org वरील एका लेखात फ्लॉइड फिलिप्स लिहितात:

"सूड हा फक्त क्रोधपेक्षा मोठा आयाम घेतो ज्यामध्ये फक्त त्यांच्या जीवनात देवाचे संरक्षण नाकारणाऱ्यांना सोडून देणे समाविष्ट असते. सूडामध्ये देवाच्या न्यायाच्या आवृत्तीचा समावेश आहे - जो नेहमीच पुनर्संचयित करणारा असतो, दंडात्मक नाही. अशाप्रकारे, एका विचित्र पद्धतीने सूड म्हणजे,

किमान आपल्या शब्दकोशात, देव त्याच्या शत्रूंशी 'समतोल साधतो' - पाप आणि स्वार्थाने आपल्या जीवनात आणलेल्या सर्व शापांना उलट करून. देवाच्या न्याय/नीतिमतेद्वारे तो सूड घेतो, एकतर त्याच्या शत्रूंवर विजय मिळवून त्यांना मित्र बनवून, किंवा त्यांच्या निवडीच्या परिणामांसाठी प्रेम, कृपा आणि दयेच्या त्याच्या ऑफर सतत नाकारणाऱ्यांना अनिच्छेने सोडून देऊन."

याचा अर्थ असा नाही की तो त्याच्या आतल्या व्यक्तिमत्त्वात बदल करतो; तो कधीच असे करत नाही. याचा अर्थ असा की जेव्हा त्याच्या दयाळूपणाला प्रतिसाद देण्याची आपल्या आत कोणतीही शक्यता उरत नाही, तेव्हा आपल्या निवडीच्या स्वातंत्र्याच्या बाबतीत तो आपल्या जीवनातून त्याचे संरक्षण काढून घेतो कारण आपल्या निवडींनी त्याची मागणी केली आहे. अन्यथा करणे म्हणजे त्याची इच्छा आपल्यावर लादणे असेल, जे प्रत्यक्षात त्याच्या प्रेमाला प्रतिसाद देण्याची आपली क्षमता नष्ट करेल. देव कधीही मैत्रीपेक्षा कमी कशावरही समाधान मानणार नाही.

त्याच्या चारित्र्याच्या सौंदर्याच्या कौतुकाद्वारे प्रेमावर आधारित. जर एखाद्याने माघार घेण्याचा निर्णय घेतला तर सूड घेण्याची धमकी असताना मैत्री वाढवणे अशक्य आहे. खऱ्या प्रेमासाठी शिक्षेच्या धमकी शिवाय ती नाकारण्याचे पूर्ण स्वातंत्र्य आवश्यक आहे. देवाच्या सरकारच्या स्वरूपाचा हाच गाभा आहे.

... तर देवाचा सूड तेव्हाच येतो जेव्हा त्याची प्रतिष्ठा सिद्ध होते जेव्हा प्रकाश त्याच्याबद्दलच्या सर्व खोट्या गोष्टी उघड करतो आणि पूर्णपणे बदनाम आणि खोटे ठरवतो. हा देवाचा न्याय आहे. देवाला एक काळी बाजू आहे असे सूचित करणारे सर्व खोटे, वाईटाच्या शक्तीवर मात करण्यासाठी देवाला हिंसाचार, धमक्या, भीती, धमकी किंवा अगदी फसवणूकीचा अवलंब करावा लागतो - हे सर्व खोटे खोटे उघड केले पाहिजे. देवाच्या प्रतिमेविरुद्ध केलेले सर्व निंदा हे खरोखर काय आहे हे स्पष्टपणे पाहिले पाहिजे जेणेकरून देवावर आणि त्याच्या मार्गावर विश्वास कायमचा स्थापित करता येईल आणि त्याला दूषित करण्याची कोणतीही भीती न बाळगता. ... म्हणून 'जर तुमचा शत्रू भुकेला असेल तर त्याला खायला द्या. जर तो तहानलेला असेल तर त्याला प्यावयास द्या ; कारण असे केल्याने तुम्ही त्याच्या डोक्यावर जळत्या निखाऱ्यांचा ढीग कराल. वाईटाने पराभूत होऊ नका, तर चांगल्याने वाईटावर मात करा.' (रोमकर १२:२०-२१). जेव्हा वाईट शेवटी चांगल्याने पूर्णपणे नष्ट होते, तेव्हा देवाचा सूड पूर्ण होईल. जेव्हा आपण हे आश्चर्यकारक सत्य स्वीकारण्यास तयार असतो की येशू हा देवाचा आणि त्याच्या मार्गाचा एकमेव प्रकटीकरण आहे आणि देव पृथ्वीवर असताना येशूपेक्षा जास्त हिंसक, धमकी देणारा किंवा सूड घेणारा नाही - तेव्हाच आपण पाहू शकतो की नवीन डोळे आणि आपल्या अंतःकरणाने समजून घ्या की देव ज्या पद्धतीने सूड घेतो आणि त्याच्या शत्रूंचा नाश करतो ते त्याच्या मुखातून बाहेर पडणाऱ्या गोष्टींद्वारे होते. आणि जेव्हा देव बोलतो तेव्हा त्याच्या मुखातून जे बाहेर पडते ते त्याच्या हृदयात असते, जे प्रेम आणि फक्त प्रेम असते."

आपल्या हृदयाशी मला मुद्रेप्रमाणे ठेव, मुद्रेप्रमाणे मला आपल्या बाहूंचे ठेव; कारण प्रेम मृत्यूसारखे

प्रबळ आहे; प्रेमसंशय अधोलोकासारखा निष्ठुर आहे; त्याची ज्वाला अग्निज्वालेसारखी, किंबहुना परमेशाने प्रदीप्त केलेला तो अग्नीच आहे. ~ गीतरत्न ८:६

यशया मशीहामध्ये प्रकट झालेल्या देवाच्या सूडाची व्याख्या कशी करतो ते पहा:

"परमेश्वराचा आत्मा माझ्यावर आहे, कारण यहोवाने मला अभिषेक केला आहे; त्याने मला पीडितांना सुवार्ता सांगण्यासाठी आणि भग्नहृदयी लोकांना बरे करण्यासाठी, बंदिवांना मुक्ततेची घोषणा करण्यासाठी आणि बंदिवांना अंधारातून मुक्तता देण्यासाठी पाठवले आहे; यहोवाच्या कृपेच्या वर्षाची, आमच्या देवाच्या सूडाच्या दिवसाची घोषणा करण्यासाठी; शोक करणाऱ्या सर्वांना सांतवन देण्यासाठी."

~ यशया ६१:१-२. (लूक ४:१६-२१ देखील पहा).

देवाचा सूड आहे:

- पीडितांना चांगली सुवार्ता आणणे.
- तुटलेल्या मनाच्या लोकांना बरे करणे.
- बंदिवांना पापापासून मुक्त करण्याची घोषणा करणे.
- कैद्यांना अंधारातून सोडणे (गोंधळ/ सैतानाचे खोटे).
- शोक करणाऱ्या सर्वांचे सांतवन करणे.

तुम्हाला देवाचा सूड खालील गोष्टींमध्ये दिसतो का?

"म्हणून सेनाधीश परमेश्वर, इस्राएलचा समर्थ देव म्हणतो, 'अहा, मी माझ्या शत्रूंपासून मुक्तता मिळवीन आणि माझ्या शत्रूंचा सूड घेईन; मी माझा हात तुझ्यावर फिरवीन, तुझा घाण पूर्णपणे काढून टाकीन आणि तुझी सर्व कथील [अशुद्धता] काढून टाकीन. मी तुझे न्यायाधीश [नीतिमान विवेक असलेले] पहिल्यासारखे आणि तुझे सल्लागार सुरुवातीसारखे परत आणीन.'" ~ यशया १:२४-२६.

सैतानाने संपूर्ण जगाला अशी फसवणूक करून ठेवली आहे की आपला प्रेमाचा पिताच त्याच्या शत्रूंचा सर्व नाश करतो. बहुतेक लोक देवाचा सूड घेण्याचा प्रयत्न देवाच्या क्रोधाच्या उत्कर्षाच्या टप्प्यावर येतो, त्याचा धीर संपतो आणि तो त्यांना सर्वांना अग्नीत जिवंत जाळून टाकतो, कारण ते अंतहीन यातनांमध्ये वेदना आणि वेदनेने ओरडतात. परंतु, जर देवाला खरोखरच पाप्यांना यातना द्यायची असतील तर तो त्यांना त्याच्या राज्यात राहण्यास भाग पाडेल; कारण देवाचे राज्य पापावर प्रेम करणाऱ्या सर्वांसाठी यातना असेल.

जेव्हा येशू यरुशलेमला जात असताना शोमरोनी लोकांच्या गावात प्रवेश केला तेव्हा शोमरोनी लोकांनी त्याच्याशी काहीही संबंध ठेवण्यास नकार दिला. यामुळे याकोब (याकोब) आणि योहान बोलले आणि म्हणाले, “एलीयाप्रमाणे स्वर्गातून अग्नी येऊन त्यांना नष्ट करण्याची आज्ञा आम्ही द्यावी अशी तुमची इच्छा आहे का?” (लूक ९:५४). ते १ राजे १८ मध्ये नोंदवलेल्या घटनेचा संदर्भ देत आहेत जेव्हा स्वर्गातून अग्नी पडल्यानंतर एलीयाने बालच्या सर्व संदेष्ट्यांना तलवारीने मारले; आणि २ राजे अध्याय १ आणि २ जेव्हा एलीयाने त्याच्या शत्रूंना भस्म करण्यासाठी स्वर्गातून अग्नी पडण्याची हाक दिली. पण त्याच्या शिष्यांच्या प्रश्नावर येशूची प्रतिक्रिया पाहा, “पण त्याने वळून त्यांना दटावले आणि म्हटले, 'तुम्हाला माहित नाही की तुम्ही कोणत्या प्रकारच्या आत्म्याचे आहात. कारण मनुष्याचा पुत्र [येशू] माणसांचे जीव नष्ट करण्यासाठी नाही तर त्यांना वाचवण्यासाठी आला आहे.' आणि ते दुसऱ्या गावात गेले.” (वचन ५५).

एलीयाने असे करणे योग्य होते असे का वाटते, पण शिष्यांनी नाही? किंवा, येशूने त्याच्या शिष्यांना दिलेली टीका एलीयाच्या जुन्या गोष्टी बदलल्या त्यांचा गैरसमज प्रकट करते का? कदाचित एलीया, ज्याला याकोब (याकोब) म्हणतो, “आपल्यासारख्याच वासनांच्या अधीन असलेला माणूस होता” (याकोब ५:१७), तो त्याच्या शत्रूविरुद्ध चुकीचा आत्मा प्रदर्शित करत होता? शेवटी, एलीयाला तलवार आणि हिंसाचाराचा वापर केल्याबद्दल अपराधीपणाची भावना जाणवली:

“पण तो [एलीया] एक दिवसाचा प्रवास करून रानात गेला. तो गेला आणि एका झुडुपाखाली बसला आणि त्याने मरणासाठी प्रार्थना केली: ‘माझे आता पुरे झाले! आता हे यहोवा, माझा जीव घे. शेवटी, मी माझ्या पूर्वजांपेक्षा चांगला नाही.’”

~ १ राजे १९:४.

थोड्या वेळाने देवाने एलीयाच्या आवेशाचा सामना केला:

“आणि तो [देव] एलीयाला म्हणाला, ‘जा आणि परमेश्वरासमोर पर्वतावर उभा राहा.’ आणि, पाहा, परमेश्वर तिथून जात होता, आणि एक मोठा आणि जोरदार वारा पर्वतांना फाडून टाकत होता आणि परमेश्वरासमोर खडक फुटले; पण परमेश्वर वाऱ्यात नव्हता; आणि वारा नंतर भूकंप झाला; पण परमेश्वर भूकंपात नव्हता; आणि भूकंपानंतर अग्नी झाला; पण परमेश्वर अग्नीत नव्हता आणि अग्नी नंतर एक मंद आवाज आला.” ~ १ राजे १९:११-१२.

माझ्या शिष्यांच्या ठायी ही साक्ष पक्की कर, हे नियमशास्त्र मुद्रित कर.” ~ यशया ८:१६

युद्ध, कलह, वारे, भूकंप आणि आग या सर्व आपत्तींमध्ये देव हा त्याच्या लोकांना हाक मारणारा

"अजूनही लहान आवाज" असतो. तो या गोष्टींना कारणीभूत नाही, जरी आपल्या विमा कंपन्या अशा आपर्तींना "देवाची कृत्ये" म्हणतात. देवाने त्याचे देवदूत "पृथ्वीच्या चारही कोपऱ्यांवर उभे राहून पृथ्वीचे चारही वारे धरून ठेवतात जेणेकरून वारा पृथ्वीवर, समुद्रावर किंवा कोणत्याही झाडावर वाहू नये." (प्रकटी ७:१). आणखी एक देवदूत चार देवदूतांना असे म्हणताना ऐकू येतो की, "आपल्या देवाच्या सेवकांवर त्यांच्या शिककामोर्तब होईपर्यंत पृथ्वीला, समुद्राला किंवा झाडांना इजा करू नका."

कपाळे." (वचन ३). देवाचे देवदूत दुखावणार नाहीत. वाऱ्यांनी सोडून दिल्यानंतर दुखावले जाते (संघर्ष) कारण सैतानाला माहित आहे की पृथ्वीवरील प्रत्येक व्यक्ती लवकरच जीवन किंवा मृत्यू यापैकी एकाची अंतिम निवड करेल

आपल्याला का शिकका मारला पाहिजे? "कारण त्याच्या क्रोधाचा मोठा दिवस आला आहे आणि कोण टिकू शकेल?" (प्रकटी ६:१७). ज्याने ख्रिस्ताला स्वेच्छेने त्यांच्यामधून पुन्हा वधस्तंभावर खिळले आहे ते कोणीही उभे राहू शकणार नाही (इब्री ६:४-६). म्हणूनच त्याच्या येण्यास स्पष्ट विलंब होत आहे; कारण तो "आपल्याबद्दल सहनशील आहे, कोणाचाही नाश व्हावा अशी त्याची इच्छा नाही, तर सर्वांनी पश्चात्ताप करावा अशी त्याची इच्छा आहे." (२ पेत्र ३:९).

"मी जिवंत आहे म्हणून, दुष्टांच्या मृत्युत मला आनंद नाही, तर दुष्टांनी आपल्या मार्गापासून वळून जगावे अशी मला आनंद आहे." यहेज्केल ३३:१

प्रेम आणि क्षमा या शब्दांचे वेगवेगळ्या लोकांसाठी वेगवेगळे अर्थ आहेत. देव प्रेम आहे असा माझा विश्वास होता (१ योहान ४:८,९). तथापि, या श्रद्धेसोबत अशी शिकवण मिसळली गेली की देव दुष्टांचा नाश अंततः कधीही न विझणाऱ्या अग्नीने करेल. जरी मी तरुण असताना माझ्या डोक्यात या दोन्ही विचारांना कधीही जोडले नसले तरी, मी इतरांशी ज्या पद्धतीने वागलो त्यावर त्याचा खोलवर परिणाम झाला. मला असे कधीच वाटले नव्हते की सामूहिक संहाराला सामावून घेण्यासाठी मला प्रेम या शब्दाची पुन्हा व्याख्या करावी लागेल. या कृतीला प्रेमाची कृती म्हणायचे तर वेदनारहित तात्काळ विनाश आवश्यक आहे जसे की सहसा उपमा देण्यासाठी वापरले जाते (मला सांगण्यात आले होते की ते जखमी प्राण्याशी मानवी कृत्य करण्यासारखे आहे). हे काहीही संज्ञानात्मक पातळीवर नव्हते परंतु माझ्या भूतकाळावर विचार करताना, मला हे दिसून आले की इतरांसोबतचा माझा संयम इतरांसाठी मर्यादित होता जसा माझ्या मनात देवाच्या संयमाला दुष्टांसाठी मर्यादा होती. मी देवाच्या प्रेमाबद्दल आणि क्षमाबद्दल अनेक सुंदर सत्ये शिकलो आहे, विशेषतः त्याच्या संयमाला, दयेला किंवा प्रेमाला कोणतीही मर्यादा नाही. तो प्रत्येक आत्म्याला असलेल्या स्वातंत्र्याचा आदर करतो आणि जर त्याला दूर ढकलले गेले तर तो बदला घेणार नाही तर चुकीच्या मुलाला त्यांनी निवडलेल्या प्रवासात जाऊ देईल, शक्य असल्यास त्यांना सोडवण्यासाठी उपस्थित राहून. यामुळे इतरांसोबतचे माझे नातेसंबंध इतके बदलले आहेत की मी माझा देव मला दररोज जे देतो तेच मी इतरांना देतो, म्हणजे अपरिवर्तनीय

संयमासह प्रेम आणि क्षमा, आणि यामुळे माझ्या आयुष्यात खूप शांती आली आहे.

~ रुबेन ओल्शेव्स्की (ब्रिस्बेन, क्वीन्सलँड, ऑस्ट्रेलिया)

तिथे आणखी एक दाता आहे. जीवन देणारा नाही, तर मृत्यू देणारा आहे. जो पित्याच्या प्रेमाचे प्रकटीकरण करणाऱ्या शास्त्राच्या आपल्या समजुतीला विकृत करतो. निर्गम १२:१२ मध्ये आपण वाचतो: "मी [देव] त्या रात्री मिसर देशातून जाईन आणि मिसर देशातील प्रत्येक ज्येष्ठ पुत्राला, माणसे आणि प्राणी दोघांनाही मारीन. मी मिसरच्या सर्व देवांवर न्यायदंड बजावीन. मी यहोवा आहे." तुम्ही हे कसे वाचता? वरवर पाहता देव एक विनाशकारी, क्रोधी आणि अत्याचारी पिता आहे हे दिसून येते. तथापि, आता आपण वचन २३ पाहू:

"यहोवा मिसरी लोकांना मारण्यासाठी पुढे जाईल आणि जेव्हा तो कपाळाच्या कपाळपट्टीवर आणि दोन्ही दाराच्या चौकटीवर रक्त पाहील तेव्हा तो दार ओलांडून जाईल आणि विनाशकाला तुमच्या घरात प्रवेश करून तुम्हाला मारू देणार नाही."

देव नाश करणारा नाही. तोच त्याच्या लोकांना "नाश करणाऱ्यापासून" वाचवणारा आहे.

पौल आपल्याला सल्ला देतो की, "त्यांच्यापैकी काहींनी कुरकुर केली आणि विनाशकाने त्यांचा नाश केला, तशी कुरकुर करू नका." (१ करिंथकर १०:१०). येथे पौल त्या काळाबद्दल बोलत आहे जेव्हा इस्राएल लोक वचन दिलेल्या देशात जात असताना अरण्यातून भटकत असताना साप आले आणि त्यांना विष देऊ लागले (गणना २१ पहा). येथे "विनाशक" साठी ग्रीक शब्द ὀλοθρευτής (olothreutés) आहे ज्याचा अर्थ "विषारी साप" आहे. पुन्हा, हा "विनाशक" कोण आहे? गणना २१:६ मध्ये म्हटले आहे, "आणि यहोवाने लोकांमध्ये अग्निमय साप पाठवले आणि त्यांनी लोकांना चावले आणि इस्राएलमधील बरेच लोक मरण पावले." याचा अर्थ असा का होतो की यहोवाच सापांना "पाठवले" आहे? विनाशक आणि यहोवा एकत्र काम करत आहेत का? कधीच नाही.

तुम्ही विश्वास न ठेवणाऱ्यांबरोबर संबंध जोडून विजोड होऊ नका; कारण नीती व स्वैराचार ह्यांची भागी कशी होणार? उजेड व अंधार ह्यांचा मिलाफ कसा होणार? म्हणून 'त्यांच्यामधून निघा व वेगळे व्हा,' असे प्रभू म्हणतो, 'आणि जे अशुद्ध त्याला शिवू नका; म्हणजे मी तुम्हांला स्वीकारीन;' ~ २ करिंथकर ६:१४, १७.

अनुवाद ८:१५ मध्ये आपण वाचतो की देवाने इस्राएल लोकांना "त्या मोठ्या आणि भयानक अरण्यातून नेले, जिथे अग्निमय साप, विंचू आणि दुष्काळ होता, जिथे पाणी नव्हते." देव त्यांना आधीच तेथे असलेल्या सापांपासून वाचवत होता. त्याने बासरी वाजवणाऱ्या सापांसारखे सापांचे गट

गोळा केले नाहीत आणि त्यांना लोकांचा नाश करण्यासाठी नेले नाहीत. लोकांनी देवाविरुद्ध कुरकुर केली आणि त्याच्या संरक्षणात्मक काळजीवर त्यांचा अविश्वास प्रकट केला (अनुवाद २९:२-५). यामुळे आपल्या पित्याला दुःख झाले आणि त्यांनी स्वतःच्या निर्णयाने देवाच्या संरक्षणात्मक कुंपणात/नियमात भंग केला. त्याच्या संरक्षणात्मक हाताखाली पाऊल टाकल्याने सापांना चावण्याचा मार्ग मोकळा झाला कारण "जो कोणी कुंपण तोडतो त्याला साप चावेल." (उपदेशक १०:८). निर्गम १२ मध्ये ज्यांनी त्यांच्या दाराच्या चौकटीवर त्याचे संरक्षण नाकारले त्यांच्यासाठीही हेच आहे. त्यांनी "सर्व सृष्टीतील ज्येष्ठ" ख्रिस्ताला आध्यात्मिक रित्या वधस्तंभावर खिळले होते (कलस्सै १:१५), म्हणजेच तोच तो आहे ज्याच्याद्वारे देवाने सर्व गोष्टी निर्माण केल्या (वचन १६-१७).

योहान आपल्याला सांगतो की ख्रिस्ताला केवळ यरुशलेममध्ये वधस्तंभावर खिळण्यात आले नाही, तर "सदोम आणि इजिप्तमध्ये" "आध्यात्मिकरित्या" वधस्तंभावर खिळण्यात आले (प्रकटी ११:८). अशाप्रकारे ख्रिस्ताला (सर्व सृष्टीतील ज्येष्ठ) नाकारल्याने त्यांच्यावर उलटा परिणाम झाला आणि विनाशकारी दुष्ट देवदूताला त्यांच्या सर्व ज्येष्ठ पुत्रांना आत येऊन मारण्याचा मार्ग मोकळा झाला. होय, मनुष्य "स्वतःच्या विध्वंसक योजनांचा बळी बनतो." (स्तोत्र ७:१६).

"[त्याच्या उपस्थितीच्या अनुपस्थितीमुळे] त्याने त्यांच्यावर त्याचा क्रोध, क्रोध, संताप आणि संकटाचा भयंकर वर्षाव केला - दुष्ट देवदूतांची सुटका [मोकळीक]." ~ स्तोत्र ७८:४९. (कंसात माझे स्वतःचे शब्द).

प्रकटीकरण ९:११ मध्ये "अगाध खाडीच्या देवदूता" बदल सांगितले आहे जो त्याला "अबद्दोन" आणि "अपोल्लियोन" म्हणतो. या नावाचा अर्थ "विनाशक" आहे. पहिल्या वचनात असे म्हटले आहे की हा देवदूत तो आहे जो "स्वर्गातून पृथ्वीवर" पडला होता आणि त्याला "अगाध खाडीची किल्ली" देण्यात आली होती. स्पष्टपणे हा देवदूत तो पतित देवदूत आहे जो "सैतान म्हटलेला तो जुना साप आणि संपूर्ण जगाला फसवणारा सैतान म्हणून ओळखला जातो: त्याला पृथ्वीवर टाकण्यात आले आणि त्याच्या दूतांबरोबर टाकण्यात आले." (प्रकटी १२:९). तो सैतान आहे जो सर्व विनाशाचा स्रोत आहे. लक्षात ठेवा, पेत्राने गंभीरपणे इशारा दिला होता: "सावध राहा, जागृत राहा; कारण तुमचा शत्रू सैतान, गर्जणाऱ्या सिंहासारखा, कोणाला गिळावे हे शोधत फिरत आहे." (१ पेत्र ५:८). आणि येशू (पित्याची स्पष्ट प्रतिमा) म्हणाला: "मनुष्याचा पुत्र [मशीहा] माणसांचे जीवन नष्ट करण्यासाठी आला नाही, तर त्यांना वाचवण्यासाठी आला आहे." (लूक ९:५६). आणि पुन्हा म्हणतो:

"चोर फक्त चोरी करायला, मारायला आणि नाश करायला येतो. मी त्यांना जीवन मिळावे आणि ते अधिकाधिक मिळावे म्हणून आलो आहे."

मी चांगला मेंढपाळ आहे. चांगला मेंढपाळ मेंढरांसाठी आपला जीव देतो."

~ योहान १०:१०-११

येशूने म्हटले की शेवटचे दिवस जलप्रलय पूर्वी नोहाच्या काळात होते तसेच असतील (लूक १७:२६). उत्पत्तीच्या ६ व्या अध्यायात आपण वाचतो, "आणि देवाने पाहिले की पृथ्वीवर मानवांची दुष्टता मोठी आहे आणि देवाची प्रत्येक कल्पना त्याच्या मनातील विचार सतत वाईटच होते... देवासमोर पृथ्वीही भ्रष्ट झाली होती आणि पृथ्वी हिंसाचाराने भरली होती. देवाने पृथ्वीकडे पाहिले तर ती भ्रष्ट झाली होती; कारण पृथ्वीवरील सर्व प्राण्यांनी आपले मार्ग भ्रष्ट केले होते." (वचन ५:११-१२). लक्षात घ्या की, मानवाच्या भ्रष्टतेमुळे, पृथ्वी स्वतः देखील भ्रष्ट आणि हिंसाचाराने भरलेली आहे. पापाने सर्व मानव, प्राणी, वायु आणि जमीन प्रभावित केली होती (पहा, रोम. ८:२२). "पृथ्वी तिच्या रहिवाशांनी भ्रष्ट केली आहे, कारण त्यांनी तोरा [कायदे] उल्लंघन केले आहेत आणि नियम बदलले आहेत आणि सार्वकालिक करार मोडला आहे." (यशया २४:५). होशेय हे तत्व असे म्हणत पुढे आणतो: "कारण ते वारा पेरतात, ते वादळाची कापणी करतील." (होशेय ८:७). पृथ्वी स्वतः भ्रष्ट आणि हिंसाचाराने भरलेली असल्याने हिंसक प्रलय आला कारण त्याने मानवाच्या पापाचे प्रतिबिंब त्यांच्यावर परत आणले:

"आणि ती भूमी भ्रष्ट झाली आहे; म्हणून मी तिच्यावरील अधर्माची शिक्षा करतो [तो पापाचे परिणाम होऊ देतो], आणि ती भूमी तिच्या रहिवाशांना बाहेर काढते. म्हणून तुम्ही माझे नियम आणि माझे नियम पाळावेत आणि यापैकी कोणतेही घृणास्पद कृत्य करू नये... म्हणजे तुमच्या आधीच्या राष्ट्रांना जसे ती भूमीने ओकून टाकले तसे तुम्ही ती भ्रष्ट केल्यावर ती तुम्हालाही ओकून टाकणार नाही."

~ लेवीय १८:२५-२८. (कंसातील शब्द माझे स्वतःचे).

जलप्रलयाच्या काळात देवाने भ्रष्ट पृथ्वीवरील "अधर्माला भेट दिली" होती. मानवांनी त्याच्या आत्म्याला झपाट्याने नाकारल्यामुळे, देवाने त्याच्या पूर्वज्ञानात, येणाऱ्या प्रलयाचा इशारा दिला ज्याचा परिणाम १२० वर्षांचा होईल (उत्पत्ति ६:३). नोहाद्वारे, देवाच्या पवित्र आत्म्याने लोकांना पश्चात्ताप करून तारवात जाण्यासाठी १२० वर्षे विनंती केली. पेत्र म्हणतो की नोहाच्या काळात लोकांनी त्याच्या प्रेमळ आणि क्षमाशील आत्म्याच्या प्रेरणेला नाकारले आणि बुडवून टाकले तेव्हा येशूला वधस्तंभ सारखा मृत्यू सहन करावा लागला (१ पेत्र ३:१८-२०). ज्याप्रमाणे संतप्त जमावाने ओरड केली, "त्याला वधस्तंभावर खिळा!" १,००० वर्षांनंतर, जलप्रलयादरम्यान जगणाऱ्यांनी "आमच्यापासून निघून जा!" असे म्हणून जीवन नाकारले (पुन्हा पहा, ईयोब २२:१५-१७). परिणामी, देव इतका क्रोधित झाला की त्याने खाली येऊन त्यांना मारून त्या सर्वांवर सूड घेतला? हेच नीतिमत्ता आहे का? नाही. शास्त्र स्पष्ट आहे की "वाईट दुष्टांना मारून टाकेल: आणि जे नीतिमत्तेचा द्वेष करतात ते उजाड होतील." (स्तोत्र ३४:२१). त्यांनी स्वतःचा नाश केला:

"निर्दोषांची नीतिमत्ता त्यांना मार्ग दाखवते, पण दुष्ट त्यांच्याच दुष्टाईने पडतात. सरळांची नीतिमत्ता त्यांना वाचवते, पण अविश्वासू त्यांच्याच इच्छांनी अडकतात... दयाळू माणूस स्वतःलाच फायदा करून घेतो, पण क्रूर माणूस स्वतःवरच संकट ओढवून घेतो... खरा नीतिमत्ता जीवनाकडे घेऊन

जातो, पण वाईटाचा पाठलाग मृत्यू आणतो... एक जण मुक्तपणे देतो, पण आणखीही मिळवतो; दुसरा योग्य ते रोखून ठेवतो, फक्त गरीब होतो... जो चांगल्याचा शोध घेतो त्याला कृपा मिळते, पण जो वाईट शोधतो, त्याच्याकडे वाईट येईल. जो आपल्या संपत्तीवर विश्वास ठेवतो तो पडेल, पण नीतिमान पानांसारखा भरभराटीला येईल. जो आपल्या घरावर संकट आणतो तो वाऱ्याचा वारसा घेईल आणि मूर्ख शहाण्या मनाचा सेवक होईल." ~ नीतिसूत्रे ११:५, ६, १७, १९, २४, २७-२९.

दया म्हणजे न्याय कारण दया ही योग्य गोष्ट आहे.

देवाचा न्याय काय आहे? यशया ३०:१८: "आणिम्हणून परमेश्वर तुमच्यावर कृपा करण्याची वाट पाहत आहे, आणि तुमच्यावर दया करण्यासाठी तो उंचावला जाईल; कारण परमेश्वर न्यायी देव आहे.: त्याची वाट पाहणारे सर्व धन्य आहेत." त्याच्या मुलांवर दया करणे आणि त्यांच्यावर दया करणे हे आहे. यहेज्केल ४५:९: "परमेश्वर असे म्हणतो परमेश्वरा, इस्राएलच्या राजपुत्रांनो, एवढेच पुरे. हिंसाचार आणि लूटमार दूर करा, न्याय आणि न्याय करा, माझ्या लोकांवरून तुमचे बळजबरी करणे थांबवा. प्रभू परमेश्वर म्हणतो." पुन्हा एकदा, देवाचा न्याय येथे योग्य गोष्टी करणे आहे. इतरांवर हिंसाचार करून नव्हे तर हिंसाचार थांबवून. अन्याय म्हणजे लोकांना लुटणे, फसवणे आणि गैरवर्तन करणे. "न्याय" म्हणजे लोकांना वागवणे योग्य मार्गसुरू करणे, देव लोकांशी ज्या प्रकारे वागेल तसे लोकांशी वागणे. जुन्या करारात "न्याय आणणे" म्हणजे शिक्षा आणणे नाही, तर उपचार आणणे आणि समेट करणे. न्याय म्हणजे अन्याय दुरुस्त करून गोष्टी दुरुस्त करणे. मग न्याय म्हणजे शेवटी दयेची अभिव्यक्ती. ती कृतीत दया आहे. कृतीत ही दया नीतिसूत्रांमध्ये एक मार्ग म्हणून वर्णन केली आहे ज्यावर आपण पोहोचू शकतो. अनुसरण करा. ती जीवनाची एक पद्धत आहे. नीतिसूत्रे ८:२०: "मी नीतिमतेच्या मार्गाने चालतो, न्यायाच्या मार्गाच्या मध्यभागी." नीतिसूत्रे २:८-९: "तो मार्गाचे रक्षण करतो तो न्याय करतो आणि त्याच्या संतांचा मार्ग राखतो. मग तुला समजेल नीतिमत्ता, न्याय आणि समता; होय, प्रत्येक चांगला मार्ग." न्यायाचा मार्ग काय आहे? जगात करुणामय हस्तक्षेप करून गोष्टी व्यवस्थित करणे हा आहे. ~ अँड्रयु पियर्स (सिडनी, न्यू साउथ वेल्स, ऑस्ट्रेलिया)

देवाच्या लोकांना स्त्रिया आणि मुलांसह इतर देशांतील रहिवाशांचा "नाश" करण्याची आज्ञा वाचून अनेकांना देवाच्या प्रेमाबद्दल गोंधळ होतो. काही जण असे म्हणण्याचा प्रयत्न करतात की त्याच्या लोकांना वाचवण्यासाठी मारले जाणारे लोक कर्करोगासारखे कापले पाहिजेत. परंतु याचा अर्थ असा होईल की देव काहींचा नाश व्हावा अशी इच्छा बाळगतो जेव्हा आपण अगदी उलट शिकतो (पहा, २ पेत्र ३:९). "जा आणि नष्ट करा" ही आज्ञा आपल्या हृदयाचे आणि चारित्र्याचे प्रतिबिंब आहे. देव त्याच्या स्वतःच्या लोकांची पापे उघड करत आहे जितकी अविश्वासूची पापे उघड करत आहे. तो पापाला पाप नष्ट करण्याची परवानगी देत आहे.

"म्हणून बायबलमध्ये अनेक ठिकाणी देवाने मानवाला ज्या गोष्टी हव्या आहेत त्या आज्ञा दिल्या

आहेत हे दाखवले आहे. दुसरे उदाहरण विचारात घ्या. 'आणि परमेश्वर मोशेला म्हणाला, 'मी इस्राएल लोकांना जो कनान देश देतो तो शोधण्यासाठी तू माणसे पाठव. त्यांच्या वडिलांच्या प्रत्येक वंशातून एक माणूस पाठवा, प्रत्येकाने त्यांच्यात एक नेता असावा.' गणना १३:१-२.

या वचनाचा तात्काळ संदर्भ वाचला तर असे दिसते की देवाने इस्राएलला कनान देशाची हेरगिरी करण्याची इच्छा केली होती. परंतु जेव्हा आपण व्यापक संदर्भात वाचतो तेव्हा आपल्याला काहीतरी वेगळेच दिसते. 'आणि तुम्ही सर्वजण माझ्याजवळ आलात आणि म्हणालात, 'आम्ही आमच्यापुढे माणसे पाठवू, ते आमचा देश शोधून काढतील आणि आम्हाला कोणत्या मार्गाने जायचे आहे आणि कोणत्या नगरांमध्ये जायचे आहे हे सांगतील.' अनुवाद १:२२.

इस्राएल लोकांना त्या देशाची हेरगिरी करायची होती म्हणून देवाने त्यांना जे करायचे ते करण्याची आज्ञा दिली. देव असे का करतो? 'आणि नियमशास्त्र आले, जेणेकरून अपराध वाढेल. पण जिथे पाप वाढले तिथे कृपा अधिक वाढली.' रोमकर ५:२०

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीच्या हृदयात पाप असते तेव्हा देवाचे पहिले काम म्हणजे त्या व्यक्तीला त्याचे पाप दाखवणे. मानवी हृदयात स्वतःला फसवण्याची क्षमता असते. ते स्वतःच्या पापीपणाबद्दल आंधळे असते. जेव्हा आपण देवाच्या इच्छेबाहेर असतो, तेव्हा तो आपल्याला हव्या असलेल्या गोष्टींची आज्ञा देतो जेणेकरून त्या वाढतील आणि त्या पापी का आहेत हे आपल्याला कळेल. परंतु तो या गोष्टी त्या व्यक्तीला कळण्याची संधी न देता करत नाही की या गोष्टी चुकीच्या आहेत. या आज्ञांचा अर्थ असा लावला जातो की देव त्यांना इच्छितो कारण लोक त्यांच्या स्वतःच्या पापीपणाबद्दल आंधळे असतात. ते यावर विश्वास ठेवण्याचा पर्याय देखील निवडतात कारण नंतर ते देवाला त्यांच्यासारखे दिसते आणि हे त्यांच्या पापीपणाचे समर्थन करते." (पाद्री एड्रियन एबेन्स, क्रॉस एक्झामिन्ड अँड क्रॉस एन्काउंटर्ड, पृष्ठ २७-२८).

स्तोत्र ५०:१६-२१ मध्ये देव इतरांशी केलेल्या वाईट कृत्यांची यादी बनवतो आणि नंतर म्हणतो, "पण मी गप्प राहिलो, म्हणून तुम्ही गृहीत धरले की मी तुमच्यासारखा आहे." पतित मनुष्य गृहीत धरतो की देव त्यांच्यासारखाच वागतो आणि त्याच्या शत्रूंशी द्वेष, वाईट आणि विनाशाने वागतो. देव म्हणतो, तो "गप्प राहिला" म्हणजे तो नेहमीच दयाळूपणे आपले दुःख सहन करतो. अधर्म. आपण देवाच्या पवित्र/निःस्वार्थ प्रतिमेत आणि प्रतिरूपात निर्माण झालो आहोत असे मानण्याऐवजी (उत्पत्ति १:२६), आपण ते आपल्या अपवित्र/स्वार्थी प्रतिमेत आणि प्रतिरूपात देव निर्माण करण्यासाठी करतो. स्तोत्रकर्त्याने लिहिले: "शुद्धांना तू शुद्ध दिसतोस, पण कुटिलांना तू विकृत दिसतोस." (स्तोत्र १८:२६).

देवाचा डः "तुमच्या अधोगतीला मी बरे करीन." ~ यिर्मया ३:२२

येशू म्हणाला, "मी आणि माझा पिता पूर्ण ऐक्यात आहोत" (योहान १०:३०); आणि मशीहाच्या जन्मापूर्वी ७०० वर्षे यशयाने येशूबद्दल म्हटले होते की, "त्याने कोणताही हिंसाचार केला नाही." (यशया ५३:९). हिंसाचाराने भरलेल्या सैतानाच्या विपरीत, आपल्या प्रेमाच्या पित्यामध्ये कोणताही हिंसाचार नाही. आणि योहान म्हणतो की ख्रिस्तासारखे जगणे म्हणजे "कोणावरही हिंसाचार न करणे" (लूक ३:१४).

ज्यांच्याकडे ख्रिस्ताचे मन आहे त्यांना देवाची महान दया आणि प्रेम दिसेल कारण देव ख्रिस्तासारखा आहे, परंतु ज्यांचे देवाच्या मार्गाबद्दल अपरिवर्तित मन आहे त्यांना तो भ्रष्ट दिसेल कारण तो त्यांच्यासारखाच दिसेल. हे असे आहे जसे योहान १२:२८-२९ मध्ये, पिता त्याच्या पुत्राशी बोलला आणि काहीना वाटले की तो "गर्जनेसारखा" झाला तर काहीनी म्हटले, "देवदूत त्याच्याशी बोलला." (दानीएल १०:५-७ देखील पहा). सीनाय पर्वतावर असेच घडले. मोशे शांत लहान आवाज ऐकण्यासाठी वर गेला तर लोक मेघगर्जना ऐकून घाबरले. आणि शेवटी असेच होईल. बहुतेक लोक भूकंप, मेघगर्जना ऐकून आणि वीज आणि आग पाहून घाबरून पळतील (योएल २:१-१०). परंतु ज्यांचे जीवन त्यांच्या तारणकर्त्यामध्ये लपलेले आहे ते घोषित करतील:

"पाहा, हा आमचा देव आहे; आम्ही त्याची वाट पाहिली आहे, आणि तो आम्हाला वाचवेल: हा यहोवा आहे; आम्ही त्याची वाट पाहिली आहे, आम्ही त्याच्या तारणात आनंद आणि उल्लास करू." ~ यशया २५:९.

पण आपण विचारले पाहिजे की, मग "परमेश्वराचे भय" म्हणजे काय?

"परमेश्वराचे दूत त्याचे भय धरणाऱ्यांभोवती छावणी देतो आणि त्यांना सोडवतो." ~ स्तोत्र ३४:७.

"पूर्ण प्रेम भीती घालवून देते" तर आपण देवाचे भय का बाळगावे? देवाचे खरोखर "भीती" बाळगण्याचा अर्थ काय आहे हे आपण स्तोत्र कर्त्याला पुढे म्हणतो

"अहो, अनुभव घ्या आणि पाहा की यहोवा चांगला आहे: जो त्याच्यावर विश्वास ठेवतो तो धन्य. तुम्ही, त्याच्या पवित्र लोकांनो, यहोवाचे भय धरा; कारण त्याचे भय धरणाऱ्यांना काही उणे पडत नाही." ~ वचने ८-१०.

देवाचे नीतिमान भय म्हणजे तुमचा संपूर्ण भरवसा त्याच्यावर ठेवणे. स्तोत्रकर्ता पुढे म्हणतो:

"मुलांनो, माझे ऐका; मी तुम्हाला परमेश्वराचे भय कसे बाळगायचे ते शिकवतो. असा कोण आहे जो

जीवनाची इच्छा करतो, जो चांगले पाहण्यासाठी दीर्घायुष्य इच्छितो? वाईटापासून तुमची जीभ दूर ठेवा आणि खोटे बोलू नका. वाईटापासून दूर राहा आणि चांगले करा, शांतीचा शोध घ्या आणि त्याचा पाठलाग करा." ~ वचने ११-१४.

"देवाचे भय धरणे" म्हणजे "वाईटापासून दूर जाणे".

"परमेश्वराचे भय म्हणजे वाईटाचा द्वेष करणे. गर्व, अहंकार, वाईट जीवनशैली आणि विकृत भाषण यांचा मी तिरस्कार करतो." ~ नीतिसूत्रे ८:१३.

माणसांचे पापी हृदय आणि मन खरोखरच "वाईटाचा द्वेष [विरोध] करण्यासाठी" रूपांतरित करणे, सैतान, पाप आणि स्वार्थी जीवनापासून सर्व सहानुभूती दूर करणे, हे देवाचे सूड आहे. देवाचे भय धरणे म्हणजे तुमचा सर्व विश्वास (विश्वास) त्याच्यावर ठेवणे कारण तुम्ही त्याचा अनुभव घेतला आहे आणि "यहोवा चांगला आहे हे पाहा." १

ग्रीक हस्तलिखितात काहीही असो आणि "जे" हा शब्द "ज्या गोष्टी" असावा जसे की तो मतय १५:१८, २०; २२:२१ मध्ये आहे. त्याचे भाषांतर "ज्या गोष्टी [पापी सुखांना] नरकात शरीर आणि आत्मा दोघांनाही नष्ट करण्यास सक्षम आहेत त्यांना घाबरा" असे केले पाहिजे.

जेव्हा आपण खरोखरच धर्मांतरित होतो तेव्हा आपण निःस्वार्थ प्रेमाने त्याची इच्छा करू, कोणत्याही तथाकथित शिक्षेची भीती किंवा काही बक्षीस हव्या म्हणून नाही.¹ आपण आपल्या स्वर्गीय पित्याचा इतका आदर करू की आपल्याला त्याला दुखावण्याची भीती वाटते आणि आपण त्याला कधीही निराश करू इच्छित नाही. तुमच्यामध्ये आणि तुमच्याद्वारे राहणाऱ्या येशूच्या आत्म्याद्वारे, तुम्ही त्याच्यासोबत घोषित कराल: "मी स्वतःहून काहीही करत नाही ... पित्याने मला एकटे सोडले नाही; कारण मी नेहमीच त्याला आवडणाऱ्या गोष्टी करतो." (योहान ८:२९).

एकदा देवाला त्याची क्षमा लागू करण्याची परवानगी मिळाली की तो आपल्याला "सार्वकालिक मार्गावर" नेईल. त्याचे प्रेम आपल्याला अशा टप्प्यावर नेईल की, जर आपण अधर्म केला असेल तर आपण "पुन्हा कधीच करणार नाही." सर्व अनीतिपासून शुद्धीकरण केल्याने, त्याच्यासारखे जगण्यास आपल्याला सक्षम बनवल्याने, आपल्या प्रेमाच्या पित्याला गौरव मिळेल आणि त्याच्या नावावर लावलेल्या खोट्या आरोपांपासून त्याचे नाव शुद्ध होईल. "लबाडीचा पिता." त्याच्या चारित्र्याचे समर्थन हे त्याच्या न्यायाचा अंतिम परिणाम आहे. या शेवटच्या काळात आपण सर्व जगाला देवाच्या प्रेमाची "सार्वकालिक सुवार्ता" घोषित करणार आहोत (प्रकटी १४:६) असे म्हणत: "देवाची भीती बाळगा आणि

त्याचे गौरव करा, कारण त्याच्या न्यायाची वेळ आली आहे." (प्रकटी १४:७). आता "त्याच्या" न्यायाची वेळ आली आहे ज्यामध्ये तो (देव) "न्याय्य" आणि "स्पष्ट" आढळेल.

तो मानवाला म्हणाला, 'पाहा, प्रभूचे भय धरणे हेच ज्ञान होय; दुष्टतेपासून दूर राहणे हेच सुज्ञान होय.'" ~ईयोब२८:२८

कारण मी आपले अपराध जाणून आहे, माझे पाप माझ्यापुढे नित्य आहे. तुझ्याविरुद्ध, तुझ्याविरुद्धच मी पाप केले आहे, तुझ्या दृष्टीने जे वाईट ते मी केले आहे; म्हणून तू बोलशील तेव्हा न्यायी ठरशील, व निवाडा करशील तेव्हा निःस्पृह ठरशील. ~ स्तोत्र ५१:३-४.

येशू म्हणतो; दुष्ट लोक "सार्वकालिक शिक्षेत [जीवनापासून वंचित]" जातील, तर नीतिमान "सार्वकालिक जीवनात" जातील. जे ख्रिस्तामध्ये आहेत त्यांनाच सार्वकालिक जीवन मिळते (१ करिंथ १५:५१-५५). दुष्टांना सार्वकालिक यातना नव्हे तर सार्वकालिक मृत्यू मिळेल.

हिब्रू समांतरतेचे अनुसरण करा

१.

"मी राज्यांचे सिंहासन उलथवून टाकीन, राष्ट्रांच्या राज्यांचे सामर्थ्य नष्ट करीन; मी रथ आणि त्यांवर स्वार होणारे सर्व उलथवून टाकीन; आणि घोडे आणि त्यांचे स्वार येतील..."

~ हागगय २:२२अ

देव हे सर्व कसे करेल?

... प्रत्येकाने आपल्या भावाच्या तलवारीने मारले." ~ श्लोक २२ब

२.

"यहोवाने स्वतःला प्रकट केले; त्याने न्याय सिद्ध केला..." ~ स्तोत्र ९:१६अ

देवाने न्याय कसा साधला?

"राष्ट्रे त्यांनी खणलेल्या खड्ड्यात पडली;

त्यांचे पाय त्यांनी लपवलेल्या जाळ्यात अडकले... दुष्ट त्यांच्या स्वतःच्या कृतींनीच अडकले." ~

वचने १५, १६ब

३.

"मी यहोवाच्या न्यायाबद्दल त्याचे आभार मानेन..." ~ स्तोत्र ७:१७

देवाचा न्याय काय आहे?

"जो दुष्टतेने गर्भवती आहे, जो विध्वंसक योजना आखतो आणि हानिकारक खोट्या गोष्टींना जन्म

देतो तो पहा - तो खड्डा खणतो आणि नंतर त्याने बनवलेल्या खड्ड्यात पडतो. तो स्वतःच्या विध्वंसक योजनांचा बळी बनतो आणि त्याने इतरांसाठी बनवलेला हिंसाचार त्याच्या स्वतःच्या डोक्यावर पडतो." ~ वचने १४-१६

तर तुम्ही कोणता निवडाल? तुम्ही तुमच्या स्वतःला दोषी ठरवून पापांची निंदा कराल आणि कोकन्यापासून स्वतःला लपवाल, त्याच्या शाश्वत प्रेमावर आणि दयेवर विश्वास ठेवणार नाही? की तुम्ही तुमच्या पापांना घृणास्पद गोष्टी म्हणून कबूल कराल, ज्यामुळे तुम्हाला सर्व अनीति आणि त्याच्या अंतर्मनात असलेल्या आत्म्याद्वारे तुम्हाला सक्षम बनवत आहे की "कोकरा जिथे जाईल तिथे त्याच्या मागे जा" (प्रकटी १४:४)?

6. देवाचा कोकरा पहा!

बाप्तिस्मा देणारा योहान (बाप्तिस्मा करणारा) यार्देन नदीच्या पाण्यात उभा असताना त्याने त्याच्या श्रोत्यांना सांगितले:

"मी पाण्याने बाप्तिस्मा देतो, पण तुमच्यामध्ये एक आहे, ज्याला तुम्ही ओळखत नाही. तो माझ्यामागे येत आहे, ज्याच्या चपलांचे बंद सोडण्यास मी पात्र नाही" ... दुसऱ्या दिवशी योहानाने येशूला त्याच्याकडे येताना पाहिले आणि म्हणाला, "पाहा, देवाचा कोकरा, जो जगाचे पाप वाहून नेतो." ~ योहान १:२६-२७, २९.

यामुळे त्यांचे लक्ष हजारो वर्षांपासून त्यांच्या वेदींवर कापल्या जाणाऱ्या सर्व मेंढ्यांकडे वेधले गेले असेल. काहींना यश्याने येणाऱ्या मशीहाबद्दल जे भाकीत केले होते ते आठवले असेल: "... तो वधायला नेल्या जाणाऱ्या कोकन्यासारखा आहे, आणि मेंढी कातरणाऱ्यांसमोर जसा मुका आहे, तसा त्याने तोंड उघडले नाही." (यशया ५३:७). नंतर पेत्राने येशूबद्दल लिहिले:

"... ख्रिस्तानेही तुमच्यासाठी दुःख सहन केले आणि त्याच्या पावलांवर पाऊल ठेवून चालण्यासाठी तुम्ही एक आदर्श ठेवला. त्याने कधीही पाप केले नाही, आणि त्याच्या तोंडात कपट [कपटी/खोटे]

आढळले नाही. जेव्हा त्याचा अपमान झाला तेव्हा त्याने सूड घेतला नाही. जेव्हा त्याने दुःख सहन केले तेव्हा त्याने धमकी दिली नाही, तर जो न्यायाने न्याय करतो त्याच्या स्वाधीन झाला. त्याने स्वतः आपल्या शरीरावर (आमची) आपली पापे झाडावर वाहून नेली, जेणेकरून आपण त्या पापांसाठी मरावे आणि नीतिमत्त्वाने जगावे..." ~ १ पेत्र २:२१-२३.

प्रत्येक वध-यज्ञात येशू, "देवाचा कोकरा" आपल्यासाठी काय करणार होता याची एक छाया होती (सूचना: निर्गम १२:५; १ पेत्र १:१८-१९). पण हा कोकरा वेगळा होता. हा कोकरा "जगाचे पाप वाहून नेईल" आणि "त्याच्या शरीरात झाडावर वाहील, जेणेकरून आपण त्या पापांसाठी मरावे आणि नीतिमत्त्वाने जगावे." तुम्ही पहा, पौलाने शिकवले:

"कारण नियमशास्त्र, जे येणाऱ्या आशीर्वादांचे केवळ प्रतिबिंब आहे आणि त्यांचे सार नाही, ते वर्षानुवर्षे वारंवार अर्पण केलेल्या त्याच यज्ञांनी जवळ येणाऱ्यांना कधीही परिपूर्ण करू शकत नाही. अन्यथा, त्यांना अर्पण करणे बंद केले, कारण एकदाच शुद्ध झालेल्या उपासकांना आता कोणत्याही पापांची जाणीव होणार नाही? त्याऐवजी, त्या यज्ञांद्वारे वर्षानुवर्षे पापांची आठवण करून दिली जाते, कारण बैल आणि बकऱ्यांचे रक्त [पशु अर्पण] पापे नाहीशी करणे अशक्य आहे." ~ इब्री लोकांस १०:१-५.

यानंतर पौल खरोखरच आश्चर्यकारक सत्य समोर आणतो:

"या कारणास्तव, ख्रिस्त जगात येणार होता तेव्हा शास्त्रवचनांमध्ये म्हटले आहे: 'तुला [देवाला] यज्ञ आणि अर्पणे नको होती, पण तू माझ्यासाठी [येशूला] शरीर तयार केले. होमार्पणे आणि पापाच्या अर्पणांमध्ये तुला कधीही आनंद झाला नाही.' मग मी म्हणालो, 'पाहा, मी देवा, तुझी इच्छा पूर्ण करण्यासाठी आलो आहे. गुंडाळीच्या खंडात माझ्याबद्दल असे लिहिले आहे.' या उताऱ्यात तो म्हणतो, 'तुला कधीही यज्ञ, अर्पणे, होमार्पणे आणि पापाच्या अर्पणांची इच्छा नव्हती किंवा आवड नव्हती,' जे नियमशास्त्राप्रमाणे अर्पण केले जातात. मग तो म्हणतो, 'पाहा, मी तुझी इच्छा पूर्ण करण्यासाठी आलो आहे.' तो दुसरे [देवाची इच्छा] स्थापित करण्यासाठी पहिले [यज्ञ, अर्पणे, होमार्पणे आणि पापाच्या अर्पण] काढून टाकतो; कारण देवाच्या इच्छेने आपण येशू ख्रिस्ताच्या शरीराच्या बलिदानाद्वारे एकदाच आणि कायमचे पवित्र झालो आहोत." ~ इब्री लोकांस १०:५-१०.

तुम्हाला समजले का ते? ते म्हणत आहे की प्राण्यांच्या वधाची अर्पणे कधीच "देवाची इच्छा" नव्हती. पौल स्तोत्र ४०:६-८ मध्ये दाविदाने आधीच लिहिलेले शिकवत आहे जिथे ते स्पष्टपणे म्हणते, "तुला [देवाला] होमार्पणे आणि पाप अर्पणे नको होती." (वचन ६). त्याने कधीही आनंद घेतला नाही किंवा

त्याच्या कोणत्याही प्राण्यांच्या हत्येची मागणीही केली नाही.

"तुमच्या पूर्वजांना मी मिसर देशातून बाहेर आणले त्या दिवशी होमबर्लीविषयी किंवा यज्ञबर्लीविषयी मी त्यांना काही सांगितले नाही व आज्ञा दिली नाही.

~ यिर्मया ७:२२

"परमेश्वर म्हणतो, तुमचे बहुत यज्ञबली माझ्या काय कामाचे? मेंढरांचे होम, पुष्ट वासरांची चरबी ह्यांनी माझी अति तृप्ती झाली आहे; बैल, कोकरे व बोकड ह्यांच्यारक्ताने मला संतोष होत नाही. तुम्ही माझे दर्शन घेण्यास येताना माझी अंगणे तुडवता, हे तुम्हांला सांगितले कोणी? ~ यशया १:११-१२.

देव त्याच्या लोकांना हे समजून घेण्यास सांगत राहतो की त्याचे मार्ग हिंसाचार किंवा हत्येबद्दल नाहीत. त्याने इशारा दिला: "जेव्हा तुम्ही खूप प्रार्थना कराल तेव्हा मी ऐकणार नाही: तुमचे हात रक्ताने भरलेले आहेत!" (यशया १:१५). मानवजातीने देवाला संतुष्ट करण्यासाठी "अनेक यज्ञ" आणि "अनेक प्रार्थना" केल्या आहेत जेणेकरून तो आपल्याला स्वीकारेल आणि आपल्याला क्षमा करेल. परंतु तो अशा गोष्टींची मागणी करत नाही किंवा ऐकत नाही. तो असा देव नाही ज्याला संतुष्ट करण्याची आवश्यकता आहे; कारण तो मुक्तपणे त्याची सार्वकालिक दया देतो. तो आपल्यासाठी जे इच्छितो ते आपले पवित्रीकरण आहे, परंतु बहुतेक लोक फक्त क्षमा इच्छितात आणि त्यांना पवित्र जीवन जगण्याची इच्छा नसते, परंतु देवाच्या क्षमेचा अर्थ अनेकांच्या विचारांपेक्षा व्यापक आहे हे त्यांना कळत नाही. क्षमा ही पापाच्या क्षमापेक्षा जास्त आहे, परंतु पापापासून मुक्तता आहे. यशया त्याचे विचार कसे पुढे चालू ठेवतो ते पहा:

"स्वतःला धुवा, स्वतःला शुद्ध करा; माझ्यासमोरून तुमचे वाईट वर्तन दूर करा; वाईट आचरण करणे थांबवा. चांगले आचरण करायला शिका; न्याय मिळवा, जुलूम कमी करा, अनाथांचे रक्षण करा आणि विधवांसाठी बाजू मांडा." १ कृपया या, आणि आपण एकत्र विचार करूया, 'यहोवाला विनवणी करतो. 'तुमची पापे जरी किरमिजी रंगाची असली तरी ती बर्फासारखी पांढरी होतील. जरी ती किरमिजी रंगाची असली तरी ती लोकरीसारखी होतील.' " ~ यशया १:१६-१८.

आपल्याला आपल्या दैनंदिन दिनचर्येत जाण्याची गरज नाही.

देव आपल्याला कधीच स्वीकारणार नाही असे वाटणे. हा मुद्दा फारसा महत्वाचा नाही. देवाने तुम्हाला आधीच स्वीकारले आहे, तुमचा जन्म होण्यापूर्वीच नाही तर पहिला मानव आदाम निर्माण

होण्यापूर्वीही. देव तुम्हाला स्वीकारेल की नाही हा मुद्दा नाही, तर तुम्ही त्याला स्वीकाराल की नाही हा आहे. "आपण त्याच्यावर प्रेम करतो, कारण त्याने प्रथम आपल्यावर प्रेम केले." (१ योहान ४:१९)

"औचित्य/क्षमा हे आपल्यात बदल घडवून आणते"योग्य विचारसरणीबद्दल,आणिदेव कसा आहे याबद्दल. देवाने द्वेष सोडल्यासारखे नाही.तो आपल्याविरुद्ध आरोप करत आहे, किंवा खोटे बोलत आहे स्वर्गातील नोंदी, जसे अनेकांना दिसते. ~ लॉरेन्सअँशक्राफ्ट

"अनेक मानवांना असे विचार करण्यास शिकवले गेले आहे की प्रार्थना ही देवाचे पापी व्यक्तीबद्दलचे मन किंवा दृष्टिकोन बदलण्यासाठी केली जाते, अनंत देवाला अशा गोष्टीची माहिती देणे ज्या त्याला आधीच माहित नाहीत, किंवा त्याला काही आशीर्वाद देण्यास राजी करणे जे तो पूर्वी देण्यास तयार नव्हता... लोकांना हे आशीर्वाद द्याऊ आणि क्षमाशील पित्याचे वचन म्हणून दावा करण्याऐवजी प्रभूकडे दया आणि क्षमा मागण्यास शिकवले गेले आहे. नम्र, पश्चात्तापी आत्म्याच्या मनःपूर्वक गरजा पूर्ण करण्यास तो तयार असेल की नाही याबद्दल अनिश्चिततेच्या वृत्तीने प्रभूकडे संपर्क साधला जातो. देवाचे असे स्वरूप नाही. तो आशीर्वाद देण्यास उत्सुक आहे आणि क्षमा करण्यास तत्पर आहे, कोणाचाही नाश व्हावा अशी त्याची इच्छा नाही, तर सर्वांनी पश्चात्तापाकडे यावे अशी त्याची इच्छा आहे [२ पेत्र ३:९]. 'कारण, प्रभू, तू चांगला आहेस आणि क्षमा करण्यास तयार आहेस; आणि जे तुला हाक मारतात त्यांच्या सर्वांवर तू दयाळू आहेस' (स्तोत्र ८६:५)." (टाय गिब्सन, द पाथ ऑफ द जस्ट, पृष्ठ ६१).

तर, आता प्रश्न असा आहे की, देवाला आपल्याला क्षमा करण्यासाठी कोणत्याही प्राण्याचे रक्त हवे नसते किंवा त्याची आवश्यकता नसते, तर मग त्याने संपूर्ण यज्ञपद्धती का स्थापित केली? या महत्वाच्या प्रश्नाचे उत्तर शोधत असताना आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की आपण पूर्वी शिकलो आहोत की संपूर्ण शास्त्रात अनेक वेळा आपल्याला आवश्यक असलेल्या आणि इच्छित असलेल्या गोष्टी देवाने आज्ञा दिल्या आहेत. देवाने आपल्याला क्षमा केली आहे याची खात्री पटावी म्हणून आपणच प्राण्यांचे अर्पण करण्याची आवश्यकता बाळगली असावी का?

“वाचकांना पुन्हा आठवण करून देणे आवश्यक आहे का की शास्त्रवचनांमध्ये
वारंवार प्रतिनिधित्व करणेदेव जे करतो ते, त्याच्या भविष्यकाळात, तो फक्त परवानगी देतो किंवा
सहन करतो
करायचे आहे?”
~अँडम क्लार्क

त्याच्या मृत्युच्या आदल्या रात्री, शेवटच्या जेवणाच्या वेळी, येशूने त्याच्या शिष्यांना स्पष्ट केले की त्यांच्यापैकी एक त्याचा विश्वासघात करणार आहे (योहान १३:२१). पेत्राने येशूला हा कोण असू शकतो असा प्रश्न विचारल्यानंतर येशूने उत्तर दिले:

"मी ज्याला हा भाकरीचा तुकडा ताटात बुडवून देईन तोच तो आहे.' मग त्याने भाकरीचा तुकडा घेतला, तो बुडवून शिमोन इस्कर्योतचा मुलगा यहूदा याला दिला. त्याने [यहूदा] भाकरीचा तुकडा घेतल्यावर सैतान त्याच्यात शिरला. मग येशूने त्याला म्हटले, 'तू [यहूदा/सैतान] जे करणार आहेस ते लवकर कर!'" ~ वचने २६-२७.

देवाच्या पुत्राचे रक्त सांडण्याचे संपूर्ण काम सैतानाचे होते आणि देवाने आपल्या सर्वांसाठी त्याचा पुत्र देऊन हे करण्यास परवानगी दिली (रोम ८:३२), जसे की येशूने यहूदाला भाकरीचा तुकडा देण्याच्या कृतीवरून दिसून येते, जे आपल्या तारणकर्त्याच्या शरीराचे प्रतिनिधित्व करते जे आपल्यासाठी दिले गेले आहे (लूक २२:१९). येशूने पिलाताला सांगितले: "... या कारणास्तव मी जगात आलो आहे - सत्याची साक्ष देण्यासाठी [पित्याच्या चारित्र्याबद्दल] आणि सत्याचा प्रत्येकजण माझा आवाज ऐकतो." (योहान १८:३७). पूर्वी, येशू त्याच्या पित्याला प्रार्थना करत असताना तो म्हणाला:

"आणि हेच सार्वकालिक जीवन आहे की, त्यांनी तुला एकच खरा देव आणि तू पाठवलेल्या येशू ख्रिस्ताला ओळखावे. मी पृथ्वीवर तुझे गौरव केले आहे; तू मला जे काम करायला दिले होते ते मी पूर्ण केले आहे ... मी तुझे नाव [पात्र] त्यांना कळवले आहे आणि [आमच्यामध्ये त्याच्या आत्म्याद्वारे] ते कळवत राहीन, जेणेकरून तू माझ्यावर जे प्रेम करतोस ते त्यांच्यात असावे आणि मी स्वतः त्यांच्यात असावे." ~ योहान १७:४,२६.

येशूने त्याच्या मृत्युच्या आदल्या रात्री त्याच्या पित्याने त्याला दिलेले काम पूर्ण केले होते. जगाने त्याला ओळखावे म्हणून त्याने आयुष्यभर त्याच्या पित्याच्या चारित्र्याचे गौरव (पूर्णपणे प्रकटीकरण) करून सत्याची साक्ष दिली. काही तासांनंतर, वधस्तंभावर असताना, येशू ओरडला, "पूर्ण झाले आहे" आणि नंतर मरण पावला (योहान १९:३०). काय पूर्ण झाले? देव म्हणून सैतानाच्या चारित्र्याचे पूर्ण प्रकटीकरण मानव आणि सैतानाला त्याच्या प्रिय पुत्राला मारण्याचे भयानक काम करण्याची परवानगी दिली. त्याच्या अटकेच्या रात्री येशूने त्याच्या आरोप करणाऱ्यांना सांगितले, "ही तुमची वेळ आहे आणि अंधाराची शक्ती [सैतान आणि त्याचे राज्य] आहे." (लूक २२:५२-५३).

संदेष्टा यशया लिहितो, "आम्ही त्याला [येशूला] देवाने मारले, आणि दुःख दिले, त्याचा [चुकीने विचार केला]. पण तो आमच्या अपराधांमुळे [किंवा,] जखमी झाला, आमच्या दुष्कृत्यांमुळे तो चिरडला गेला." (यशया ५३:४-५). अनेकांना असे शिकवले जाते की देवाच्या न्यायाचा अर्थ असा आहे की

एखाद्याला त्यांच्या पापांची शिक्षा म्हणून मरावे लागते. तथापि, आपण पाहिले आहे की पापी व्यक्तीचा मृत्यू पापी व्यक्तीच मृत्यूची घोषणा करतो, देवा नाही. खोटी सुवार्ता शिकवते की देव क्रोधाने भरलेला आहे आणि त्याला त्याच्या अग्निमय क्रोधाने दोषींना शिक्षा करण्याची आवश्यकता आहे. मग येशू आत येतो आणि दोषींना क्षमा करण्यासाठी आणि त्याऐवजी त्याच्यावर त्याचा क्रोध ओढवून घेण्यासाठी पित्याला विनंती करतो. परंतु यशया आपल्याला फक्त असेच सांगतो की देवाने आपल्या पुत्राला कोणत्याही क्रोडाला शांत करण्यासाठी मारले नाही, तर त्याने आपला पुत्र जगाला त्याच्या बलिदानाच्या प्रेमाची साक्ष देण्यासाठी दिला, जो सूड न घेता आणि कोक्यासारखा शांत राहून, आपल्या न्यायाच्या अन्याय्य तत्वांनी चिरडला गेला, जखमी झाला आणि मारला गेला. येशूने सैतानाच्या राज्याचे खरे स्वरूप प्रकट केले. पौल म्हणतो की, "[दोष लावणारे] राज्यकर्ते आणि अधिकारी [अंधाराचे; इफिसकर ६:१२] निःशस्त्र करून, त्याने [येशूने] त्यांचे सार्वजनिक प्रदर्शन केले आहे, वधस्तंभाद्वारे त्यांच्यावर विजय मिळवला आहे." (कलस्सैकर २:१५).

आपल्या पापामुळे (जर काही प्रकारचे दंडात्मक प्रायश्चित्त केले नाही तर देव आपल्याला क्षमा करणार नाही असा आपला सैतानी विश्वास) देवाच्या पुत्राचा मृत्यू झाला ज्यामुळे आपण शेवटी विश्वास करू शकलो की आपल्याला पापांची क्षमा आणि क्षमा मिळू शकते. देवाने, ज्याने निःस्वार्थपणे त्याच्या पुत्रापासून कायमचे वेगळे होण्याचा धोका पत्करला, त्याने आपल्या स्वतःच्या न्यायाच्या संकल्पनेची पूर्तता करण्यासाठी त्याला आपल्यासाठी सोपवले, ज्याची मागणी होती की "रक्त सांडल्याशिवाय क्षमा नाही" (इब्री ९:२२).

आपल्या स्वतःच्या पापाचे क्षमा करण्यासाठी एखाद्याला किंवा इतर कशाला तरी बलिदान देण्याची संकल्पना मानवापासून उद्भवली जेव्हा आदाम आणि हव्वा यांनी एकमेकांवर आणि शेवटी देवाच्या पुत्रावर दोषारोप केला.

त्या विचारावर क्षणभर मनन करा. यामुळे तुम्हाला वधस्तंभाबद्दल जे काही माहित होते त्याचा पुनर्विचार करावा लागेल. क्षमा या शब्दाची शाब्दिक व्याख्या "कर्ज सोडणे" अशी आहे. जर देवाने मृत्यूची किंमत ठरवली असती आणि आपल्याला क्षमा करण्यासाठी व आपला कोप शांत करण्यासाठी येशूला शिक्षा देणे आवश्यक ठरवले असते, तर देवाने आपली किंमत वसूल केली असती आणि प्रत्यक्षात काहीच क्षमा केले नसते. पण सत्य हे आहे की, वधस्तंभ देवाची क्षमा साध्य करत नाही, तर ते त्याची सार्वकालिक क्षमा प्रदर्शित करते. दुसऱ्या शब्दांत, येशू वधस्तंभावर मरण पावला म्हणून देवाने आपल्याला क्षमा केली नाही, वधस्तंभावर मरण पावलेला मशीहा प्रकट करतो की देवाने "आपण पापी असताना" आणि "आपण त्याचे शत्रू असताना" आपल्याला आधीच क्षमा केली होती.

आणि हे सत्य विश्वासणाऱ्याला काय करते? ते आपल्याला त्याच्याकडे आकर्षित करते. आपण ज्या गोष्टींना पात्र आहोत त्याशिवाय आपले कर्ज माफ करून त्याची प्रेमळ दया आपल्याला आकर्षित

करते; कारण "आपल्या तारणाच्या देवाची दया आणि प्रेम सर्व माणसांवर दिसून आले आहे, आपण केलेल्या नीतिमत्त्वाच्या कृत्यांनी नाही, तर त्याच्या दयेनुसार त्याने आपल्याला वाचवले..." (तीत ३:४-५).

"देवाला माणसाशी समेट करण्याची गरज नाही, कारण आईच्या प्रेमाप्रमाणे, त्याचे प्रेम नेहमीच आपल्या मागे येते, जरी आपण अधोगतीच्या मार्गावर असलो तरीही, आपल्याला त्याच्याकडे परत आणण्याचा प्रयत्न करत असतो. परंतु माणसाला देवाशी समेट करण्याची आवश्यकता आहे. कोणत्या ना कोणत्या प्रकारे प्रायश्चित्त केले पाहिजे. असे नाही की देवाचा क्रोध शांत झाला पाहिजे, जेणेकरून तो अपराधी माणसावर कृपादृष्टीने पाहील, परंतु देवाचे प्रेम इतके प्रकट असले पाहिजे की, दुःख आणि पापाच्या अस्तित्वा असूनही, लोक त्यांचे हृदय त्याच्याकडे वळवतील, जसे फूल सूर्याकडे वळवते ... 'प्रायश्चित्त' हा शब्द म्हणजे एकात्मता. पापाने दुःख आणले होते आणि दुःखाने देवाच्या चारित्र्याबद्दल गैरसमज निर्माण केला होता. अशाप्रकारे लोक देवावर प्रेम करण्याऐवजी त्याचा द्वेष करू लागले होते; आणि त्याचा, एक पिता, द्वेष केल्याने, लोक मानवाचा, त्यांच्या भावाचाही द्वेष करू लागले. अशाप्रकारे, एका कुटुंबाऐवजी आणि एका पित्याऐवजी, लोक देवापासून आणि एकमेकांपासून वेगळे झाले आणि द्वेष आणि स्वार्थाने वेगळे झाले. प्रायश्चित्त असले पाहिजे ... प्रायश्चित्त म्हणजे देवाचा क्रोध शांत करणे नाही जेणेकरून मनुष्य त्याच्याकडे येण्याचे धाडस करेल तर ते त्याचे प्रेम प्रकट करणे आहे जेणेकरून ते त्याच्याकडे येतील." (जॉर्ज फिफिल्ड, देव प्रेम आहे, पृष्ठे ४६, ४८).१

"त्याच्या पुत्राच्या मृत्युद्वारे आपण देवाशी समेट केला आहे." (रोम ५:१०). या मृत्युने क्रोधित देवाला शांत केले जेणेकरून तो आपल्याला शेवटी स्वीकारेल आणि क्षमा करेल असे नाही, परंतु त्या मृत्युद्वारे आपण शेवटी त्याच्या मार्गभ्रष्ट सृष्टीसाठी मरण्यास तयार असलेल्या निर्माणकर्त्याच्या चिरंतन प्रेमावर आणि दयेवर विश्वास ठेवू, अशा प्रकारे इतिहासात कधीही, मानवाला काही प्रकारचे तुष्टीकरण अर्पण करावे लागेल असा कोणताही पूर्वकल्पित विचार नष्ट करू.

पतनानंतर माणसाचा यावर विश्वास राहिला नाही की देव त्याला क्षमा करेल. जर त्याने क्षमा केली असती तर आदाम किंवा हव्वा यांनी देवाची क्षमा नम्रपणे स्वीकारले असते. त्यांनी तसे केले नाही, उलट त्यांनी शांत केले (किंवा अपराध हलवला, दोन एकाच नाण्याच्या बाजू) - "तू मला जी स्त्री दिलीस, ती तिची चूक आहे." माणूस आता असे मन आहे जे असा विश्वास ठेवते की देवाने काहीतरी शिक्षा केली पाहिजे, जरी देव असा नाही. सैतानाने मानवाला फसवले आहे की देव क्रोधी हत्यारा आहे, पापाने त्यांचे विचार विकृत केले आहेत. देव त्यांना फक्त सांगू शकत नाही की तो त्यांना क्षमा करतो. माणूस त्याच्यावर विश्वास ठेवणार नाही. म्हणून तो त्यांच्या विचारांना सामावून घेतो त्यांचे मन अशा ठिकाणी उघडा जिथे ते विचार करू शकतील देवाचा पुत्र त्यांना क्षमेवर विश्वास ठेवण्यास अनुमती देण्यासाठी

काय कार्य करेल याबददल. अशा प्रकारे देव एक बलिदान प्रणाली स्थापित करतो, त्याला त्याची गरज आहे म्हणून नाही तर मानवाला त्याची गरज आहे म्हणून. त्या विधीद्वारे हाबेल कृपा, आज्ञाधारकता, दया आणि ख्रिस्ताचे दुःख समजून घेण्यास सक्षम आहे (किती पूर्णपणे, आपल्याला माहित नाही), परंतु काईन हा धडा नाकारतो. आणि सैतानाचा मार्ग स्वीकारतो जो स्वतःचा मार्ग आहे आणि "माझ्या स्वतःच्या समजुतीनुसार" जे "मला वाटते" ते योग्य आहे. ~ डानुतासन ब्राउन (बॅकॉक, थायलंड, आशिया)

येशूच्या मृत्युद्वारे, आपले शांतीप्रिय विचार त्याच्या नीतिमान-दयाळू विचारांशी जुळतील ज्यांना कधीही प्राण्यांचे अर्पण नको होते किंवा हवे नव्हते. आपल्या मनाच्या नूतनीकरणाद्वारे, आपण घोषित करू की "पापासाठी आता कोणतेही अर्पण नाही" (इब्री १०:१८) कारण येशूचे अर्पण "तुमच्या विवेकाला [या] मृत कर्मापासून [प्राण्यांच्या अर्पणांपासून] शुद्ध करेल जेणेकरून आपण जिवंत देवाची [त्याच्या मार्गाने] सेवा करू शकू." (इब्री ९:१३-१४).

"कारण तुला यज्ञांची नको आहे; नाहीतर मी ते दिले असते: तुला होमार्पणे आवडत नाहीत. देवाचे यज्ञ म्हणजे भग्न आत्मा आहे: हे देवा, भग्न आणि पश्चात्तापी हृदय तू तुच्छ मानणार नाहीस." ~ स्तोत्र ५१:१६-१७.

स्तोत्रकर्ता पुढे म्हणतो: "तुझ्या प्रसन्नतेने सियोनवर कृपा कर; आणि यरुशलेमेच्या भिंती पुन्हा बांध. मग तू शुद्ध यज्ञांनी, होमार्पणांनी आणि संपूर्ण होमबर्लींनी संतुष्ट होशील. मग ते तुझ्या वेदीवर बैल अर्पण करतील." (वचन १८-१९).

याचा अर्थ असा नाही की देव एके दिवशी प्राण्यांच्या अर्पणांनी प्रसन्न होईल. नाही. तो विश्वासणाऱ्यांमध्ये असलेल्या निवासी बलिदानाच्या जीवनशैलीवर प्रसन्न होईल. येथे परिस्थिती "यरुशलेमच्या भिंती" च्या पुनर्बांधणीनंतरची आहे. दानीएलने भाकीत केले की मशीहा "यरुशलेमची पुनर्बांधणी आणि पुनर्बांधणी" करण्याच्या हुकुमानंतर ६९ भविष्य सूचक आठवड्यांनी येईल ... रस्ता आणि भिंत पुन्हा बांधली जाईल, अगदी कठीण काळातही." (दानीएल ९:२५). यानंतर मशीहा "एक आठवड्यासाठी अनेकांसोबतचा करार निश्चित [मजबूत] करेल [cf. मत्तय २६:२७-२८; रोम. १५:८] आणि आठवड्याच्या मध्यभागी तो आपल्या मानसिकतेतून बलिदान आणि अर्पण थांबवेल" (वचन २७). आपल्या तारणकर्त्याच्या बलिदानामुळेच दावीदाचे शब्द, "मग तू शुद्ध बलिदानांनी प्रसन्न होशील", प्रत्यक्षात येतील. देव ज्याला "शुद्ध बलिदान" म्हणतो ते खरोखर "बैलांचे" रक्तरंजित वध-बलिदान आहे का? कधीही नाही! "देवाचे यज्ञ म्हणजे भग्न [अधीनता] आत्मा आहे."

संदेष्टा होशेय म्हणतो:

"शब्द घेऊन यहोवाकडे परत या. त्याला म्हणा, 'आमच्या पापांची पूर्णपणे क्षमा कर आणि आमच्या ओठांच्या यज्ञबलींच्या स्तुतीसाठी आम्हाला कृपेने स्वीकार कर.'" ~ होशेय १४:२.

इब्री १३:१५ मध्ये पौल या वचनाचे स्पष्टीकरण देतो की, "त्याच्या [येशू] द्वारे आपण देवाला स्तुतीचा यज्ञ, म्हणजे आपल्या ओठांचे फळ, त्याच्या नावाचे [दयाळू चारित्र्याचे] आभार मानून सतत अर्पण करूया." पेत्र म्हणतो, "तुम्ही प्रभू चांगला आहे याचा अनुभव घेतला आहे," म्हणून तुम्ही "येशू ख्रिस्ताद्वारे देवाला मान्य होणारे आध्यात्मिक यज्ञ अर्पण कराल." (१ पेत्र २:३-५).

म्हणून बंधुजनहो, मी देवाच्या करुणांमुळे तुम्हांला विनवतो की, तुम्ही आपली शरीरे जिवंत, पवित्र व देवाला ग्रहणीय यज्ञ म्हणून समर्पण करावीत; ही तुमची आध्यात्मिक सेवा आहे. ~ रोमकर १२:१.

होशेय ६:६ मध्ये आपण वाचतो: "कारण मला दया हवी होती, यज्ञ नाही; आणि होमार्पणापेक्षा देवाचे ज्ञान जास्त हवे होते." हिब्रू भाषेतील समांतरता पुन्हा लक्षात घ्या: दया = देवाचे ज्ञान; बलिदान = होमार्पण. येशू या संकल्पनेचे स्पष्टीकरण देते: "पण जर तुम्हाला याचा अर्थ कळला असता की, 'मला दया हवी आहे, यज्ञ नको,' तर तुम्ही निर्दोषांना दोषी ठरवले नसते." (मत्तय १२:७). इतरांना दोषी ठरवणे आणि त्यांचा न्याय करणे म्हणजे आपल्या जागी त्यांना बलिदान (हत्या) देताना स्वतःला माफ करणे होय.

"मी यहोवाच्या उपस्थितीत काय घेऊन येऊ? मी सार्वभौम देवासमोर काय घेऊन नतमस्तक होऊ? मी त्याच्या उपस्थितीत एक वर्षाच्या वासरूसह होमार्पणांसह प्रवेश करू का? यहोवा हजार मेंढे स्वीकारेल की दहा हजार जैतुनाच्या तेलाच्या धारा स्वीकारेल? माझ्या पापाबद्दल, माझ्या संतती बद्दल, माझ्या स्वतःच्या मांसाबद्दल आणि माझ्या पापाबद्दल मी त्याला माझे पहिले मूल द्यावे का? हे मानवा, चांगले काय आहे आणि यहोवा खरोखर तुमच्याकडून काय इच्छितो हे त्याने तुम्हाला सांगितले आहे: तो तुम्हाला न्यायाने वागावे, दया करावी आणि तुमच्या देवासमोर नम्रपणे चालावे अशी त्याची इच्छा आहे." ~ मीखा ६:६-८.

"प्रायश्चित्ताची किंवा बलिदानाची कल्पना अशी आहे की क्रोध शांत करण्यासाठी असतो. परंतु हे लक्षात ठेवा की देव नव्हे तर आपणच बलिदानाची आवश्यकता बाळगतो. तोच बलिदान देतो. आपल्याला क्षमा मिळावी म्हणून देवाचा क्रोध शांत करावा लागतो ही कल्पना बायबलमध्ये आढळत नाही. देव माणसांवर इतका रागावला आहे की तो त्यांना क्षमा करणार नाही असे म्हणणे हा मूर्खपणाचा पराकाष्ठा आहे जोपर्यंत काही जण त्याचा क्रोध शांत करण्यासाठी वस्तू पुरवली जाते... मूर्तिपूजक कल्पना, जे बहुतेकदा कथित ख्रिश्चन लोक मानतात, ते म्हणजे पुरुषांनी त्यांच्या देवाचा क्रोध शांत करण्यासाठी यज्ञ अर्पण करा ... पण लक्षात ठेवा देवाचे प्रेम. 'पण देव त्याच्या प्रेमाची प्रशंसा करतो

[प्रदर्शन करतो] आपण पापी असतानाच ख्रिस्त आपल्यासाठी मरण पावला' [रोम ५:८] ... काही जण म्हणतात की ते ख्रिस्ताला स्वीकारू शकत नाहीत कारण ते पात्र नाहीत ... ते खरे आहे. ते पात्र नाहीत. आपल्यापैकी कोणीही पात्र नाही ... तो का मरण पावला? आम्हाला पात्र बनवण्यासाठी; त्याच्यामध्ये आम्हाला पूर्ण करण्यासाठी." ~ ईजे वॅगनर (१८५५-१९१६)

देवाच्या परवानगी पूर्ण इच्छेनुसार, आदाम किती वाईट विचारसरणीचा आहे हे दाखवण्यासाठी प्राण्यांचे बलिदान देण्याची परवानगी देण्यात आली. सैतानाने खंडणीची किंमत ठरवली होती आणि आदामाला या विचारसरणीतून मुक्त करण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे स्वतःच्या हाताने त्या निष्पाप रक्त सांडणे. परंतु आदामाला खरोखर फक्त देवाच्या सार्वकालिक दयेवर विश्वास ठेवण्याची आवश्यकता होती, त्याने त्याचे पाप कबूल करून, देवाची क्षमा मिळवून आणि देवाला सर्व अनीतिपासून शुद्ध करण्याची परवानगी देऊन (१ योहान १:९). तथापि, कारण आपल्या मनात आतापर्यंत अशी सैतानाची धारणा होती की आपल्याला काही प्रकारचे समाधान दिल्याशिवाय क्षमा करता येणार नाही. देवाचा पुत्र आपल्याला क्षमा करू शकतो हे पटवून देण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे मारून आणि खंडणीची किंमत देऊन आपल्या समजुतीला पूर्ण करण्यासाठी नम्र होणे, "मृत्यूद्वारे तो मृत्यूची शक्ती असलेल्याला - म्हणजेच सैतानाला - नष्ट करू शकेल." (इब्री २:१४; यंग्स (शब्दशः भाषांतर). त्याचा नाश कसा होतो? येशू आपल्या जागी इतरांचे बलिदान (निंदा) काढून टाकेल आणि नीतिमत्ता आणि दया (देवाचा न्याय करण्याचा मार्ग/न्याय) स्थापित करेल:

"यहोवाला होमार्पणे आणि यज्ञ आवडतात का?

किंवा त्याला आनंद मिळतो का? जेव्हा लोक त्याची आज्ञा पाळतात? निश्चितच, आज्ञा पाळणे हे यज्ञापेक्षा चांगले आहे आणि ऐकणे हे मेंढ्यांच्या चरबीपेक्षा चांगले आहे."

~ १ शमुवेल १५:२२

"... देवाचा पुत्र याच उद्देशाने प्रकट झाला की तो सैतानाची कामे नष्ट करेल... देवाची मुले आणि सैतानाची मुले अशा प्रकारे ओळखली जातात. जो कोणी आपल्या भावावर प्रेम न करून नीतिमत्त्व आचरत नाही तो देवाचा नाही. सुरुवातीपासून तुम्ही ऐकलेला हा संदेश आहे: आपण एकमेकांवर प्रेम केले पाहिजे. काईनसारखे होऊ नका, जो दुष्टापासून होता आणि त्याने आपल्या भावाची हत्या केली. आणि त्याने त्याला का मारले? कारण त्याची कामे वाईट होती आणि त्याच्या भावाची कामे नीतिमत्त्वाची होती. म्हणून बंधून्तो, जग तुमचा द्वेष करते तर आश्चर्यचकित होऊ नका. आपल्याला माहित आहे की आपण मरणातून जीवनात गेलो आहोत, कारण आपण एकमेकांवर प्रेम करतो. जो आपल्या भावावर प्रेम करत नाही तो मरणात राहतो. जो आपल्या भावाचा द्वेष करतो तो खुनी आहे: आणि कोणत्याही खुनीला त्याच्यामध्ये अनंतकाळचे जीवन राहत नाही. आपल्याला यावरून प्रेम कळले आहे: येशूने आपल्यासाठी आपले जीवन दिले; म्हणून आपण भावांसाठी आपले जीवन दिले पाहिजे. पण ज्याच्याकडे जगाची संपत्ती आहे आणि तो आपल्या भावाला गरजू पाहतो आणि तरीही

त्याची करुणा रोखतो, तो देवाचे प्रेम कसे करू शकतो? त्याच्यामध्ये उपस्थित आहात का? माझ्या लहान मुलांनो, आपण केवळ आपल्या शब्दांनी आणि बोलण्याच्या पद्धतीने प्रेम व्यक्त करणे थांबवले पाहिजे; आपण कृतीने आणि सत्याने देखील प्रेम केले पाहिजे ... आणि ही त्याची आज्ञा आहे: त्याचा पुत्र येशू ख्रिस्ताच्या नावावर [दयाळू चारित्र्यावर] विश्वास ठेवा आणि एकमेकांवर प्रेम करा ...” ~ १ योहान ३:८, १०-१८, २३.

येशूने आजारी लोकांना बरे करण्याच्या केलेल्या कृतींमध्येही देवाच्या दयेचे उदाहरण आढळते.
चला मतय ९:२-७ वाचूया:

“आणि पाहा! ते एका पक्षघाती माणसाला त्याच्याकडे घेऊन येत होते. त्यांचा विश्वास पाहून येशू त्या पक्षघाती माणसाला म्हणाला, ‘बाळा, धीर धर. तुझ्या पापांची क्षमा झाली आहे.’ आणि पाहा, काही शास्त्री आपापसात म्हणाले, ‘हा निंदा करतो.’ आणि त्यांचे विचार पाहून येशू म्हणाला, ‘तुम्ही तुमच्या मनात वाईट विचार का करता? कारण तुमच्या पापांची क्षमा झाली आहे असे म्हणणे किंवा उठून चालणे म्हणणे काय सोपे आहे? पण तुम्हाला कळावे की मनुष्याच्या पुत्राला [मसीहाला] पृथ्वीवर पापांची क्षमा करण्याचा अधिकार आहे...’ तो पक्षघाती माणसाला म्हणाला, ‘उठ, तुझी बाज उचल आणि तुझ्या घरी जा.’ आणि तो उठून त्याच्या घरी गेला.”

आजारी माणसाने क्षमा मागितली आणि विनंती केली का? नाही. आणि तरीही येशू त्याला सांगतो, “तुझ्या पापांची क्षमा झाली आहे.” येशूने आजारी माणसाच्या मित्रांचा विश्वास पाहिला ज्यांनी संपूर्ण मानवजातीसाठी त्याच्याकडे असलेल्या क्षमा स्वीकारली (त्यावर विश्वास ठेवला). त्यांना माहित होते की जर त्यांना येशू सापडला तर त्यांना कोणताही दंड मिळणार नाही - फक्त क्षमा आणि उपचार.

आमच्या पातकांच्या मानाने त्याने आम्हांला शासन केले नाही, त्याने आमच्या दुष्कृत्यांच्या मानाने आम्हांला प्रतिफळ दिले नाही.

कारण जसे पृथ्वीच्या वर आकाश उंच आहे, तशी त्याची दया त्यांचे भय धरणाऱ्यांवर विपुल आहे.

~ स्तोत्र १०३:१०-११

तो आजारी माणूस येशूकडे येण्यापूर्वीच क्षमा झालेल्या अवस्थेत होता. आणि हा मुद्दा देखील लक्षात घ्या - येशू वधस्तंभावर मरण्यापूर्वीच तो क्षमा झालेल्या अवस्थेत होता. अन्यथा तो म्हणाला असता, "तुमच्या पापांची क्षमा होईल."

“मग, पेत्र त्याच्याजवळ आला आणि म्हणाला, ‘प्रभु, माझ्यासोबत जो दोषी आहे त्याला मी किती वेळा क्षमा करावी? मी त्याला सात वेळा क्षमा करावी का?’ येशू त्याला म्हणाला, ‘मी तुला सात वेळा नाही तर सत्तर वेळा क्षमा करावी का?’ म्हणूनच स्वर्गाचे राज्य एका राजासारखे आहे जो आपल्या सेवकांकडून हिशोब चुकता करू इच्छित होता. जेव्हा त्याने हिशोब चुकता करायला सुरुवात केली, तेव्हा त्याच्याकडे १०,००० प्रतिशे कर्ज असलेल्या एका माणसाला आणण्यात आले. तो पैसे देऊ शकत नसल्यामुळे, त्याच्या मालकाने त्याला, त्याची पत्नी, त्याची मुले आणि त्याच्या मालकीचे सर्व काही विकण्याचा आदेश दिला जेणेकरून पैसे फेडता येतील. मग तो सेवक खाली पडला आणि त्याच्यापुढे नतमस्तक झाला आणि म्हणाला, ‘माझ्याशी धीर धरा, म्हणजे मी तुम्हाला सर्व काही फेडून देईन!’ मग त्या सेवकाच्या मालकाला करुणा आली आणि त्याने त्याला सोडले आणि त्याचे कर्ज माफ केले.” ~ मत्तय १८:२१-२७.

येथे आपण एका व्यक्तीला पाहतो ज्याने राजाला पैसे देणे होते, पण ते परत करू शकला नाही. त्या व्यक्तीला आणि त्याच्या कुटुंबाला विकण्याची शिक्षा झाल्यानंतर, तो गुडघे टेकून विनवणी करतो, "माझ्याशी धीर धरा, आणि मी तुमचे सर्व काही फेडून देईन!" ही व्यक्ती कधीही हे कर्ज फेडू शकत नाही हे जाणून, राजा "करुणेने भरला" आणि "त्याचे कर्ज माफ केले." याचा आपल्याशी काय संबंध? येशूने सुरुवातीलाच म्हटले होते की ही गोष्ट "स्वर्गाच्या राज्याशी" तुलना केली आहे. ही गोष्ट देवाच्या आपल्या प्रति असलेल्या चारित्र्याबद्दल आहे. पापामुळे आपण कर्जात बुडालो होतो जे आपण फेडू शकत नव्हतो, परंतु देवाने आपल्याला हे कर्ज माफ केले. पौल म्हणतो:

"पण आता देवाचे नीतिमत्त्व [दयाळूपणाचा आत्मा] नियमशास्त्राशिवाय [कोणत्याही पुण्यपूर्ण कर्माशिवाय] प्रकट झाले आहे [प्रकट झाले आहे] ... जे येशू ख्रिस्तावरील विश्वासाने सर्वांवर आणि विश्वास ठेवणाऱ्यांवर आहे: कारण कोणताही फरक नाही: कारण सर्वांनी पाप केले आहे आणि देवाच्या गौरवाला [चारित्र्याला] उणे पडले आहेत; ख्रिस्त येशूमध्ये असलेल्या मुक्ततेद्वारे त्याच्या कृपेने ते मोफत नीतिमान ठरले आहेत." ~ रोमकर ३:१:२१-२४.

आपण आपले स्वतःचे कर्ज चांगल्या कर्मांनी किंवा कोणत्याही प्रकारच्या तुष्टीकरणाच्या त्यागाने फेडू शकत नाही. गोष्टीतील सेवकाने राजाकडे क्षमा मागितली का? नाही. त्याने कर्ज फेडण्यासाठी अधिक वेळ मागितला: "माझ्याशी धीर धरा, आणि मी तुमचे सर्व काही फेडीन!" आपल्याला खऱ्या

राजाकडे क्षमा मागण्याची किंवा चांगले होण्याचा प्रयत्न करण्याची (त्याला परतफेड करण्याची) गरज आहे का, जेणेकरून तो त्याच्या मनात असलेला कोणताही राग सोडून देईल आणि तो आपल्याला क्षमा करेल? नाही, खऱ्या राजाकडे कोणताही राग नाही आणि तो कायमचा "करुणेने भरलेला" असतो - "कारण देवाने जगावर इतके प्रेम केले" - त्याने "[आपल्याला] कर्ज माफ केले."

येशूने सांगितलेल्या गोष्टीचा शेवट मात्र आनंददायी नव्हता. त्याने सांगितले की क्षमा केलेल्या दासाला "जाऊन त्याच्या सहकारी दासांपैकी एक सापडला, ज्याचे त्याचे शंभर चांदीचे नाणे कर्ज होते. म्हणून त्याने त्याचा गळा धरला आणि त्याला गळा दाबून म्हणू लागला, 'तू माझे जे देणे लागतो ते परत कर!'" (मत्तय १८:२८). त्या माणसाने "माझ्यावर धीर धर, म्हणजे मी तुझी परतफेड करीन" असे म्हणून जीवाची याचना केल्यानंतर, त्याला नकार देण्यात आला आणि तुरुंगात टाकण्यात आले (वचन २९-३०). राजाला हे कळले आणि त्याने ज्याला माफ केले होते त्याला बोलावून म्हटले, "अरे दुष्ट! नोकर! मी तुझे सर्व कर्ज माफ केले आहे... जशी मी तुला दया दाखवली तशी तूही तुझ्या सोबतीच्या नोकरावर दया (दाखवायची होतीस) करू नकोस का?" (वचन ३२-३३). परिणामी, राजाने "त्याला त्याचे सर्व देणे फेडेपर्यंत त्याला छळ करणाऱ्यांच्या स्वाधीन केले." (वचन ३४). मग येशू शेवटी म्हणतो: "जर तुम्ही प्रत्येकाने आपल्या भावाला मनापासून क्षमा केली नाही तर माझा स्वर्गीय पिताही तुमच्याशी तसेच करील." (वचन ३५). १.

ऑक्टोबरच्या शेवटच्या आठवड्यात मी माझ्या घरून चालवणाऱ्या माझ्या छोट्या व्यवसायाचे खाते तपासले (मी हायस्कूलच्या विद्यार्थ्यांना किंवा किशोरवयीन मुलांना गणित शिकवणारा आहे). मला लक्षात आले की एका क्लायंटचे सुमारे अर्ध्या वर्षाचे पेमेंट थकबाकीदार होते. मला हे प्रकरण सोडवावे लागले. पैसे मागणारे अनेक त्रासदायक ईमेल पाठवण्याऐवजी, मी अहिंसक मार्ग, दयेचा मार्ग स्वीकारण्याचा निर्णय घेतला. मी तिच्याशी थकबाकीच्या रकमेबद्दल संपर्क साधला आणि २०२० साठी तिच्या मुलाला माझ्या वर्गात फी न भरणाऱ्या मुलाला पुन्हा घेण्याची ऑफर दिली. मी तिला विचारले की ती किती थकबाकी भरू शकते आणि ती किती कालावधीत ते भरू शकते हे मला सांगावे. तिने त्याच दिवशी माझ्या संदेशाला उत्तर दिले आणि थकबाकीच्या रकमेबद्दल माफी मागितली. तिने मला सांगितले की तिचा नवरा बेरोजगार होता आणि त्याला अलीकडेच पुन्हा नोकरी मिळाली, परंतु त्याला त्याचा पहिला पगार कधीच मिळाला नाही (जो ऑगस्टच्या शेवटी होता). ती डिसेंबर अखेरपर्यंत पूर्ण रक्कम देण्याचे वचन दिले. स्तोत्र ११८:८: "मनुष्यावर भरवसा ठेवण्यापेक्षा परमेश्वरावर भरवसा ठेवणे चांगले."

~नीना स्निमन (एम्पांगेनी, क्वाझुलु-नताल, दक्षिण आफ्रिका)

शास्त्र म्हणते, "कारण ज्याने दया दाखवली नाही त्याचा न्याय दयेशिवाय केला जाईल..." (याकोब २:१३). जेव्हा आपण देवाची क्षमा मागतो तेव्हा आपण अशी विनंती करतो की आपल्याला मानवाच्या पापी स्वरूपाच्या न्यायापासून मुक्त केले जावे जेणेकरून आपल्या पित्याची नीतिमान न्यायव्यवस्था

आपल्यामध्ये प्रतिबिंबित व्हावी आणि आपल्याद्वारे ती प्रतिबिंबित होईल. तथापि, जर दयेशिवाय दोषी ठरवणे आणि न्याय करणे हे

जे "मुक्त" झाले आहेत किंवा कंपणाखालून बाहेर पडणाऱ्याची वाट पाहत आहेत.

तुम्ही एक चांगली न्यायव्यवस्था मानता, तर कृपया लक्षात ठेवा, "तो प्रत्येकाला त्या व्यक्तीने केलेल्या कृत्यांनुसार फळ देईल." (रोम २:६). तुम्ही इतरांचा न्याय केला आहे त्यानुसार तुम्हाला मिळेल आणि तुमच्याकडे कोणतेही निमित्त किंवा तक्रार राहणार नाही. तो तुमच्याविरुद्धचा तुमचा स्वतःचा निर्णय स्वीकारेल आणि ही शिक्षा योग्य आहे असे घोषित करेल. आमचे स्वतःचे वाक्य आम्ही इतरांना दाखवलेल्या क्षमेच्या गुणवत्तेचे प्रतिबिंब असेल: "जसे आम्ही आमच्या कर्जदारांना क्षमा करतो तसेच आमची कर्जे आम्हाला माफ करा." (मत्तय ६:१२). येशूने न्यायाचे हृदय कसे कार्य करते हे स्पष्ट केले:

“दोन पुरुष प्रार्थना करण्यासाठी मंदिरात गेले, एक परुशी [धार्मिक नेता] आणि दुसरा जकातदार. परुशी उभा राहिला आणि स्वतःबद्दल अशी प्रार्थना करत म्हणाला: 'देवा, मी तुझे आभार मानतो की मी इतर लोकांसारखा नाही: लुबाडणूक करणारे, अनीतिमान लोक, व्यभिचारी - किंवा या जकातदारासारखाही नाही. मी आठवड्यातून दोनदा उपवास करतो; मला जे काही मिळते त्याचा दशांश देतो.' तथापि, जकातदार दूर उभा राहिला आणि स्वर्गाकडे वर पाहूही इच्छित नव्हता, परंतु त्याने आपली छाती बडवत म्हटले, 'देवा, माझ्यावर दया कर, मी पापी आहे!' मी तुम्हाला सांगतो की हा मनुष्य परुश्यापेक्षा नीतिमान ठरून आपल्या घरी गेला. कारण जो कोणी स्वतःला उंच करतो तो नम्र केला जाईल, परंतु जो स्वतःला नम्र करतो तो उंच केला जाईल.” ~ लूक १८:१०-१४.

योहान १७:५ मध्ये येशूने प्रार्थना केली, “हे पित्या, स्वतःबरोबर माझे गौरव कर.” मग वचन २२: “तू मला दिलेले गौरव मी त्यांना दिले आहे, यासाठी की जसे आपण एक आहोत तसे ते एक व्हावेत.” आपला मशीहा आपल्याला जे गौरव (नीतिमान चारित्र्य) देतो ते स्वतः पित्याच्या गौरवाने भरलेले आहे. आपण इतरांप्रती त्याच्या निःशर्त कोमल प्रेमळ दयेने भरलेले असू कारण, जे “कोकरा [येशू] जिथे जाईल तिथे त्याचे अनुसरण करतील” (प्रकटी १४:४), त्यांच्या “कपाळावर [मनात] त्याचे [येशूचे] पित्याचे नाव [चारित्र्य] लिहिलेले असेल.” (वचन १).

“मी आज तुम्हाला ज्या गोष्टींची आज्ञा देतो त्या तुम्ही लक्षात ठेवाव्यात आणि त्या तुमच्या मुलांना शिकवाव्यात आणि घरी बसताना, रस्त्यावरून चालताना, झोपताना आणि उठताना त्यांविषयी बोलाव्यात. आठवण म्हणून त्या तुमच्या हातावर बांधाव्यात आणि कपाळावर चिन्ह म्हणून लावाव्यात.” ~ अनुवाद ६:४-८ ~ (हे देखील पहा, नीतिसूत्रे ७:१-३; यशया ८:१६; २ करिंथकर १:२१-२२;

इफिसकर १:१३-१४; प्रकटीकरण ७:१-३).

शतकानुशतके क्रुसाची गोष्ट देवाने आपल्या पापांसाठी दिलेली क्षमा आहे. तरीही, शास्त्रवचनांच्या भयानक विपर्यास यामुळे ख्रिस्ताच्या क्रुसाचे सैतानाच्या थट्टेत रूपांतर झाले आहे. नास्तिक, मुस्लिम, बौद्ध, आध्यात्मिकतावादी अशा धार्मिक संस्कृतीमुळे घाबरले आहेत जी आत्मसंतुष्टतेसाठी बालबलिदानाचे गौरव करते. या देवाची पूजा करणाऱ्या लोकांवर ते स्तब्ध आहेत. जे बेकायदेशीर नरसंहार करतात आणि या 'प्रेमाच्या कृत्यांना' म्हणतात. त्यांच्या चुकीच्या मार्गाने ते लोकांना पापापासून दूर जाण्याची आणि याच देवाकडे धावण्याची ताकीद देतात जो जर त्यांनी आज त्याच्या दयेच्या ऑफरला नकार दिला तर त्यांचा नाश करा. ही खरोखरच वधस्तंभाची कहाणी आहे का? देवाने कधीही मारहाण, अपमान आणि भयानक यातना मागितल्या नाहीत. त्याच्या मौल्यवान पुत्राचे ... आम्ही केले! पापाने आपल्याला इतके आंधळे केले होते की आपण देवाला एक मानत होतो. जो आपल्याला नष्ट करण्यासाठी योग्य वेळेची वाट पाहत आहे आणि पाहत आहे. आपण जगलो सतत भीती आणि मृत्यूच्या धमकीत. तरीही देवाने, आपल्या अंतःकरणावरील पडदा आणि आपले आध्यात्मिक अंधत्व समजून, आपल्या न्यायाच्या राक्षसी रचनेला मान्यता दिली आणि (वधस्तंभावर) कॅलव्हरीवर मरण पावला. शुद्ध आणि पवित्र देवाने आपल्याला आपल्या अंतःकरणातील वाईट गोष्टी त्याच्यावर प्रकट करण्याची परवानगी दिली आणि त्याने प्रतिकार केला नाही. यशया ५३:६-७. हे प्रकटीकरण आपल्याला सतत खोलवर जाणाऱ्या पश्चात्तापाच्या प्रक्रियेत घेऊन जाते. चुकीच्या गाळांना साफ करणे; सत्य आणि प्रकाशाच्या रोपणासाठी मार्ग मोकळा करणे. जर आपण स्वतःला इतके पतित, देवाबद्दल काहीही योग्यरित्या समजून घेण्यापासून वंचित मानले तर काय होईल, की देव आपल्यावरील त्याच्या महान प्रेमात-न्यायाबद्दलच्या आपल्या समजुतीला कालबाह्य करते आणि आपल्या चुकीच्या विचारसरणीचे परिपूर्ण उदाहरण देते? ख्रिस्ताला मारण्याची सैतानाची इच्छा यशस्वी झाली, परंतु द्वेषाच्या या प्रकटीकरणात, देव आपल्यावरील त्याचे प्रेम प्रकट करण्यास सक्षम आहे. रूपांतरित हृदयात, आपण सर्वजण येशूला वधस्तंभावर खिळल्याबद्दल दोषी आहोत हे पाहतो. योग्यरित्या समजले तर, क्रॉस ही आपल्या आत्म-प्रकटीकरणाची सुरुवात आहे कारण ती देवाकडे आपण कसे पाहतो आणि आपण स्वतःकडे कसे पाहतो याबद्दल आपल्या विचारसरणीचा खोलवर अभ्यास करते. ते आपल्या अंतःकरणातील कपट प्रकट करते कारण आपण एकेकाळी असा विश्वास ठेवत होतो की देवाने त्याच्या पुत्राच्या मृत्यूची आवश्यकता आहे जेणेकरून त्याचा स्वतःचा क्रोध शांत होईल. आपण पवित्र आणि निर्दोष जीवन जगू शकत नाही या खोट्या गोष्टी ते दूर करते, कारण येशू ज्या मार्गाने चालला आहे तोच मार्ग आहे जो त्याने आपल्याला अनुसरण करण्यास सांगितले आहे. आपले जग वेगाने शून्यवाद, हिंसाचार आणि गोंधळात बुडत असताना, आपण अनंताचा बाहू धरूया आणि या जगात गौरवाचा प्रकाश टाकूया जो हृदयांना देवाकडे परत वळवेल; धार्मिकतेसाठी भुकेलेल्या आणि तहानलेल्या सर्वांसाठी समेट आणि शाश्वत जीवनाचे वचन आणत आहे.

~ अण्णा पेस (व्हॅक्वर बेट, ब्रिटिश कोलंबिया, कॅनडा)

यावेळी काही जण विचारत असतील, "पण देवाने शब्बाथ आणि व्यभिचार यांसारखे त्याचे नियम मोडणाऱ्यांना दगडमार करण्याची शिक्षा देण्याची आज्ञा दिली नव्हती का?"

“इस्राएल लोक अरण्यात असताना त्यांना शब्बाथ दिवशी लाकडे गोळा करणारा एक माणूस आढळला. ज्यांना तो लाकडे गोळा करताना आढळला त्यांनी त्याला मोशे, अहरोन आणि संपूर्ण समुदायाकडे आणले. त्याला काय करावे याबद्दल स्पष्ट सूचना नसल्याने त्यांनी त्याला तुरुंगात टाकले. मग यहोवाने मोशेला सांगितले, 'त्या माणसाला अवश्य जिवे मारावे; संपूर्ण समुदायाने त्याला छावणीबाहेर दगडांनी मारावे.' म्हणून यहोवाने मोशेला आज्ञा दिल्याप्रमाणे संपूर्ण समुदायाने त्याला छावणीबाहेर नेले आणि दगडमार केला.” ~ गणना १५:३२-३६.

तुम्हाला आठवत असेलच की, निर्गमनाच्या काळात देवाने मोशेला दहा आज्ञा कोरलेल्या दोन दगडी पाट्या दिल्या होत्या. पाट्या आणि लेखन दोन्ही देवाचे काम होते. थोड्या वेळाने, इस्राएली लोकांवर संतापलेल्या मोशेने त्या पाट्या फेकून दिल्या आणि त्या फोडल्या. परिणामी, देवाने मोशेला पाट्यांचा एक नवीन संच बनवण्यास सांगितले आणि तो त्यावर पहिल्या संचावर जे लिहिले होते ते लिहील. परिणामी, आता आपल्याकडे मोशेने (माणसाने) बनवलेल्या पाट्यांचा संच आणि देवाकडून लिहिलेले लेखन आहे. हे दाखवण्यासाठी आहे की नियमशास्त्राचे (सूचना) दोन उद्देश आहेत जे आरशासारखे काम करतात जे दैवी गुण आणि पतित मानवतेचे गुण दोन्ही प्रतिबिंबित करतील. हे जुन्या कराराच्या मानसिकतेचे प्रतिनिधित्व करते की मनुष्य देवाला आपल्यामध्ये त्याचे काम करू देण्याऐवजी देवाची कामे करण्याचा प्रयत्न करतो.

आरशाप्रमाणे तोराह (नियमशास्त्र) केवळ देवाचेच नव्हे तर पतित माणसाचेही चारित्र्य प्रकट करते. पौलाने म्हटले, “नियमशास्त्राशिवाय मला पाप कळले नसते.” (रोम ७:७), कारण “पापाने, आज्ञेद्वारे संधी साधून, माझ्यामध्ये सर्व प्रकारच्या चुकीच्या इच्छा निर्माण केल्या. कारण नियमशास्त्राशिवाय, पाप मृत आहे.” (वचन ८). आणि मग निष्कर्ष काढला, “म्हणून मला आढळले की जीवन आणण्यासाठी असलेली आज्ञाच मृत्यु आणते!” (वचन १०). आपण पाहिले आहे की संपूर्ण जुन्या करारात देवाने पतित माणसाला ज्या गोष्टी हव्या होत्या त्या आज्ञा दिल्या. तो असे करतो कारण तो माणसाच्या जीवनात हस्तक्षेप करणार नाही.

निवडीचे स्वातंत्र्य आणि पापाला वाढू देणे (रोम ५:२०), किंवा, जसे पौल म्हणतो, "... की आज्ञेद्वारे पाप पूर्णपणे पापमय होईल." (रोम ७:१३).

शब्बाथ दिवशी लाकडे गोळा करणाऱ्या माणसाला दोषी ठरवण्याऐवजी आणि त्याचा न्याय करण्याऐवजी, इस्राएली लोकांनी त्याच्याकडे जाऊन त्याच्या कारणाबद्दल विचारपूस करायला हवी होती की तो असे का करत आहे. मग, जर देवाच्या योजनेचे उल्लंघन करत असल्याचे आढळले तर,

त्याला समेट घडवून आणण्यासाठी देवाच्या मार्गाबद्दल शिकवा. परंतु, जकातदाराविरुद्ध परुश्याप्रमाणे त्यांची निंदा करण्याची मानसिकता असल्याने, त्यांनी स्वतःला गर्वाने फुगवले आणि देवाने त्यांना न्यायाच्या त्यांच्या विकृत दृष्टिकोनानुसार त्यांच्या स्वतःच्या इच्छेच्या स्वाधीन केले. यामुळे त्यांचे स्वतःचे स्व-धार्मिकतेचे पाप वाढले आणि नंतर ते स्वतःच्या समेटासाठी पश्चात्ताप करतील अशी आशा आहे.

येशू, आपले परिपूर्ण उदाहरण, योहान ८:२-१९ मध्ये त्याच परिस्थितीला कसा प्रतिसाद देतो ते लक्षात ठेवा. नेते शब्बाथ मोडणाऱ्याला त्याच्याकडे आणण्याऐवजी ते त्याच्याकडे व्यभिचाराचा आरोप असलेल्या एका स्त्रीला आणतात. ते येशूला तोराच्या गोष्टींमध्ये अडकवण्याचा प्रयत्न करण्यासाठी हे करतात (वचन ६). तथापि, तो धुळीत लिहून त्यांची स्वतःची पापे उघड करतो (मोठी करतो) (पहा. यिर्मया १७:१३) आणि आज्ञा देतो, "तुमच्यातील जो पापरहित आहे त्यानेच तिच्यावर दगडफेक करावी." हे अनुवाद १७:७ चे पालन करते जे म्हणते, "साक्षीदारांनीच प्रथम फाशीची सुरुवात करावी." प्राचीन इस्राएली लोकांप्रमाणे, या परुश्यांना पापाची शिक्षा झाली होती आणि त्यांनी त्या स्त्रीला दोषी ठरवले नाही आणि दगडमार केला नाही आणि नंतर येशू, त्याच्या पित्याचे चारित्र्य प्रदर्शित करून, तिला म्हणतो, "मीही तुला दोषी ठरवत नाही, जा आणि पाप करू नको."

."जेव्हा आरोप करणाऱ्यांनी शब्बाथ मोडणाऱ्याला मारण्यासाठी दगड उचलले तेव्हा देवालाही हेच परिणाम अपेक्षित होते. येशू व्यभिचाराच्या विरोधात असलेल्या सूचना रद्द करत नव्हता तर दगडमार करण्याच्या कायद्याचा खरा हेतू बाहेर आणत होता.

theblaze.com वरील "फॅक्ट-चेक: बायबल खरोखरच दगडफेकीला मान्यता देते का?" या शीर्षकाच्या लेखात त्यांनी रब्बी आर्येह स्पेरो यांना या कायद्याबद्दल विचारले:

"... जेव्हा बायबलमधील कथित आदेश किंवा दगडमार करण्यासारख्या मुद्द्यांचा विचार केला जातो तेव्हा रब्बींनी असे नमूद केले की पवित्र ग्रंथाकडे एका विशिष्ट दृष्टिकोनातून पाहणे महत्वाचे आहे. 'देवाने शाश्वत म्हणून जे अभिप्रेत होते आणि जे नंतर कमी करण्याची काळाची गरज होती - उदाहरणार्थ, प्राण्यांचे बलिदान - यामध्ये श्रद्धा आणि नम्रतेने फरक करणे हे आपले कर्तव्य आहे ... मानवी स्वभाव आणि लैंगिक शिस्त आणि मर्यादांबद्दलच्या गोष्टी निःसंशयपणे शाश्वत आहेत, जसे की शब्बाथ आणि पवित्रतेची आवश्यकता. ... काही प्रक्रिया कधीही कायमस्वरूपी नसायच्या आणि त्याऐवजी, देव ज्या मूळ समाजाशी बोलला त्या सवयी आणि मानसिकतेवर आधारित होत्या. अशा प्रकारे, संस्कृतीचा या प्रक्रिया कशा अंमलात आणल्या गेल्या आणि अंमलात आणल्या गेल्या यावर मोठा प्रभाव पडला."

मोशेच्या काळात दगडमार करण्याबाबत इस्राएली लोकांची मानसिकता देवाकडून नव्हती तर इजिप्तमधून आली होती. मोशेने फारोला सांगितले: "जर आपण इजिप्तच्या लोकांच्या डोळ्यांसमोर

असे यज्ञ केले जे त्यांना घृणास्पद वाटतात, तर ते आपल्याला दगडमार करणार नाहीत का?" (निर्गम. ८:२५-२६).

नंतर, इस्राएली लोक स्वतः, शंभर वर्षे गुलामगिरीत असताना या प्रकारच्या न्यायाच्या ब्रेनवॉश मध्ये अडकले होते, त्यांनी मोशेला दगडमार करण्याची इच्छा व्यक्त केली:

पण तेथे लोकांना खूप तहान लागली आणि ते कुरकुर करून मोशेला म्हणाले, आम्हांला, आमच्या मुलांना व आमच्या गुराढोरांना तहानेने मारून टाकायला तू आम्हांला मिसर देशातून बाहेर का आणलेस?" मोशेने परमेश्वराचा धावा करून म्हटले, "ह्या लोकांना मी काय करू? हे तर मला जवळजवळ दगडमार करायला तयार झाले आहेत." ~ निर्गम १७:३-४.

ज्याप्रमाणे येशूने कनानी स्त्रीला "असभ्य कुत्रा" असे संबोधून शिष्यांच्या मनातले विचार व्यक्त केले, त्याचप्रमाणे देव दगडमार करण्याचा आदेश देऊन त्यांचे विचार व्यक्त करत होता, या आशेने की त्यांचे डोळे शिक्षेच्या अशा भयानक दृश्याकडे उघडतील. देव म्हणाला, "मी त्यांना अशा नियमांच्या स्वाधीन केले जे चांगले नव्हते आणि ज्यांच्याद्वारे ते जगू शकत नव्हते अशा न्यायांच्या स्वाधीन केले." (यहेज्केल २०:२५). स्वतःला क्षमा करण्यासाठी इतरांना क्रूरपणे दोषी ठरवण्याचे (त्याग करण्याचे) त्यांचे पाप देवाला खूप आवडेल.

देवाच्या कृपेला हात पुढे करून धरून राहण्याचा, त्याची क्षमा मिळवण्याचा आणि त्याच्या दयेत चालण्याचा मुद्दा. त्यांना हे लक्षात ठेवायचे होते की, "ज्याने दया दाखवली नाही त्याचा न्याय दयेशिवाय केला जाईल. दया न्यायावर विजय मिळवते." (याकोब २:१३). देवाने त्यांना सांगितले होते, "तुम्ही माझ्या ऐकण्यात जसे सांगितले आहे तसेच मी तुमच्याशी नक्कीच करीन" (गणना १४:२८), जे पुन्हा दर्शवते की माणसावर येणारा न्याय हा मनुष्याने स्वतःसाठी ठरवलेला न्याय असेल. देवाने म्हटले आहे, "जेव्हा इस्राएलच्या घराण्यातील कोणी त्याच्या स्वतःच्या हृदयात मूर्ती उभारेल ... मी यहोवा त्याच्या मूर्तीच्या संख्येनुसार त्याला उत्तर देईन ..." (यहेज्केल १४:४-५). ख्रिस्तामध्ये एकरूप होऊन आपण आपल्या शेजाऱ्यावर स्वतःसारखे प्रेम करू कारण आपल्याला हे समजले आहे की "सर्वांनी पाप केले आहे आणि देवाच्या गौरवाला [चारित्र्याला] उणे पडलो आहोत." (रोम ३:२३) आणि तरीही, "आपण असहाय्य असताना ... ख्रिस्त अधार्मिकांसाठी मरण पावला." (रोम ५:६).

आपण सर्वांनी हे लक्षात ठेवूया की आपण ज्यांच्याशी व्यवहार करत आहोत
ख्रिस्ताने स्वतःसाठी अनंत किंमत देऊन विकत घेतलेले आत्मे

यशयाप्रमाणे, आपण ख्रिस्ताच्या जितके जवळ जाऊ तितके आपण आपल्या स्वतःच्या नजरेत अधिक पापी दिसू आणि तरीही आपल्याला हे माहित असेल की तो आपल्याला दोषी ठरवणार नाही; कारण त्याचा न्याय दया आहे. (यशया ६:५-७). तुम्ही आपल्या स्वर्गीय पित्याच्या मापानुसार जगणार नाही का? "कारण तुम्ही इतरांचे मूल्यांकन करता त्याच मापानुसार तुमचे मूल्यांकन केले जाईल." (मत्तय ७:१-२). आज बहुतेक लोक सहमत असतील की दगडमार करणे क्रूर आहे, परंतु देव अब्जावधी लोकांना अंतहीन यातनांमध्ये जाळेल असा विश्वास ठेवणे हे पवित्रता आणि प्रेमाचे एक वैशिष्ट्य आहे.

जेव्हा आपल्यामध्ये खरोखरच देवाचे प्रेम असेल तेव्हा आपण आपला द्वेष करणाऱ्या आणि छळ करणाऱ्यांविरुद्ध द्वेष बाळगणार नाही. त्याऐवजी सूड घेण्यासाठी आम्ही च्यासाठी नम्रपणे प्रार्थना करून त्यांच्या आध्यात्मिक उपचार आणि तारणाचा शोध घेऊ; कारण आम्ही हे वचन देतो:

"तुम्ही पवित्र असा; कारण मी तुमचा देव परमेश्वर पवित्र आहे." (लेवीय. १९:२).

7."पवित्र व्हा, कारण मी पवित्र आहे."

शास्त्र आपल्याला सांगते की पाप करण्याच्या आणि क्षमा मागण्याच्या कधीही न संपणाऱ्या चक्रात

अडकणे हे सार्वकालिक सुवार्तेला विरोध करते.

“पाहा, तुम्ही अशा फसव्या शब्दांवर विश्वास ठेवता ज्यांचा काही फायदा होत नाही. तुम्ही चोरी कराल, खून कराल, व्यभिचार कराल, खोट्या देवांची शपथ घ्याल, बआल ला धूप जाळाल, तुम्हाला माहीत नसलेल्या इतर देवांचे अनुसरण कराल आणि मग माझ्या नावाने ओळखल्या जाणाऱ्या या मंदिरात माझ्यासमोर उभे राहून म्हणाल, 'आम्हाला मुक्त केले आहे [क्षमा केली आहे], म्हणून आम्ही देवाला घृणास्पद असलेल्या या सर्व गोष्टी करत राहू शकतो'? माझ्या नावाने ओळखल्या जाणाऱ्या या मंदिरात तुमच्या दृष्टीने हिंसाचार करणाऱ्यांचा गुहा झाला आहे का? पाहा, मी ते पाहिले आहे, असे यहोवा म्हणतो.” ~ यिर्मया ७:८-११.

“मला 'प्रभु, प्रभू' म्हणणारे प्रत्येकजण स्वर्गाच्या राज्यात प्रवेश करणार नाही - फक्त तोच जो माझ्या स्वर्गातील पित्याच्या इच्छेनुसार वागतो. त्या दिवशी, बरेच जण मला म्हणतील, 'प्रभु, प्रभू, आम्ही तुझ्या नावाने संदेश दिला नाही का, तुझ्या नावाने भुते काढली नाहीत का आणि अनेक शक्तिशाली कृत्ये केली नाहीत का?' मग मी त्यांना स्पष्ट करेन, 'मी तुम्हाला कधीच ओळखले नाही, तुम्ही अधर्म करणाऱ्यांनो, माझ्यापासून निघून जा.'” ~ मत्तय ७:२१-२३.

आपण किती पुढे जातो यावर ते अवलंबून असते. काही लोकांचा असा विश्वास आहे की त्यांना क्षमा करता येत नाही तर काहींचा असा विश्वास आहे की क्षमा मिळणे म्हणजे ते पापाच्या मार्गाने जगू शकतात आणि तरीही अनंतकाळ जगू शकतात. तथापि, आपण पाहिले आहे की शाश्वत जीवन म्हणजे नीतिमतेचे जीवन आणि बहुतेक लोक त्या मार्गाने जगू इच्छित नाहीत. प्रेषित पौल "सर्व शास्त्रवचनांचा" उल्लेख "देवाच्या प्रेरणेने दिलेला आहे, आणि तो सिद्धांतासाठी, दोष दाखवण्यासाठी, सुधारण्यासाठी, नीतिमतेच्या शिक्षणासाठी फायदेशीर आहे: जेणेकरून देवाचा माणूस परिपूर्ण, सर्व चांगल्या कामांसाठी पूर्णपणे सज्ज असावा." (२ तीमथ्य. ३:१६-१७). आणि तोराची हीच हिब्रू संकल्पना आहे. पाश्चात्य "विदेशी" लोक कायद्याबद्दल, मनमानी नियमांची यादी म्हणून विचार करतात तसा तो "कायदा" नाही, तर देवाच्या नीतिमतेचा (चारित्र्याचा) "सूचना पुस्तिका" आहे जो सुरुवातीला होता तसाच आपल्यामध्ये राहण्यासाठी आणि आपल्याद्वारे प्रतिबिंबित करण्यासाठी आहे: "तुझे वचन मी माझ्या हृदयात लपवले आहे जेणेकरून मी तुझ्याविरुद्ध पाप करू नये." (स्तोत्र ११९:११).

रोमकर ८:१-२ मध्ये पौलाने लिहिले की, जेव्हा आपल्याला शेवटी समजते की येशूमध्ये असलेल्यांना "कोणतीही शिक्षा नाही", तेव्हा आपण "पाप आणि मृत्युच्या नियमापासून मुक्त" होतो. वचन ३-४ मध्ये तो म्हणतो की, देवाचे नियम (तोराह) आपल्यामध्ये त्याचे नीतिमत्त्व पूर्ण (प्रदर्शित) करण्यास भाग पाडू शकत नाही, म्हणून देवाने "स्वतःच्या पुत्राला पापी देहाच्या प्रतिरूपात" पाठवले आणि आपल्याला दोषी ठरवण्याऐवजी, "त्याने त्या देहात पापाची शिक्षा केली, जेणेकरून नियमशास्त्राचे

नीतिमत्त्व आपल्यामध्ये पूर्ण व्हावे, जे देहानुसार चालत नाहीत तर आत्म्यानुसार चालतात." मग वचन ६-७ मध्ये पौल आपल्याला देवाच्या आत्म्याने - त्याच्या स्वतःच्या उपस्थितीने, वृत्तीने आणि जीवनाने - भरले पाहिजे हे सांगून शिकवतो:

"कारण देहाचे चिंतन [स्वार्थी] असणे हे मृत्यु आहे; परंतु आध्यात्मिक चिंतन [इतरांचे प्रथम] असणे हे जीवन आणि शांती आहे. कारण देहाचे चिंतन हे देवाचे वैर आहे [विरोधक/विरुद्ध]: कारण ते देवाच्या नियमशास्त्राच्या [निःस्वार्थ मानक/स्वभावाच्या] अधीन नाही आणि ते असूही शकत नाही."

पित्याचा पवित्र आत्मा आपल्यामध्ये राहिल्याशिवाय देवाचा नियम पाळणे अशक्य आहे. देवाची कायमची उपस्थिती नसलेल्या लोकांना त्याचा नीतिमत्ता नियम पाळण्यास भाग पाडणे निरुपयोगी आहे. आपण स्वतःलाही ते करण्यास भाग पाडू शकत नाही. तथापि, येथेच बहुतेक ख्रिस्ती धर्म मोठी चूक करतात. देवाच्या आत्म्याशी सुसंगत राहून चालणाऱ्या "नियमशास्त्राचे नीतिमत्त्व आपल्यामध्ये पूर्ण होऊ शकते" या सत्यावर लक्ष केंद्रित करण्याऐवजी, ते म्हणतात, "येशूने नियमशास्त्र परिपूर्णपणे पाळले असल्याने, आपल्याला ते करण्याची गरज नाही. त्याने हे सर्व आपल्यासाठी केले, आपल्याला त्या भयानक नियमांची यादी पाळावी लागण्यापासून मुक्त केले." त्यानंतर ते रोमकर ६:१४ चा शेवटचा भाग दाखवतील: "तुम्ही नियमशास्त्राधीन नाही तर कृपेच्या अधीन आहात." तथापि, जेव्हा पौल म्हणतो, "तुम्ही नियमशास्त्राधीन नाही तर कृपेच्या अधीन आहात" तेव्हा त्याचा अर्थ असा नाही की देवाची कृपा नियमशास्त्र रद्द करते. त्याची प्रेमळ कृपा ही देवाच्या नीतिमतेचे पालन करण्याची (त्याच्या अधीन) शक्ती (प्रेरणा/प्रेरणा) आहे आणि नेहमीच आहे.

त्याच्या द्वारे आम्हांला कृपा व प्रेषितपद मिळाले; अशासाठी की, त्याच्या नावाकरता सर्व राष्ट्रांमध्ये विश्वासाने आज्ञापालन व्हावे. त्यांच्यापैकी तुम्हीही येशू ख्रिस्ताचे होण्यासाठी बोलावलेले आहात; ~ रोमकर १:५-६.

रे फाउंडर त्यांच्या वेबसाइट, characterofgod.org वर असे नमूद करतात की बायबलवर विश्वास ठेवणारे यहूदी आणि ख्रिश्चन यांच्यासह बहुतेक जग देवाच्या नियमशास्त्राला (तोराह) मानतात. देवाने आपल्या मानवांसाठी बनवलेल्या नियमांचा संच आहे आणि जेव्हा आपण त्याचे नियम मोडतो तेव्हा तो आपल्याला शिक्षा करतो. आपली प्रेरणा म्हणून, वागणे म्हणजे शिक्षेच्या भीतीने- आपल्याला आपल्या पित्याकडून "फटके" मिळण्याची भीती वाटते, जो अनेकदा रागावतो आणि आपल्याला मारण्याइतपत जास्त गैरवर्तन करतो. या दृष्टिकोनातून "सुवार्ता" अशी आहे की येशू आला आणि त्याने आपल्यासाठी नियमशास्त्र परिपूर्णपणे पाळले, परंतु नंतर देवाने पापी म्हणून शिक्षा भोगण्याचे कायदेशीर परिणाम भोगले आणि त्याची आज्ञा मोडल्याबद्दल आपल्याला देवाच्या मृत्युदंडापासून मुक्त केले. आपण आता कठोर नियमांनुसार जगणार नाही, तर त्याच्या कृपेने (अयोग्य कृपेने) इतके जगणार आहोत की काही जण असे गृहीत धरतात की देवाने त्याचा नियम पूर्णपणे रद्द केला आहे.

तथापि, आपण पाहिले आहे की देवाचा नियम हा आपल्याला योग्य मार्गाने चालण्यासाठी आपल्यावर लादलेल्या अनियंत्रित नियमांची यादी नाही. देवाचा नियम हा त्याचा नीतिमतेचा अपरिवर्तनीय स्वभाव आहे आणि देवाची उपस्थिती (त्याचा आत्मा) आपल्यामध्ये राहिल्याशिवाय या स्वभावाचे जगणे देखील अशक्य आहे. श्री. फौचर म्हणतात त्याप्रमाणे, "हे चौकोनी छिद्रात गोल खुंटी बसवण्याचा प्रयत्न करण्यासारखे आहे."

देवाच्या नियमशास्त्राबद्दल बायबलचा दृष्टिकोन असा आहे की त्याचा स्वभाव आणि चारित्र्य हे एक संरक्षक कुंपण आहे ज्यावर जीवन चालते, लादलेले नियम नाहीत ज्यांना लादलेल्या शिक्षेची आवश्यकता असते देवाचा नियम हा आम्हाला खऱ्या शत्रूपासून सुरक्षित ठेवण्यासाठी आणि बरे करण्यासाठी आणि कुंपणाच्या बाहेर पडण्याच्या नैसर्गिक परिणामांपासून आम्हाला पुनर्संचयित करा.

"जो आपल्या शेजाऱ्याला तुच्छ लेखतो तो पाप करतो [कुंपणाच्या आतून बाहेर पडतो], पण जो गरजूंशी दयाळूपणे वागतो तो धन्य... जो सुजपणे प्रकरण हाताळतो त्याला चांगले मिळेल: जो यहोवावर विश्वास ठेवतो तो धन्य... जो माणूस नेहमी घाबरतो तो धन्य [वाईटाचा द्वेष करतो आणि टाळतो/कुंपणाच्या आत राहतो]: पण जो आपले हृदय कठोर करतो तो संकटात पडतो... जिथे दृष्टी नसते तिथे लोक संयम [देवाचे संरक्षण] सोडून देतात; पण जो तोर [कायदा] पाळतो तो धन्य." ~ नीतिसूत्रे १४:२१; १६:२०; २८:१४; २९:१८.

comeandreason.com वरील "पेनल सबस्टिट्यूशन विरुद्ध डिझाइन लॉ - फरक काय आहे?" या शीर्षकाच्या लेखात, डॉ. टिमोथी जेनिंगज लिहितात:

"लादलेल्या कायद्याच्या मॉडेलनुसार, कायदा मोडण्यात काहीही गैर नाही. ४५ मैल प्रतितास वेगाने जाण्याने कायद्याचे उल्लंघन करणाऱ्याला स्वाभाविकपणे कोणतीही दुखापत किंवा हानी होत नाही. उल्लंघन करणाऱ्याला अधिकाऱ्यांनी पकडले पाहिजे, त्यांची कृत्ये नोंदवली पाहिजेत, त्यांचा खटला न्यायाधीशासमोर सादर केला पाहिजे आणि नंतर शिक्षा म्हणून मनमानीपणे ठरवलेला दंड भोगावा. हा मानवी कायदा आहे, निर्माणकर्त्याचा कायदा नाही. हा पापी प्राण्यांचा मार्ग आहे, पापरहित देवाचा नाही. कायद्याची ही कल्पना दंडात्मक प्रतिस्थापन धर्मशास्त्राचा आधार आहे. ती देवाच्या कायद्याबद्दलच्या खोट्यावर आधारित आहे आणि देवाच्या सरकारचा दृष्टिकोन सादर करते जे कार्यात्मकदृष्ट्या पापी मानवी सरकारांपेक्षा वेगळे नाही.

दंडात्मक दृष्टिकोनातून, देवच वेदना, दुःख आणि मृत्यूचा स्रोत बनतो. दंडात्मक दृष्टिकोनातून असे शिकवले जाते की देवाने छळ करण्यासाठी आणि मारण्यासाठी शक्तीचा वापर करणे हा 'न्याय' आहे,

कारण पापाला शिक्षा झालीच पाहिजे. असे वाईट धर्मशास्त्र हे देवाच्या नियमांबद्दल सैतानाच्या खोट्या बोलण्याला स्वीकारण्याचे फळ आहे आणि देवाने न्याय्य होण्यासाठी पापाला शिक्षा केली पाहिजे. या दृष्टिकोनातून, देव आध्यात्मिकरित्या शेवटच्या टप्प्यावर बरे करण्यासाठी आणि वाचवण्यासाठी काम करण्याऐवजी, देवच आपल्याला ज्याच्यापासून संरक्षण करण्याची आवश्यकता आहे तो बनतो, परिणामी अशा धर्मशास्त्रांचे कार्य म्हणजे, त्याच्या उपस्थितीत राहण्यास योग्य होण्यासाठी आपल्याला बरे करण्याऐवजी, देवापासून आपल्याला लपवणे आणि संरक्षण करणे.

ख्रिस्ती धर्मात शिकवल्या जाणाऱ्या अनेक कल्पनांचा विचार करा ज्यांचे कार्य ख्रिस्ती धर्मात शिकवल्या जाणाऱ्या अनेक कल्पनांचा विचार करा ज्यांचे कार्य आपल्याला देवापासून लपवण्याचा आहे. का? कारण लोक चुकीचा असा विश्वास करतात की जर देवाने त्यांचे पाप आणि त्यांचे पाप पाहिले तर त्यांना त्यांच्या पापाची शिक्षा देण्यासाठी त्यांना क्रोध आणि क्रोधाने शिक्षा करावी लागेल. सैतान लोकांना हेच विचार करायला लावू इच्छितो, कारण ही कल्पना लोकांना देवापासून लपवून ठेवते. पण प्राचीन काळातील दावीदाने प्रार्थना केली, 'मला शोधा आणि 'माझ्यातील दुष्ट मार्ग पाहा.' तो देवापासून त्याचे पाप लपवू इच्छित नव्हता, कारण त्याला माहित होते की देव त्याला शिक्षा करणार नाही, परंतु तोच त्याला बरे करू शकतो, म्हणून त्याने प्रार्थना केली, 'माझ्यामध्ये शुद्ध हृदय निर्माण कर आणि माझ्यामध्ये योग्य आत्मा नूतनीकरण कर.'

देवाच्या अंतकाळातील लोकांनी जगासमोर एक संदेश सादर करायचा आहे जो त्यांना रचनाकाराची उपासना करण्यास आणि 'आकाश, पृथ्वी, समुद्र आणि पाण्याचे पाया निर्माण करणाऱ्याची' उपासना करण्यास बोलावतो. (प्रकटी १४:७). हे देवाच्या हुकूमशाही दृष्टिकोनांना नाकारण्याचे आणि वास्तवाच्या निर्मात्या, रचनाकार आणि निर्मात्याला आलिंगन देण्याचे आवाहन आहे! याचा अर्थ आपण लादलेला कायदा आणि तो ज्यावर आधारित आहे त्या सर्व खोट्या दंडात्मक कायदेशीर धर्मशास्त्रांना नाकारले पाहिजे.

"नियमशास्त्राधीन" नसणे म्हणजे नियमशास्त्राचे उल्लंघन केल्यामुळे होणारे परिणाम (मृत्यू) आता तुमची प्रेरणा राहिलेले नाहीत. देवाच्या पुत्राद्वारे तुम्ही आता "मृत्यूच्या भीतीने" ग्रासलेले नाही - देव तुम्हाला मारणार आहे या खोट्या कल्पनेने तुम्ही त्याची आज्ञा मोडली म्हणून, त्यामुळे तुम्ही केवळ त्याच्यावर अवलंबून राहता, काही बाह्य कायदे/नियमांवर नाही, तर तुम्हाला नीतिमान बनवण्याचे साधन म्हणून.

"[देवाची] मुले रक्तात आणि मांसात सहभागी असल्याने, त्याने [येशू] त्यांच्या मानवतेचाही भाग घेतला, जेणेकरून मरणाद्वारे तो मरणाची सत्ता असलेल्या सैतानाचा नाश करू शकेल आणि मृत्युच्या भीतीने आयुष्यभर गुलामगिरीत असलेल्यांना मुक्त करू शकेल." ~ इब्री लोकांस २:१४-१५.

स्पष्टपणे, ही दैवी न्यायव्यवस्था अशा जगात काम करू शकत नाही जिथे पापी मन "देवाविरुद्ध

वैर" करणारे आणि त्याच्या नियमांचे पालन करण्यास असमर्थ आहेत. येशू म्हणाला, "माझे राज्य या जगाचे नाही: जर ते असते तर माझे सेवक लढले असते, जेणेकरून मी यहूद्यांच्या स्वाधीन होऊ नये." (योहान १८:३६). यावर भाष्य करताना जॉन गिल म्हणतात:

"जर ख्रिस्ताचे राज्य जगिक असते, जगिक विचारांवर आधारित असते, जगिक धोरणाने शासित असते आणि काही जगिक उद्दिष्टांना उत्तर द्यायचे असते, तर यहूद्यांमध्ये ख्रिस्ताचे पुरेसे सेवक असते, जे त्याच्यासाठी घोषणा करत असत आणि रोमन लोकांविरुद्ध त्याच्या बाजूने शस्त्रे उचलत असत ... [तथापि] ते [ख्रिस्ताचे राज्य] बाहेर पडत नाही, पुढे जात नाही, किंवा ते जगिक तत्वांनी समर्थित नाही, म्हणून वरीलपैकी कोणत्याही पद्धतीचा वापर केला जात नाही." (गिलचे बायबल एक्सपोज़िशन).

येशूने त्याच्या शिष्यांना सांगितले होते की तो लोकांना दाखल्यांमध्ये का बोलतो: "देवाच्या राज्याचे रहस्य तुम्हाला कळण्याचे दान दिले आहे; पण बाहेरच्यांना या सर्व गोष्टी दाखल्यांमध्ये आहेत." (मार्क ४:११). नंतर तो म्हणाला, "देवाचे राज्य निरीक्षणाने येत नाही; ते 'येथे पहा!' किंवा 'तेथे पहा!' असे म्हणणार नाहीत कारण पाहा, देवाचे राज्य तुमच्या आत आहे." (लूक १७:२१). ते आपल्या आत कसे आहे? येशूच्या उपस्थिती द्वारे.

जगातील न्याय वाईटाच्या लक्षणांवर उपाय करू शकतो, पण देवाचा न्याय त्या मूळ समस्येवर उपचार करतो. "डोळ्याच्या बदल्यात डोळा" या पद्धतीमुळे संपूर्ण जग अंध होईल, पापमुक्त मात्र होणार नाही. निर्गम २१:२४ मध्ये देवाने हा विचार न्यायासाठी मार्गदर्शक म्हणून दिला नव्हता, तर माणसाने लावलेल्या सीमांवर मर्यादा घालण्यासाठी तो उल्लेख केला होता (जसे आपण पाहतो — इस्राएल लोकांनी राजा मागितला, कोंबड्या मागितल्या, पशुबल्ये, दगडाने ठार मारणे — देवाने माणसाच्या इच्छेनुसार काही गोष्टी परवानगी दिल्या, पण त्या काही वेळा मर्यादित स्वरूपात). मात्र येशू आपल्या अनुयायांसाठी देवाच्या मार्गाला पुढे आणतात — आपल्याला प्रभाव टाकता येणाऱ्या क्षेत्रात जगण्यासाठी.

"तुम्ही ऐकले आहे की असे म्हटले होते की, 'डोळ्याबद्दल डोळा व दाताबद्दल दात' असे सांगितले होते, हे तुम्ही ऐकले आहे. मी तर तुम्हांला सांगतो, दुष्टाला अडवू नका. जो कोणी तुझ्या उजव्या गालावर मारतो, त्याच्याकडे दुसरा गाल कर;" ~ मत्तय ५:३८-३९.

म्हणून, आपण, ज्यांच्या आत देवाचे राज्य आहे, ते "पृथ्वीवर परके आणि प्रवासी आहोत" (इब्री ११:१३), आपण "कैसराचे जे आहे ते कैसराला देऊ; आणि देवाचे जे आहे ते देवाला देऊ." (मत्तय २२:२१). "कारण जोपर्यंत मनुष्याचा पुनर्जन्म होत नाही तोपर्यंत तो देवाचे राज्य पाहू शकत नाही [खरोखर समजू शकत नाही आणि अनुभवू शकत नाही]" (योहान ३:३) कारण "तुम्ही मानवी [जगातील] मानकांनुसार न्याय करता, परंतु मी [येशू] कोणाचाही न्याय करत नाही." (योहान ८:१५).

घटस्फोटाबद्दलही तेच म्हणता येईल जेव्हा त्याने म्हटले, "पण सुरुवातीपासून असे नव्हते." (मत्तय १९:३-९).

इस्राएलने युद्ध, बहुपत्नीत्व आणि गुलामगिरी इत्यादी निवडण्यासंबंधीचे कायदे या श्रेणीतील सुविधांमध्ये येतात (यहेज्केल २०:२५)

देवाची उत्तम, ग्रहणीय व परिपूर्ण इच्छा काय आहे हे तुम्ही समजून घ्यावे, म्हणून ह्या युगाबरोबर समरूप होऊ नका, तर आपल्या मनाच्या नवीकरणाने स्वतःचे रूपांतर होऊ द्या. ~ रोमकर १२:२.

येशूची शिकवण त्याच्या पित्याच्या सूचनांमध्ये कोणत्याही प्रकारे बदल करत नाही, तर फक्त खरा हेतू वाढवते (पहा, यशया ४२:२१; मत्तय ५:१७-२०). तो या संकल्पनेचे पुढे स्पष्टीकरण देत म्हणतो, "सर्व गोष्टींमध्ये, इतरांनी तुमच्याशी जसे वागावे असे तुम्हाला वाटते तसेच वागा, कारण हे नियमशास्त्र आणि संदेष्टे पूर्ण करते." (मत्तय ७:१२). म्हणून, "डोळ्याबद्दल डोळा" म्हणजे आपल्याला (विश्वासणाऱ्याला) वाईट करण्यापासून परावृत्त करणे. देव म्हणतो, "जर तुम्ही कोणी तुमचा डोळा काढावा आणि मग त्यांचा डोळा काढू नका असे तुम्हाला वाटत नाही." आणि हो, येशू म्हणतो त्याप्रमाणे, "नियमशास्त्र आणि संदेष्टे" यांचा हाच हेतू आहे:

तर मग आपण विश्वासाने नियमशास्त्राला निरर्थक करतो काय? कधीच नाही! उलट आपण नियमशास्त्राची स्थापना करतो.... तर मग काय? आपण नियमशास्त्राधीन नसून कृपेच्या अधीन आहोत म्हणून पाप करावे काय? कधीच नाही!

~ रोमकरांस ३:३१; ६:१५

"वाइटाचा बदला मी घेईन" असे म्हणू नकोस; परमेश्वरावर भरवसा ठेवून राहा म्हणजे तो तुला साहाय्य करील. तुझा वैरी पडला तर त्याबद्दल आनंद मानू नकोस, तो जमीनदोस्त झाल्याने तुझे मन उल्लासू नये; "मी जशास तसे करीन, त्याचे उसने फेडीन," असे म्हणू नको. तुझा शत्रू भुकेला असल्यास त्याला खायला दे, तान्हेला असल्यास त्याला पाणी प्यायला दे;

~ नीतिसूत्रे २०:२२; २४:१७, २९; २५:२१

चुकी केल्याची कबुली त्यांनी दिल्याशिवाय आपण त्यांना क्षमा न करण्याचा विचारही करू नये.

आपण जर कोणीतरी आपल्यावर अन्याय केला असेल तरी, जोपर्यंत ते आपली चूक मान्य करत नाहीत, तोपर्यंत त्यांना क्षमा करणे टाळले तरी आपण योग्य आहोत — असा विचार करणे योग्य नाही.

तेव्हा तुम्ही देवाचे पवित्र व प्रिय असे निवडलेले लोक आहात, म्हणून करुणायुक्त हृदय, ममता, सौम्यता, लीनता, सहनशीलता ही धारण करा; एकमेकांचे सहन करा, आणि कोणाविरुद्ध कोणाचे गाऱ्हाणे असल्यास आपसांत क्षमा करा; प्रभूने तुम्हांला क्षमा केली तशी तुम्हीही करा; कलस्सैकर ३:१२-१३.

तुम्हाला तुमच्या जीवनाच्या दृष्टिकोनात बदल हवा आहे का? बरं, माझ्यासोबत 'क्षमा' हा शब्द पूर्णपणे नवीन आशयाने कसा भरला जात आहे ते पहा. जेव्हा देवाचा पुत्र, जो देवाचा पूर्ण प्रतिनिधी आहे वधस्तंभावर टांगलेला होता आणि म्हणूनच तो सर्वात कठीण परिस्थितीत होता लज्जास्पद परिस्थिती (फिलिप्पै. २:८), आणि जेव्हा गुन्हेगार, आमचे प्रतिनिधी, "जर तू देवाचा पुत्र आहेस तर आता वधस्तंभावरून निघून ये" असे म्हणून त्याला आव्हान देत होते. त्याने हे शब्द उच्चारले: "पित्या, त्यांना क्षमा कर, कारण ते काय करत आहेत हे त्यांना कळत नाही." अशा प्रकारे त्याने दाखवून दिले की पित्याची क्षमा किती दूर आहे. वाढवते आणि त्यासाठी एकमेव अडथळा आपल्या हट्टीपणामध्ये आढळतो आणि कधीही नाही त्याच्या व्यक्तिमत्त्वात. त्याच्या मुलांना क्षमा करण्याची त्याची तीव्र इच्छा वधस्तंभावरील एकमेव व्यक्तीला सांगितलेल्या शब्दांतून अधिक व्यक्त झाली, ज्याने दया: "आणि तो येशूला म्हणाला, प्रभु, तू तुझ्यामध्ये येशील तेव्हा माझी आठवण कर येशू त्याला म्हणाला, "मी तुला खरे सांगतो, आज तू माझ्याबरोबर असशील." "नंदनवनात." (लूक २३:४२,४३). तुम्हाला यात क्षमा करण्याची त्याची तळमळ जाणवते का? ही घटना? बरं, ज्या पश्चात्तापी माणसाला क्षमेची ही देणगी मिळाली आहे तो मानवजातीचा तो छोटासा भाग आहे जो खरोखरच असा विश्वास ठेवतो की परमेश्वर नेहमीच त्यांच्यावर दया करण्यास तयार असतो, अगदी मृत्यूच्या वेळीही, कारण त्याची दया, आपल्यासारखी नाही, कायमची टिकते. ~ डेयान डेलचेव्ह (रावनो पोल, सोफिया, बल्गेरिया)

आपण पाहिले आहे की प्रायश्चित्त म्हणजे देवाचे मन आपल्या मनाशी एकरूप होईल असे नाही, तर आपले मन त्याच्याशी एकरूप होईल. आपले मन (देवाच्या चारित्र्याबद्दलचा आपला गैरसमज) नष्ट करणे आवश्यक आहे. "ख्रिस्त येशूमध्येही होते ते मन तुमच्यात असू द्या." (फिलिप्पैकर २:५). पित्याला त्याच्या मार्गाने संतुष्ट करण्याची इच्छा करण्यासाठी आपण आदामाच्या पापापूर्वी आपल्या मनाला त्याच्या मूळ स्थितीत नूतनीकरण करणे आवश्यक आहे. "पश्चात्ताप" साठी ग्रीक शब्द μετανοέω (metanoéo) आहे ज्याचा शब्दशः अर्थ आहे, "एखाद्याचे मन बदलणे (नूतनीकरण करणे)"; म्हणून, "देवाचे राज्य जवळ आले असल्याने, पश्चात्ताप करा [तुमचे मन नूतनीकरण करा] आणि सुवार्तेवर [आपल्या पित्याच्या खऱ्या चारित्र्याची सुवार्ता] विश्वास ठेवा" (मार्क १:१५); कारण "देवाची दया [चांगुलपणा] तुम्हाला पश्चात्तापाकडे घेऊन जाते." (रोम २:४).

जेव्हा दानीएल संदेष्ट्याने (दानीएल ७:१-१२) सांगितलेल्या जगाच्या राज्यांच्या संपूर्ण इतिहासात (बाबेल, मेद-पारस, ग्रीस, रोम) पापाचा प्रवाह सुरू झाला, तेव्हा "मग त्याला [मनुष्याचा पुत्र/मशीहा/येशू] प्रभुत्व, वैभव आणि राज्य दिले जाईल, जेणेकरून सर्व लोक, राष्ट्रे आणि भाषा

बोलणाऱ्यांनी त्याची सेवा करावी. त्याचे प्रभुत्व सार्वकालिक प्रभुत्व आहे, जे नाहीसे होणार नाही आणि त्याचे राज्य असे आहे जे नष्ट होणार नाही." (दानीएल ७:१३-१४).

"मनुष्याच्या पुत्राची' ही शक्ती दुसऱ्या शक्तीने कधीही नष्ट का करता येणार नाही?" पारंपारिक अर्थ असा आहे की देव सर्वशक्तिमान आहे, म्हणून जेव्हा तो त्याच्या अमर्याद जबरदस्त शक्ती, हिंसाचार आणि शक्तीने सर्व जागतिक शक्तींना चिरडून टाकेल, तेव्हा देवाला पुन्हा आव्हान देणारा कोणीही राहणार नाही. पण तलवारीचे तत्व आपल्याला देवाच्या सरकारबद्दल हेच शिकवते का? एक मोठा नकार. देव इतिहासातून दाखवून देतो की त्याची सर्वशक्तिमान शक्ती देखील बळ, हिंसाचार आणि जबरदस्त शक्तीने शांती स्थापित करू शकत नाही [अन्यथा त्याने ते वापरले असते]. जर तो [सर्वशक्तिमान शक्ती आणि शक्ती वापरू शकला असता], तर सुरुवातीलाच बंद झाले नसते आणि देव, मानव आणि देवदूतांना 6000 वर्षांहून अधिक काळ या सर्व वेदना सहन करण्याची आवश्यकता नव्हती.

'मनुष्याच्या पुत्राचे' राज्य कायमचे का टिकते? हे असे आहे, ते इतिहासात आपण पाहिलेल्या सर्व शक्तींच्या विरुद्ध तत्वावर चालते. तो कधीही तलवार, बळ किंवा जबरदस्तीची शक्ती वापरत नाही [लूक २२:४९-५१]. त्याची 'आत्म्याची तलवार' आहे - सत्य, प्रेम आणि स्वातंत्र्य. या राज्यात, राजा आणि त्याचे 'सेवक' प्रेमात सत्य सादर करतात आणि लोकांना ते स्वीकारण्याची किंवा नाकारण्याची मोकळीक देतात. बळजबरीऐवजी, स्वातंत्र्य; त्याच्या विरोधकांना मारण्याऐवजी, तो त्यांच्या जागी मरतो; त्याच्या प्रजेला अधीन होण्यास भाग पाडण्याऐवजी, तो त्यांच्यावरील त्याच्या कधीही न बदलणाऱ्या प्रेमाच्या प्रकटीकरणाने त्यांची कठोर अंतःकरणे बदलतो आणि वितळवतो. आणि जे कधीही त्याच्या प्रतिमेशी जुळवून घेण्याचे निवडणार नाहीत त्यांना तो 'त्याच्या उपस्थितीपासून दूर जाण्याची' आणि 'खडकांवर आणि पर्वतांना लपवण्यासाठी ओरडण्याची' मोकळीक देतो. तथापि, हे जाणून घ्या की देवापासून [जीवनाचा एकमेव स्रोत] दूर जाणे म्हणजे मृत्यू. '...हो, जेव्हा मी त्यांच्यापासून निघून जातो तेव्हा त्यांना वाईट वाटते!' (होशेय ९:१२)." (इमॅन्युएल एशुन, लॉ ऑफ द स्वॉर्ड, characterofgod.org).

आता आपल्याला "मृत्यूच्या भीतीने" देवाची सेवा करायची नाही. नवीन कराराच्या मानसिकता द्वारे तुम्ही नियमांच्या यादीचे पालन करण्यापासून, केवळ कर्तव्य म्हणून, प्रेमाने आणि निःस्वार्थपणे देवासारखे जगण्यासाठी आणि पश्चातापाची देणगी स्वीकारण्याकडे वळता - ख्रिस्त सारखे! तुम्ही आता त्याची सेवा कामगिरीवर आधारित, नीच भीतीदायक सेवक म्हणून करत नाही, तर ख्रिस्ताद्वारे देवाच्या प्रतिमेत आणि प्रतिरूपात निर्माण केलेल्या पुत्र आणि कन्या म्हणून तुमच्या वारशामुळे करता.1 "नियम पवित्र, न्याय्य आणि चांगला आहे" (रोम. ७:१२) कारण महान नियम देणारा (रचना करणारा) पवित्र, न्याय्य आणि चांगला आहे आणि जेव्हा तो रूपांतरित मन आणि हृदयात राहतो तेव्हा तो वचन देतो, "तुम्ही पवित्र व्हाल; कारण मी यहोवा देव पवित्र आहे." (लेवीय १९:२).

तर आता आपण काय म्हणावे? कृपा वाढावी म्हणून आपण पापात राहावे काय?
कधीच नाही! जे आपण पापाला मेलो ते आपण ह्यापुढे त्यात कसे राहणार? हे आपल्याला ठाऊक
आहे की, हे पापाच्या अधीन असलेले शरीर नष्ट होऊन आपण ह्यापुढे पापाचे दास्य करू नये, म्हणून
आपल्यातील जुना मनुष्य त्याच्याबरोबर वधस्तंभावर खिळला गेला.

~ रोमकर ६:१-२, ६.

त्याच्या कृपेच्या सामर्थ्याने तुम्ही यापुढे त्याचे नाव (प्रेमाचे पात्र) उल्लंघन (अपवित्र) करणार नाही.
तुम्ही त्याच्या प्रेमात आनंदित व्हाल आणि त्याद्वारे आकर्षित व्हाल. एज्रा म्हणाला, "यहोवाचा आनंद
तुमचे सामर्थ्य आहे." (नेहेम्या ८:१०). तुम्ही देवाला त्याच्या आज्ञा दगडी पाट्यांवर नव्हे तर "तुमच्या
हृदयाच्या पाट्यांवर" पुन्हा लिहिण्याची परवानगी द्याल (नीतिसूत्रे ७:३) आणि घोषित कराल, "हे
माझ्या देवा, तुझी इच्छा पूर्ण करण्यात मला आनंद आहे: हो, तुझे नियम माझ्या हृदयात आहेत."
(स्तोत्र ४०:८; इब्री ८:१०).

जेव्हा आपण ख्रिस्तामध्ये खरोखर मुक्त होतो, तेव्हा आपल्याला आज्ञाधारक राहण्याची त्याची
शक्ती प्राप्त होते - "जर पुत्र तुम्हाला मुक्त करेल, तर तुम्ही खरोखर मुक्त व्हाल." (योहान ८:३६).
तुम्ही खरोखर मुक्त व्हाल. तुमची "कृत्ये" (कृत्ये) तुमच्या स्वातंत्र्याशी "एकरूप" असतील.
ख्रिस्तामध्ये मुक्त असणे म्हणजे आपल्याला पाप-स्वामीपासून परिपूर्ण स्वातंत्र्याचे वचन दिले आहे.
पाप करावे की न करावे याबद्दल आपल्याला पर्याय नाही या विचाराचे आपण आता बंधनात राहणार
नाही. देवाच्या कृपेच्या सामर्थ्याने "पाप [नियमांचे उल्लंघन] तुमच्यावर राज्य करणार नाही." (रोम
६:१४)

आपल्याकडे नेहमीच एक पर्याय होता, परंतु शत्रूने आपल्याला असे वाटायला लावले आहे की
मानवांना पाप करण्याशिवाय पर्याय नाही. आपण निषेध करतो तेव्हा देव कधीही लादणार नाही किंवा
हस्तक्षेप करणार नाही; कारण देव आपल्या संमतीशिवाय आपल्या मनावर नियंत्रण ठेवत नाही.
आपल्यावर कोणती शक्ती राज्य करायची हे आपण सर्वजण निवडण्यास स्वतंत्र आहोत, "मृत्यूसाठी
परिणामकारक पाप किंवा नीतिमत्त्वासाठी परिणामकारक आज्ञाधारकता" (रोम. ६:१४-१८).

लहानपणापासूनच येशूने पित्याने त्याला दिलेल्या प्रेमळ कृपेचे दररोज निरीक्षण केले. लूक येशूबद्दल
लिहितो: "आणि मूल वाढत गेले आणि आत्म्यात [चारित्र्याने] बलवान झाले, ज्ञानाने परिपूर्ण झाले
आणि देवाची कृपा त्याच्यावर होती." (लूक २:४०). येशूचे त्याच्या पित्यावरील सतत वाढणारे प्रेम
त्याच्यावर शिककामोर्तब करत होते जेणेकरून तो हलू शकला नाही. पौल म्हणतो की येशू "सर्व
बाबतीत आपल्यासारखाच मोहात पडला, तरी तो पापरहित होता." (इब्री ४:१५). जरी तो
आपल्यासारखाच "पापी देहाच्या प्रतिरूपात" जन्माला आला (रोम ८:३अ), तरी त्याने कधीही पाप
करण्याचे निवडले नाही. त्याने आपले पापी देह, पाप करण्याच्या त्याच्या सर्व प्रवृत्तींसह स्वतःवर

घेतले, परंतु प्रत्येक श्वासाने आणि प्रत्येक विचाराने त्याचा प्रतिकार केला. जसे आपण "मांस आणि रक्ताचे भागीदार आहोत, तसेच त्याने स्वतःही त्याच गोष्टीचा भाग घेतला ..." (इब्री २:१४). येशू म्हणाला की आपण "जसे मी जिंकलो तसे [जसे] जिंकलो" (प्रकटी ३:२१). त्याने प्रत्येक मोहावर कसा मात केली? देवाच्या कृपेच्या सामर्थ्याचा स्वीकार करून. "म्हणून आपण कृपेच्या सिंहासनाजवळ धैर्याने येऊ या, जेणेकरून आपल्याला दया मिळेल आणि गरजेच्या वेळी मदत करण्यासाठी कृपा मिळेल" (इब्री ४:१६) — जसे ख्रिस्ताने केले! म्हणून, आपण विश्वासाने (आत्मविश्वासाने) चालू शकतो कारण आपल्याला माहित आहे की "देवाची तारण देणारी कृपा सर्व माणसांना प्रकट झाली आहे, जी आपल्याला अधार्मिक जीवनाचा आणि ऐहिक वासनांचा त्याग करण्यास शिकवते जेणेकरून आपण या वर्तमान युगात सुज, प्रामाणिक आणि धार्मिक जीवन जगू शकू." (तीत २:११-१२). किती आशा आहे! किती आश्वासन आहे!

कृपा + तारण = "या वर्तमान युगात" पाप करणे थांबवणे

मतय ९:२-७ मध्ये आपण आधी उल्लेख केलेली "पक्षाघाती" बदलची गोष्ट आठवते का? येशूने केवळ "तुझ्या पापांची क्षमा झाली आहे" असे म्हटले नाही, तर तो पुढे म्हणाला, "ऊठ आणि चाल." (वचन ५). देवाच्या क्षमेमुळे त्याला "चालण्याची" स्वातंत्र्य मिळाले. आपण हे देखील पाहिले आहे की दुसऱ्या प्रसंगी येशूने व्यभिचारी महिलेच्या वतीने त्याची क्षमा प्रदर्शित केली.

येशूने त्या स्त्रीला सांगितले की, "मीही तुला दोषी ठरवत नाही" (योहान ८:११अ), तो पुढे म्हणाला, "जा आणि पुन्हा पाप करू नको" (वचन ११ब). देवाच्या दयेने/न्यायाने तिला सैतानाच्या बंधनातून/शिक्षेतून मुक्तता/उपचार दिला की, "जा आणि पुन्हा पाप करू नको." "आणि माझ्या तोंडातून सत्याचे वचन पूर्णपणे काढून घेऊ नको; कारण मी तुझ्या न्यायाची वाट पाहत आहे, जेणेकरून मी नेहमीच तुझे नियम [तोरा] सतत पाळू शकेन आणि स्वातंत्र्याने चालू शकेन. कारण मी तुझ्या आज्ञा शोधल्या आहेत." (स्तोत्र ११९:४३-४५).

खरं तर, १ योहान १:९ मध्ये हेच सांगितले आहे: "जर आपण आपली पापे कबूल केली तर तो विश्वासू आणि नीतिमान आहे आणि आपल्या पापांची क्षमा करण्यास आणि सर्व अनीतीपासून आपल्याला शुद्ध करण्यास तो विश्वासू आहे." लक्षात घ्या की ही क्षमा पुढे निर्देशित करत आहे - तो फक्त "क्षमा करणारा" आहे. हे कलस्सैकर २:१३ मध्ये आढळणाऱ्या "क्षमा केलेले" (भूतकाळ) या शब्दासारखे नाही, जो म्हणतो, "आणि तुम्ही, जे एकेकाळी तुमच्या पापांमध्ये मृत होता ... त्याने तुमच्या सर्व पापांची क्षमा करून त्याच्याबरोबर जगण्याची परवानगी दिली आहे." हे वचन भूतकाळाकडे (आधीच पूर्ण झालेल्या गोष्टीकडे) निर्देशित करत आहे तर १ योहान १:९ पुढे निर्देश करत आहे (किंवा, आताही चालू

असलेल्या गोष्टीकडे).

कलस्सैकर २:१३ मध्ये "क्षमा केलेले" यासाठी वापरण्यात आलेला ग्रीक शब्द χαρίζομαι (charizomai) आहे ज्याचा अर्थ आहे, "क्षमा करणे, एखाद्या व्यक्तीच्या पापांची दयाळूपणे क्षमा करणे." तथापि, १ योहान १:९ मध्ये "क्षमा करणे" यासाठी वापरण्यात आलेला शब्द ἀφίημι (aphiēmi) आहे ज्याचा अर्थ आहे, "दूर करणे, आम्हाला वेगळे करणे." मत्तय १३:३६ मध्ये आपल्याला हाच शब्द आढळतो जो म्हणतो, "मग [aphiēmi] लोकांना दूर पाठवून येशू घरात आला..." आपल्याला १ करिंथकर ७:११ मध्ये देखील तो आढळतो: जिथे किंग जेम्स वर्जन मध्ये "घटस्फोट" या अर्थाने त्याचे भाषांतर "दूर करणे" असे केले आहे. १ योहान १:९ प्रत्यक्षात जे म्हणते ते असे आहे: "जर आपण आपली पापे कबूल केली तर तो [देव] विश्वासू आणि नीतिमान आहे की तो आपल्या पापांची क्षमा करील आणि आपल्याला सर्व अनीतीपासून शुद्ध करील." ही एक क्षमा आहे जी आधीच क्षमा झालेल्या पाप्याला मिळते. आपण त्याची सार्वकालिक क्षमा विश्वासूपणे प्राप्त करत राहिल्यास तो आपल्याला पाप करण्याच्या सवयीपासून पूर्ण "घटस्फोट" देईल.¹

जेव्हा सैतान तुमच्या मनात एखादे पाप आणतो, देवाच्या क्षमेबद्दल शंका निर्माण करण्याचा प्रयत्न करतो, स्वतःला दोषी ठरवतो, तेव्हा लक्षात ठेवा की तो तुम्हाला फक्त त्या पापाची आठवण करून देईल जे तुम्ही कबूल केले आहे आणि ज्याची क्षमा झाली आहे. तो तुमच्या मनात कधीही असे पाप आणणार नाही जे तुम्हाला आठवत नाही. का? कारण त्याला माहित आहे की तुम्ही ते लगेच कबूल कराल आणि त्यापासून शुद्ध व्हाल. दुसरीकडे, देव तुमच्या मनात एक सध्याचे पाप आणतो, तुम्हाला दोषी ठरवण्यासाठी नाही, तर तुम्ही त्याला विनंती केली आहे जेणेकरून तुम्ही ते कबूल करावे, ते कबूल करावे आणि त्यापासून शुद्ध व्हावे.

नवीन करारात येशू पापाबद्दल बोलतोज्याला क्षमा करता येत नाही. लूक १२:१०: "आणि जो कोणी एक शब्द मनुष्याच्या पुत्राविरुद्ध बोलेल त्याला क्षमा केली जाईल; पण जो कोणी पवित्र आत्म्याविरुद्ध निंदा करील तर त्याला क्षमा केली जाणार नाही." हे कसे असू शकते? ख्रिस्ताविरुद्ध बोललेल्या सर्व पापांची क्षमा केली जाऊ शकते परंतु निंदा करणाऱ्या पापांची पवित्र आत्म्याला क्षमा करता येत नाही का? येशू आपल्या विवेकाशी बोलतो पवित्र आत्मा आणि अशा प्रकारे आपल्या मनात सत्याची खात्री निर्माण करतो. आपला तारणारा तो आपल्यापर्यंत पोहोचत आहे आणि त्याच्या आत्म्याच्या खात्रीद्वारे आपल्याला दया देत आहे. जेव्हा आपण आत्म्याच्या प्रेरणांना नकार देतो तेव्हा आपल्याला येशूद्वारे देवाची क्षमा स्वीकारण्याचे कोणतेही मार्ग उरत नाहीत. अक्षम्य पाप म्हणजे मनुष्याने देवाची दया स्वीकारण्यास नकार देणे. तो माणूसच ठरवतो की त्याचे पाप अक्षम्य; कारण देवाची दया चिरंतन आहे. स्तोत्र १००:५. तरीही जेव्हा लोक सत्य नाकारतात आणि इतक्या प्रमाणात पाप करतात की त्यांना विश्वासच बसत नाही तेव्हा त्या पापांची जर क्षमा केली तर माणसांना क्षमा करणे अशक्य आहे. त्यांनी स्वतःच ते ठरवले आहे आणि देव त्यांचे मत बदलू शकत नाही. देवाने अशी

मागणी केली नाहीपापाची शिक्षा म्हणून मृत्यू; देव असे करणार नाही यावर विश्वास ठेवण्याचा निश्चित परिणाम म्हणजे मृत्यू.क्षमा करा. ~ पास्टर एड्रियन एबेन्स (ब्रिस्बेन, क्वीन्सलँड, ऑस्ट्रेलिया)

पौल आपल्याला सांगतो की, "त्याच्यामध्ये [येशूमध्ये] देवत्वाची सर्व पूर्णता रीरिक स्वरूपात राहते."

(कलस्सै २:९).

त्यानंतर त्याने प्रार्थना केली की ... "तो [पिता] त्याच्या गौरवाच्या [चारित्र्य गुणांच्या] संपत्ती नुसार, त्याच्या आत्म्याने [जीवन/उपस्थिती] तील मनुष्यात सामर्थ्याने बळकट व्हावे म्हणून तुम्हाला देईल; यासाठी की ख्रिस्त विश्वासाने तुमच्या अंतःकरणात राहावा, जेणेकरून तुम्ही त्याने आपल्या ऐश्वर्याच्या समृद्धीप्रमाणे तुम्हांला असे दान द्यावे की, तुम्ही त्याच्या आत्म्याच्या द्वारे अंतर्दामी बलसंपन्न व्हावे; ख्रिस्ताने तुमच्या अंतःकरणामध्ये तुमच्या विश्वासाच्या द्वारे वस्ती करावी; ह्यासाठी की, तुम्ही प्रीतीत मुळावलेले व पाया घातलेले असे असून, तिची रुंदी, लांबी, उंची व खोली किती, हे तुम्ही सर्व पवित्र जनांसह समजून घेण्यास व बुद्धीस अगम्य अशी ख्रिस्ताची प्रीती ओळखून घेण्यास शक्तिमान व्हावे; असे की तुम्ही देवाच्या सर्व पूर्णतेइतके परिपूर्ण व्हावे

~ इफिसकर ३:१६-१९.

ज्याप्रमाणे येशू पापी देहात दैवी स्वभावाने ("देवाच्या सर्व पूर्णतेने भरलेला") जन्माला आला, त्याचप्रमाणे आपणही त्याच पापी देहात असताना, पुन्हा जन्म घेऊ शकतो आणि "वासनेमुळे जगात असलेल्या भ्रष्टतेपासून सुटका मिळवून दैवी स्वभावाचे भागीदार" बनू शकतो. (२ पेत्र १:४).

पित्याने त्याच्या एकुलत्या एका पुत्राद्वारे जे केले ते तो स्वतःला शरण जाणाऱ्या आणि मरणाऱ्या सर्वांमध्ये करेल. आपण या पृथ्वीवर त्याच्याशी पूर्ण एकात्मतेने जगू, त्याला आपले वैभव मातीत टाकू आणि त्याला आपल्यासाठी ते करण्याची परवानगी देऊ जे आपण स्वतःसाठी करू शकत नाही.

हे विश्वासाचे खरे नीतिमत्व आहे. आपण "येशूचा विश्वास" पाळून (सुरक्षित करून) "देवाच्या आज्ञा पाळू" (प्रकटी १४:१२). आपण "देहात असताना" "देवाच्या पुत्राच्या विश्वासाने" जगू कारण येशूचा विश्वास "प्रेमाने कार्य करणारा विश्वास" आहे. (गलती २:२०; ५:६). त्याचा विश्वास आपला झाला पाहिजे. हे खरे आहे की आपण देवाचा नियम (त्याचे चारित्र्य) आपल्या स्वतःच्या सामर्थ्याने प्रदर्शित करू शकत नाही, परंतु येशू आला आणि आपल्या मानवतेमध्ये राहिला आणि त्याच्या परिपूर्ण आज्ञाधारकतेद्वारे त्याने सिद्ध केले की मानवता, जेव्हा देवत्वासह एकत्रित होते, तेव्हा देवाच्या प्रत्येक आज्ञांचे पालन करू शकते आणि करेल. आपण दैवी होत नाही, आपण त्याचे "भागी" घेतो. "यहोवाचा नियम परिपूर्ण आहे, आत्म्याला जीवन देतो." (स्तोत्र १९:७).

प्रकटीकरण १४:६-७ मध्ये, "पृथ्वीवर राहणाऱ्यांना सांगण्यासाठी सार्वकालिक सुवार्ता" असलेला एक देवदूत म्हणतो, "देवाची भीती बाळगा आणि त्याचे गौरव करा." प्रकटीकरण १८:१-४ मध्ये आपण या सार्वकालिक सुवार्तेचे परिणाम पाहतो जेव्हा दुसरा "देवदूत स्वर्गातून खाली येतो, त्याच्याकडे मोठी शक्ती असते; आणि पृथ्वी त्याच्या गौरवाने प्रकाशित होते." हे देवदूत (संदेशवाहक) पृथ्वीवरील एका मोठ्या हालचालीचे प्रतिनिधित्व करतात कारण त्याच्या लोकांद्वारे "सार्वकालिक सुवार्तेचा" संदेश "मोठ्या सामर्थ्याने" दिला जातो. या शेवटच्या देवदूताचे तेज जगाला प्रकाशमान करते.

संपूर्ण पृथ्वी. हे गौरव आपल्या पित्याकडून येते कारण त्याचे खरे पात्र त्याच्या लोकांच्या शब्दांत आणि जीवनात शेवटी ऐकले आणि दिसून येते. या शेवटच्या काळात आपल्याला हेच काम पूर्ण करायचे आहे. ज्याप्रमाणे "देव त्याच्या पुत्राद्वारे देहात प्रकट झाला" (१ तीमथ्य. ३:१६), त्याचप्रमाणे तो त्याच्या चर्च (लोक) द्वारे देहात प्रकट होईल; "येशूचे जीवन देखील आपल्या मर्त्य देहात प्रकट व्हावे." (२ करिंथ. ४:११). पौलाने लिहिले की ...

"या ज्ञानाचा उद्देश असा आहे की, चर्चद्वारे, देवाचे बहुआयामी ज्ञान [केवळ या पृथ्वीवर राहणाऱ्यांनाच नव्हे तर] स्वर्गीय ठिकाणी असलेल्या शासकांना आणि अधिकाऱ्यांना कळावे." ~ इफिसकर ३:१०.

देवाचे चारित्र्य संपूर्ण विश्वासमोर "चर्चद्वारे" सिद्ध केले जाईल - जे त्याच्या प्रेमाचा प्रतिकार करत नाहीत. पौल देहामध्ये देवाच्या या प्रकटीकरणाला "भक्तीचे रहस्य [पवित्रता/नीतिमत्त्व]" म्हणतो (१ तीमथ्य ३:१६) जेव्हा देव "या रहस्याच्या गौरवाची संपत्ती [चारित्र्य गुण] प्रकट करेल ... जो तुमच्यामध्ये ख्रिस्त आहे, गौरवाची आशा आहे." (कलस्सै १:२७).

परंतु आमची सुवार्ता आच्छादलेली असल्यास ज्यांचा नाश होत आहे त्यांच्या ठायी ती आच्छादलेली आहे. त्यांची म्हणजे विश्वास न ठेवणाऱ्या लोकांची मने ह्या युगाच्या दैवताने आंधळी केली आहेत, अशा हेतूने की, देवाची प्रतिमा जो ख्रिस्त त्याच्या गौरवी सुवार्तेचा प्रकाश त्यांच्यावर प्रकाशूनये. कारण आम्ही आपली घोषणा करत नाही; तर ख्रिस्त येशू हा प्रभू आहे अशी आणि येशूप्रीत्यर्थ आम्ही तुमचे दास आहोत अशी स्वतःची घोषणा करतो. कारण "अंधारातून उजेड प्रकाशित होईल" असे जो देव बोलला तो येशू ख्रिस्ताच्या मुखावरील देवाच्या गौरवाच्या ज्ञानाचा प्रकाश पाडण्यासाठी आमच्या अंतःकरणात प्रकाशला आहे. ~ २ करिंथकर ४:३-६.

हे काम येशू पूर्ण करेल जेव्हा आपण त्याला आत येऊन आपले हृदय आणि मन शोधण्याची परवानगी देऊ, आपली पापे उघड करू, जेणेकरून आपण ती लगेच कबूल करू शकू आणि सर्व अनीतीपासून शुद्ध होण्यासाठी त्याची क्षमा मिळवू शकू; कारण "ज्याने तुमच्यामध्ये चांगले काम सुरू

केले आहे तो येशू ख्रिस्ताच्या दिवसापर्यंत ते पूर्ण करेल." (फिलिप्पैकर १:६). हो, प्रिय बंधून्तो, येशूच्या मृत्यूने आणि पुनरुत्थानाने मुक्ततेची संपूर्ण योजना पूर्ण केली नाही. जरी त्याचे मृत्यु आणि पुनरुत्थान आपल्या मुक्ततेच्या विजयावर शिककामोर्तब करत असले तरी, आपल्या स्वर्गीय महायाजकाला आपल्यामध्ये आणखी काम करायचे आहे. पौलाने लिहिले:

"जे त्याच्याद्वारे देवाकडे येतात त्यांना तो [येशू] पूर्णपणे तारण्यास समर्थ आहे, कारण त्यांच्यासाठी मध्यस्थी करण्यास तो नेहमीच जिवंत आहे." (इब्री ७:२५); "कारण आपण शत्रू असतानाही देवाशी त्याच्या पुत्राच्या मृत्युने आपला समेट झाला, तर मग समेट झाल्यानंतर आपण त्याच्या [सध्याच्या] जीवनाने किती अधिक तारले जाऊ!" (रोम ५:१०).

येशू आजही नियमशास्त्रात (तोराह) प्रकट झालेल्या त्याच्या पित्याच्या नीतिमतेशी परिपूर्ण सुसंगततेने जगतो आणि त्याला तुमच्या हृदयात राहण्याची परवानगी असल्याने, ते त्याचे सध्याचे पवित्र जीवन आहे. तुमच्यामध्ये जे तुम्हाला नीतिमान बनवते

"प्रभूच्या आगमनाची खरी तयारी म्हणजे पापापासून वेगळे होणे. आपण प्रभूच्या आगमनाबद्दल किती बोलतो; किंवा काळाच्या चिन्हे किती सांगतो; किंवा आपण किती तयारी करतो याने काही फरक पडत नाही." अन्यथा, जरी आपण आपले सर्वस्व विकून गरिबांना दिले तरी - जर आपण पापापासून वेगळे होत नाही, तर पापापासून पूर्णपणे वेगळे राहण्याचा आणि असण्याचा आपला सतत विचार करत नाही पवित्रतेसाठी नीतिमतेचे सेवक, आम्ही नाही प्रभूच्या आगमनाची तयारी करणे...जर आमचेसतत विचार करणे म्हणजे पापापासून पूर्णपणे वेगळे होणे नाही, आमचा व्यवसाय फसवणूक आहे." ~ एटी जोन्स (१८५०-१९२३)

येशू आपल्यामध्ये राहून आणि आपल्याद्वारे राहून आपणही तेच काम करू जे करण्यासाठी पित्याने त्याला पाठवले आहे. आपण त्याचे नाव (खरे चरित्र) प्रकट करू. आपण देवाचे, आपल्या प्रेमाच्या पित्याचे खरे साक्षीदार असायला हवे. काही जण "ख्रिश्चन" असल्याचा दावा करू शकतात परंतु त्यांची जीवनशैली सिद्ध करते की ते फक्त सैतानाचे, खोट्याचा पिता, प्रतिनिधी आहेत. स्वार्थी कारणांसाठी येशूला तुमचा तारणहार म्हणून स्वीकारणे हे तसे नाही. देवाला तुम्हाला स्वीकारण्याच्या त्याच्या निर्णयात मदत करण्यासाठी "चांगले" होण्याचा प्रयत्न करणे, जणू काही तो एक प्रकारचा सांताक्लॉज आहे जो फक्त "चांगल्या मुलांना" चांगल्या भेटवस्तू देतो आणि "वाईट मुलांना" कोळशाचा तुकडा देतो, ही खोटी सुवार्ता आहे. स्वार्थीपणे जगणे, येशू तुमच्यामध्ये राहतो असा दावा करताना, त्याला एक स्वार्थी अस्तित्व म्हणून सादर करते आणि तो देवाच्या सर्व परिपूर्णतेने भरलेला असल्याने, आपण आपल्या स्वर्गीय पित्याला एक स्वार्थी अस्तित्व म्हणून सादर करत आहोत. हे सैतानाचे ध्येय आहे, आणि अशा प्रकारे जगून आणि शिकवून आपण देवाविरुद्ध त्याचा खटला मजबूत करतो. आज बहुतेक लोक "आज्ञा" या संकल्पनेला विरोध करतात आणि ते योग्यच आहे,

कारण सैतानाने इतिहासात देवाच्या दहा आज्ञांची तुलना अत्याचारी नेत्यांच्या आज्ञांशी केली आहे - माझे ऐका नाहीतर मी तुमचा छळ करेन! तथापि, येथे "आज्ञा" साठीचा हिब्रू (दाबर) —“शब्द”,आहे "वचनांच्या" संदर्भात - "तुमच्याकडे माझे वचन आहे."

येथे त्याच व्याकरणाच्या रचनेची इतर उदाहरणे आहेत जी स्पष्टपणे वचने आहेत आणि आज्ञा नाहीत:“आणि परमेश्वर त्याला म्हणाला, तुला शांती असो; भिऊ नको.तू मरणार नाहीस.”(यहूदा ६:२३). "आणि दावीद नाथानला म्हणाला, मी देवाविरुद्ध पाप केले आहे.परमेश्वरा." नाथान दावीदाला म्हणाला, “परमेश्वराने तुझे पापही क्षमा केले आहे; तू मरणार नाहीस.”(२ शमुवेल १२:१३). (हे देखील पहा, २ शमुवेल . १९:२३, यिर्मया. ३४:४, यिर्मया. ३८:२४). "रात्रीच्या भीतीला किंवा उडणाऱ्या बाणांना घाबरू नकोस."दिवसा;" (स्तोत्र ९१:५). "आणि मी माझा आत्मा तुमच्यात घालीन आणि तुम्हाला माझ्या नियमांनुसार, चालायला लावीन. आणि तुम्ही (माझे नियम) पाळावे, आणि ते करा.” (यहेज्केल ३६:२७).

ते शेवटचे वचन म्हणजे देवाने आपल्यामध्ये आपला (त्याचा) आत्मा ठेवण्याचे वचन आहे जे आपल्या अंतःकरणात त्याच्या नियमाचे वचन घेऊन या जे आपल्याला सर्व काही पाळण्यास सक्षम करते त्याच्या आज्ञांचे.देवाच्या नियमाचे पालन करणे ही बाब राहणार नाही(शिक्षेच्या भीतीने) आज्ञाधारक राहण्याची सक्ती, परंतु आपण स्वाभाविकपणे (त्याच्या प्रेमासाठी) जे करू इच्छितो तेच होईल. देवाच्या आत्म्याने भरल्याचा नैसर्गिक परिणाम म्हणजे त्याच्या आज्ञा पाळणे.. “कारण देवाचे वचन जलद आहे,आणि शक्तिशाली, आणि कोणत्याही दुधारी तलवारीपेक्षा तीक्ष्ण, अगदी आतपर्यंत भेदणारीआत्मा आणि आत्मा, सांधे आणि मज्जा यांचे विभाजन करणे, आणि एक आहे"मनातील विचार आणि हेतू ओळखणारा." (इब्री ४:१२). देव असे करत नाही.त्याचे वचन हवे आहे जेणेकरून तो आपली अंतःकरणे वाचू शकेल. बायबल अशा प्रकारे लिहिलेले आहे ज्या पद्धतीने (योग्यरित्या समजले जाते) ते आपल्याला आपले स्वतःचे हृदय पाहण्यास मदत करते. याला कधीकधी आरशाचे तत्व असेही म्हणतात. ~ रे फाउचर, (ग्रीनवुड, ब्रिटिश कोलंबिया, कॅनडा)

देवाच्या अनेक आज्ञा पाहताना स्वतःला विचारा की तो हे का आज्ञा देत आहे. उदाहरणार्थ: चोरी करणे चुकीचे का आहे? जेव्हा तुम्ही त्यांच्याकडून कठोर परिश्रम केलेल्या वस्तू तेव्हा लोक नाराज होतात का? परवडेल का? नाही, जरी अशा कृत्याचा तो नकारात्मक परिणाम आहे. चोरी करणे नैतिकदृष्ट्या चुकीचे आहे कारण देव चोर नाही आणि जेव्हा तुम्ही चोरी करता तेव्हा तुम्ही देवाला चोर म्हणून सादर करता. व्यभिचार का चुकीचे आहे? कारण ते विवाह आणि कुटुंबे उद्ध्वस्त करते (जे ते करते), परंतु कारण देव नेहमीच विश्वासू असतो आणि जेव्हा तुम्ही व्यभिचार करता तेव्हा तुम्ही देवाला व्यभिचारी म्हणून सादर करता. शब्बाथ का तोडणे चुकीचे आहे? कारण देव आपल्या विश्रांतीचा स्रोत आहे आणि त्याचे नियुक्त वेळा (उत्सव) त्याच्या उपस्थितीचे वैभव प्राप्त करण्यासाठी एक माध्यम म्हणून डिझाइन केले आहेत (निर्गम ३३:१४; मत्तय ११:२८-३०; इब्री ४); जे केवळ आपल्याला

पवित्र बनवते (यहेज्केल २०:१२,२०). लोभ करणे का चुकीचे आहे? कारण देव लोभी प्राणी नाही.

भुकेल्यांना जेवण देणे, गरिबांची आत्म्याने सेवा करणे, आजारी लोकांना बरे करणे, विधवा आणि अनाथांना भेटणे आणि वृद्धांना रस्त्यावरून जाण्यास मदत करणे ही नैतिकदृष्ट्या चांगली कृत्ये का आहेत? कारण "देव प्रेम आहे" आणि आपला प्रेमाचा पिता अशाच प्रकारे सदैव जगतो. जेव्हा तुम्ही "तू करू नकोस..." असे वाचता तेव्हा तुम्हाला हे वचन म्हणून वाचायचे असते. जेव्हा पिता तुमच्यामध्ये राहतो, तेव्हा त्याच्या पुत्राच्या आत्म्याद्वारे, तो "तुम्ही खून करणार नाही" असे वचन देतो कारण देव खून करणारा नाही.

"kill" (KJV) चे भाषांतर "खून" असे केले पाहिजे आणि अशा प्रकारे आज्ञा हत्येला मनाई करते परंतु स्वसंरक्षण, लष्करी कर्तव्य किंवा मृत्युदंडाच्या गुन्ह्यासाठी फाशी अशा इतर अनेक परिस्थितींमध्ये हत्या करण्यास मनाई करते. तथापि, अनुवाद . 4:42 आणि गणना. 35:22-25 मध्ये, ratrach हा शब्द "च्या बाबतीत" वापरला जातो.

अपघाती हत्या (मनुष्यहत्या). देवाने "तुम्ही चुकून कोणालाही मारू नका" अशी आज्ञा देणे अर्थपूर्ण ठरेल का? युक्तिवाद असा आहे की, जर देवाचा उद्देश सर्व हत्यांचा समावेश असेल तर स्वसंरक्षण, लष्करी कर्तव्य किंवा मृत्युदंडाच्या गुन्ह्यासाठी मृत्युदंड, नंतर हिब्रू शब्द मुत्थ वापरले असते. तथापि, अशा प्रकरणांमध्ये मुत्थ वापरल्याची उदाहरणे आहेत

खून आणि हत्या यासारख्या पूर्वनियोजित, अन्याय्य हत्या (१ शमुवेल १९:२). जर मुत्थ म्हणजे फक्त "नीतिमान कारणांसाठी" मारणे असे होते, जसे की बरेच लोक म्हणतात, तर स्तोत्र ३७:३२ असे शिकवत असते की एक दुष्ट व्यक्ती नीतिमान कारणांसाठी एका नीतिमान व्यक्तीला मारू शकते: "दुष्ट "नीतिमानांवर लक्ष ठेवतो आणि त्याला मारण्याचा प्रयत्न करतो." पण दुष्ट व्यक्ती कधीही काही नीतिमत्ता करू शकते का? आणि हा प्रश्न कसा असेल: जर रॅटसचचा अर्थ फक्त "खून" असा होतो आणि देवाने त्याला मनाई केली आहे, तर देव गणना ३५:३० मध्ये अगदी उलट आज्ञा का देईल: "जो कोणी एखाद्या व्यक्तीला मारतो, खुनी [रॅटसच] साक्षीदारांच्या तोंडाने मारला जाईल ..." देव असे म्हणत आहे का की "खून्याला" "साक्षीदारांच्या तोंडाने मारले" जाणे न्याय्य आहे? एड्रियन एबेन्स लिहितात: "जर देव आणि त्याचा पुत्र लोकांना मारतात तर त्यांच्या आत्म्यात मृत्यू आहे. जर हे खरे असते तर मृत्यू कधीही नष्ट होऊ शकला नसता आणि तो शत्रू मानला गेला नसता [१ करिंथ १५:२६] ... ख्रिस्ताला फक्त अनंतकाळचे जीवन नाही, तो आहे शाश्वत जीवन. तुम्ही एकाच वेळी शाश्वत जीवन आणि तुमच्या चारित्र्यात मृत्यू असू शकत नाही, "ते शक्यच नाही!" (अगापे, पृष्ठ १३१. अगापे मोफत डाउनलोड करा. मागील कव्हरच्या आत पहा).

“पण थांबा!”, काही हुशार बायबल विद्यार्थी ओरडतील: “अनुवाद ३२:३९ मध्ये देव स्वतः म्हणतो, 'मी मारतो आणि जिवंत करतो; मी जखम करतो आणि बरे करतो...'” इतर म्हणतील, “उपदेशक ३:३ मध्ये म्हटले आहे की 'मारण्याची वेळ आहे आणि बरे करण्याची वेळ आहे...'” अरे हो, पण देवाच्या स्वतःच्या उपस्थितीच्या संदर्भात आपल्याला आशीर्वाद आणि शाप मिळालेले नाहीत का?

आणि कृपया हे विसरू नका की देवाची उपस्थिती ही पापाला भस्म करणारी अग्नी आहे जिथे जिथे मिळेल तिथे. जेव्हा देव म्हणतो “मी मारतो आणि मी जिवंत करतो” तेव्हा तो असे म्हणत नाही की तो काही लोकांना मारतो आणि इतरांना जिवंत करतो. तो त्याच व्यक्तीचा संदर्भ देत आहे. तुम्ही त्याला पाप (“म्हातारा माणूस” - पापी स्वभाव) भस्म/मारण्याची/जखम करण्याची आणि त्याच्या अंतर्वासी आत्म्याने तुम्हाला नवीन (पुन्हा जन्मलेले) प्राणी बनवून जिवंत/बरे करण्याची परवानगी द्याल का?

“म्हणून, जर कोणी ख्रिस्तामध्ये [एकात्मतेत] आहे, तर तो एक नवीन प्राणी आहे [पुन्हा जन्मलेला]. जुन्या [स्वार्थी] गोष्टी गेल्या आहेत, आणि, पाहा, सर्व गोष्टी नवीन [निःस्वार्थ] झाल्या आहेत.” ~ २ करिंथकर ५:१७.

नेहमी लक्षात ठेवा की, या पापाने आजारी पृथ्वीवर असताना, येशू स्वतः “इतरांनी तुच्छ आणि नाकारलेला, आणि दुःखी मनुष्य होता, दुःखाशी जवळून परिचित होता; आणि ज्याला लोक आपले तोंड लपवतात त्यासारखा; आणि आम्ही त्याला तुच्छ मानले आणि त्याची कदर केली नाही.” (यशया ५३:३). देव असे वचन देत नाही की तुम्ही या पृथ्वीवर असताना दुःख आणि दुःख राहणार नाही. येशू म्हणतो की तो आला, “[आपल्याला] जीवन मिळावे आणि ते अधिक विपुल प्रमाणात मिळावे.” (योहान १०:१०). म्हणून, “ख्रिस्ताच्या दुःखात तुम्ही सहभागी आहात त्या प्रमाणात आनंद करा, जेणेकरून त्याचे गौरव प्रकट होईल तेव्हा तुम्हीही आनंदी व्हाल आणि आनंदी व्हाल.” (१ पेत्र ४:१३).

लक्षात ठेवा, ईयोबला पापी असल्याबद्दल देव न्याय करत होता आणि शिक्षा देत होता म्हणून त्याला संकटे आली नाहीत आणि तो तुम्हालाही असे करणार नाही. गहू आणि निदणाच्या दाखल्यात येशू शिकवतो की जो पृथ्वीवर निदण (किंवा, निदण/जीवनात अडचणी) पेरतो तो “शत्रू” आहे. (मतय १३:२४-३०).

आजारपण, दुःख आणि मृत्यू ही एका विरोधी शक्तीची कृत्ये आहेत. सैतान हा नाश करणारा आहे; देव पुनर्संचयित करणारा आहे.

मनुष्याला सहन करता येत नाही अशी परीक्षा तुमच्यावर गुदरली नाही; आणि देव विश्वसनीय आहे, तो तुमची परीक्षा तुमच्या शक्तीपलीकडे होऊ देणार नाही, तर परीक्षेबरोबर तिच्यातून निभावण्याचा उपायही करील, ह्यासाठी की, तुम्ही ती सहन करण्यास समर्थ व्हावे.

~१ करिंथकर १०:१३

"विश्वासाचा निर्माता आणि पूर्ण करणारा येशूकडे पाहत आहोत; ज्याने त्याच्यासमोर असलेल्या आनंदासाठी [तुम्ही आणि मी] वधस्तंभ सहन केला, लज्जा तुच्छ मानली आणि देवाच्या सिंहासनाच्या उजवीकडे बसला आहे. ज्याने पापी लोकांकडून स्वतःविरुद्ध इतका विरोध सहन केला, जेणेकरून तुम्ही तुमच्या आत्म्यात थकून जाऊ नये आणि हार मानू नये... शिवाय, आम्हाला आमच्या ऐहिक वडिलांकडून शिस्त अनुभवली आहे आणि आम्ही त्यांचा आदर केला आहे; आम्ही आत्म्यांच्या पित्याला अधिकाधिक अधीन होऊन जीवन मिळवू नये का? कारण त्यांनी आम्हाला थोड्या काळासाठी त्यांना योग्य वाटले म्हणून शिस्त लावली, परंतु तो आमच्या फायद्यासाठी करतो, जेणेकरून आम्ही त्याच्या पवित्रतेचे भागीदार व्हावे." ~ इब्री लोकांस १२:२-३, ९-१०.

येशूला पाहण्या द्वारेच आपण त्याच्या पवित्रतेचा - पित्याच्या पवित्रतेचा भाग घेतो. येशू हा पित्याची संपूर्ण प्रतिमा आहे. तो प्रकाश (शांती आणि दया) असल्यासारखा नाही तर पिता अंधार (सूड घेणारा आणि हिंसक) आहे; कारण तो आपल्या स्वर्गीय पित्याच्या योग्य समजुतीचा परिपूर्ण "मार्ग" आहे. पौलाने म्हटले की येशू "देवाच्या सिंहासनाच्या उजवीकडे बसलेला आहे." तो आपला महायाजक म्हणून तेथे आहे, आमचा "पित्याचा वकील" (१ योहान २:१), जो "देव आणि मानव यांच्यातील एकमेव मध्यस्थ" आहे (१ तीमथ्य २:५). जसे आपण पाहिले आहे, येशू आमचा वकील आणि मध्यस्थ आहे याचा अर्थ असा नाही की तो आणि आपण देवाला आपल्याशी समेट घडवून आणण्याचा प्रयत्न करत आहोत, तर तो आणि पिता काम करत आहेत. त्यांच्याशी आपला समेट करण्यासाठी एकत्र. येशू आमचा "समवेत वकील" आहे वडील."१

तर मग ह्या गोष्टीवरून आपण काय म्हणावे? देव आपल्याला अनुकूल असल्यास आपल्याला

प्रतिकूल कोण?

~ रोमकर ८:३१

तू त्यांना सत्यात समर्पित कर; तुझे वचन हेच सत्य आहे. ह्यासाठी की, त्या सर्वांनी एक व्हावे; हे माझ्या पित्या, जसा तू माझ्यामध्ये व मी तुझ्यामध्ये तसे त्यांनीही तुझ्या-माझ्यामध्ये [एक] व्हावे,

कारण तू मला पाठवलेस असा विश्वास जगाने धरावा. तू जो गौरव मला दिला आहेस तो मी त्यांना दिला आहे, ह्यासाठी की, जसे आपण एक आहोत तसे त्यांनीही एक व्हावे; म्हणजे मी त्यांच्यामध्ये व तू माझ्यामध्ये; ह्यासाठी की, त्यांनी एक होऊन पूर्ण व्हावे आणि त्यावरून जगाने समजून घ्यावे की, तू मला पाठवलेस आणि जशी तू माझ्यावर प्रीती केलीस तशी त्यांच्यावरही प्रीती केलीस. ~ योहान १७:१७, २१-२३.

"सत्य" जो आपल्यामध्ये आणि आपल्याद्वारे राहतो! १८ व्या वचनात तो पुढे म्हणतो, "मी तुम्हाला असहाय्य सोडणार नाही: मी तुमच्याकडे येईन." मग २३ व्या वचनात: "जर कोणी माझ्यावर प्रेम करतो तर तो माझे वचन पाळेल, आणि माझा पिता त्याच्यावर प्रेम करेल, आणि आपण त्याच्याकडे येऊ आणि त्याच्यामध्ये आपले घर करू." येशूद्वारे पित्याचा पवित्र आत्मा आपला "अँडव्होकेट" वकील आहे; आपला "सांत्वनकर्ता" आहे; आपला "मदतगार" आहे - आपल्यामध्ये "सत्याचा आत्मा [स्थिर उपस्थिती]" आहे जो आपल्याला पवित्र - निःस्वार्थ करेल. त्याच्यासारखे! (हे देखील पहा, स्तोत्र ५१:११; १३९:७; योहान १५:४-५; गलती ४:६-७).

आपल्या पित्याच्या सदैव दयाळू आणि प्रेमळ व्यक्तिमत्त्वाला जाणून घेण्याच्या माझ्या प्रवासात एक गोष्ट माझ्या लक्षात आली, ती म्हणजे, कसेपित्याचे अगापे प्रेम येशूच्या विश्वासाला जन्म देतो. पिता आपल्या पुत्राला सर्व काही देतो, म्हणून पुत्र देवाच्या चांगल्या, संतोषजनक आणि परिपूर्ण इच्छेच्या अधीन राहतो. योहान ३:३५; गलतीकर ५:६; योहान ६:५७; रोमकर १२:२. देवाच्या मुखातून निघणाऱ्या प्रत्येक शब्दाने पुत्र जगतो आणि पित्याने सांगितलेल्या प्रत्येक गोष्टीवर आमेन म्हणतो, कारण त्याला माहित आहे की देवामध्ये अजिबात अंधार नाही. मत्तय ४:४; प्रकटीकरण ३:१४; मत्तय ११:२७; १ योहान १:५. म्हणून पुत्रत्याच्या पित्याची इच्छा पूर्ण करण्यास आनंद होतो, देवाचा नियम त्याच्या हृदयात असतो आणि तो जगतो त्याच्या पित्याचे गौरव (चारित्र्य) प्रकट करण्यासाठी. स्तोत्र ४०:८, ९; योहान १७:४-६. हे आपल्यामध्ये ही अशीच प्रक्रिया घडते. ख्रिस्त आपल्याला देवाचे प्रेम प्रकट करतो, आणि जर आपण स्वीकारले तर त्या प्रकटीकरणामुळे, येशूचा विश्वास आपल्या आत निर्माण होईल. मग आपण देवाच्या मुखातून निघणाऱ्या प्रत्येक शब्दाने जगू, फक्त आपले प्रकटीकरण करण्याची आशा बाळगू. इतरांना पित्याचे गौरव. ख्रिस्त आपल्याला देवाबद्दलचे सर्व ज्ञान देतो. कारण तो (देव) इच्छितो की आपण त्याचे अगापे प्रेम स्वीकारावे आणि विश्वासाने त्याच्या पुत्राच्या प्रतिमेसारखे व्हावे, जेणेकरून तो (पुत्र) अनेक भावांमध्ये ज्येष्ठ असू शकेल; एक पिता, एक मोठा भाऊ, अनेक मुले, एक मोठे कुटुंब. रोमकर ८:२९; यशया ९:६. माझा अनुभव असा आहे की मी देवाच्या प्रेमाचे आणि येशूच्या आज्ञाधारक श्रद्धेचे व्यक्तिमत्त्व, पण जर मी ते सतत पाहिले नाही तर मी येशूच्या त्याच प्रतिमेत बदलणार नाही. म्हणून आपण आपले डोळे येशूवर केंद्रित करूया, जो पित्याबद्दलचे सत्य आहे आणि जो विश्वासाचा कर्ता आणि पूर्णकर्ता आहे. योहान १४:६; इब्री लोकांस १२:२. ~ कार्लोस ए. हर्नांडेझ, (मनाटी, पोर्तो रिको)

यशया संदेष्ट्याने लिहिले:

"तो [देव] आहे जो पृथ्वीच्या वर्तुळावर बसतो, आणि त्याचे रहिवासी टोळांसारखे आहेत, जो आकाशाला पडद्यासारखे पसरवतो आणि त्यांना राहण्यासाठी तंबूसारखे पसरवतो ... वर डोळे वर करा आणि पहा. हे कोणी निर्माण केले आहे? जो त्यांच्या सैन्याला संख्येने बाहेर काढत आहे, तो त्या सर्वांना नावाने हाक मारतो, त्याच्या सामर्थ्याच्या महानतेने आणि त्याच्या सामर्थ्याच्या सामर्थ्याने - एकही चुकत नाही [किंवा, अपयशी ठरत नाही]." ~ यशया ४०:२२, २६.

तुम्ही यावर विश्वास ठेवता का? तुम्ही असा विश्वास ठेवता का की देवाच्या वचनामुळेच सर्व स्वर्गीय सैन्ये आकाशात लटकली आहेत आणि न पडता त्यांच्या कक्षेत व्यवस्थित फिरतात (ईयोब २६:७)? तुम्ही असा विश्वास ठेवता का की देवाच्या वचनाला सर्व सृष्टीवर अशा प्रकारचे सार्वभौमत्व आणि सर्जनशील सामर्थ्य आहे? मग तुम्ही "जो तुम्हाला पडण्यापासून [पाप करण्यापासून] रोखू शकतो आणि त्याच्या गौरवशाली उपस्थितीत तुम्हाला आनंदी आणि निर्दोष उभे करू शकतो" यावर विश्वास का ठेवत नाही? (यहूदा १:२४)? जेव्हा देवाचे वचन म्हणते, "प्रकाश होवो", तेव्हा प्रकाश होता (उत्पत्ति १:३) तेव्हा तुम्ही असा विश्वास ठेवता का? तर मग जेव्हा त्याचा सर्जनशील आवाज म्हणतो, "जसा तुमचा स्वर्गातील पिता परिपूर्ण आहे तसे परिपूर्ण व्हा" (मत्तय ५:४८); आणि "पवित्र व्हा, कारण मी तुमचा देव यहोवा पवित्र आहे!" तेव्हा तुम्ही "परिपूर्ण व्हाल" यावर तुमचा विश्वास का नाही? मत्तय अध्याय ८ मध्ये नोंदवल्याप्रमाणे रोमन सॅच्युरियनइतकाच विश्वास आहे का?

"जेव्हा तो [येशू] कफर्णहूममध्ये आला, तेव्हा एक शताधिपती त्याच्याकडे मदत मागण्यासाठी आला आणि म्हणाला, 'प्रभु, माझा दास अतिशय वेदनांनी घरी अर्धांगवायूने पडून आहे.' येशूने त्याला म्हटले, 'मी येऊन त्याला बरे करेन.' पण शताधिपतीने उत्तर दिले, 'प्रभु, तुम्ही माझ्या छाताखाली यावे अशी माझी लायकी नाही. त्याऐवजी, फक्त शब्द बोला आणि माझा दास बरा होईल. कारण मीही अधिकाराखालील माणूस आहे, माझ्या हाताखाली शिपाई आहेत. मी एकाला 'जा' म्हणतो आणि तो जातो, आणि दुसऱ्याला 'ये' म्हणतो आणि तो येतो, आणि माझ्या दासाला 'हे कर' असे म्हणतो.' हे ऐकून येशू आश्चर्यचकित झाला आणि त्याच्या मागे येणाऱ्यांना म्हणाला, 'मी तुम्हाला खरे सांगतो, इस्राएलमध्ये मला असा विश्वास कोणामध्येही आढळला नाही!' ... मग येशू शताधिपतीला म्हणाला, 'जा; जसा तू विश्वास ठेवलास, तसेच तुझ्यासाठी होईल.' आणि त्याच वेळी तो दास बरा झाला." ~ वचने ५-१०, १३.

आपण पाहिले आहे की देव अनेकदा आपल्या पूर्वकल्पित कल्पना आणि मतांद्वारे बोलतो, एक आरसा धरून ज्यामध्ये आपण स्वतःला त्याच्याशी असलेल्या आपल्या खऱ्या नातेसंबंधात पाहू

शकतो. पौल या सत्याचा उल्लेख करून म्हणतो:

"सध्या आपल्याला आरशात फक्त एक अस्पष्ट प्रतिमा दिसते; पण नंतर समोरासमोर

~ १ करिंथकर १३:१२~

हा प्रयोग करून पहा: एका उज्ज्वल सूर्यप्रकाशाच्या दिवशी एका अंधारलेल्या खोलीत उभे राहा आणि काचेच्या खिडकीतून बाहेर पहा. तुम्हाला काय दिसते? तुम्हाला सर्व स्पष्ट दृश्यांना प्रकाशमान करणाऱ्या प्रकाशाशिवाय काहीही दिसणार नाही. मग त्या रात्री बाहेर अंधार असतानाही असेच करा. एका प्रकाशमान खोलीत उभे राहा आणि अंधारात पहा. तुम्हाला काय दिसते? तुम्हाला अंधार आणि अस्पष्ट प्रतिमांमध्ये तुमचे स्वतःचे प्रतिबिंब दिसेल. आणि म्हणूनच, जेव्हा तुम्ही जुना करार वाचता, जर तुम्हाला फक्त अंधार, रक्तपात आणि हिंसाचार, त्याच्या सर्व भीती आणि निंदासह, "मृत्यूची सेवा" दिसते, तर जुन्या करारात नवीन कराराचा प्रकाश संपूर्ण मार्गावर प्रक्षेपित न करता, आमचे पिता म्हणतात, "तुम्ही गृहीत धरले की मी तुमच्यासारखा आहे." (स्तोत्र ५०:२१).

परंतु त्यांची मने कठीण झाली; कारण जुना करार वाचून दाखवण्यात येतो तेव्हा तेच आच्छादन आजपर्यंत तसेच न काढलेले राहते; ते ख्रिस्तामध्ये नाहीसे होते. परंतु त्यांचे अंतःकरण प्रभूकडे वळले म्हणजे 'आच्छादन काढले जाते.' प्रभू आत्मा आहे; 1 आणि जेथे प्रभूचा आत्मा आहे तेथे मोकळीक आहे.

~ २ करिंथकर ३:१४, १६-१७.

येशूच्या जीवनाचे गैरसमजाचा पडदा दूर झाला आहे. जेव्हा तुम्ही असा विश्वास करता की देवाचा पुत्र हा देवाच्या चारित्र्याचा पूर्ण प्रकटीकरण आहे, तेव्हा पडदा दूर होतो आणि तो प्रकाश संपूर्ण जुन्या कराराच्या शास्त्रवचनांना प्रकाशित करेल. त्यानंतर तुमच्याकडे एक चिरंतन सुवार्ता/करार असेल जो देव सदैव "दयाळू आणि कृपाळू, सहनशील आणि चांगुलपणा आणि सत्याने परिपूर्ण" आहे या सत्याची पुष्टी करतो. जर आपण येशूला आपल्यामध्ये पूर्णपणे राहू दिले तर तो पडदा काढून टाकला जाईल. अशाप्रकारे जेव्हा आपण जुन्या करारात डोकावतो तेव्हा आपण येशूच्या डोळ्यांतून पाहत असू. आपल्या पित्याबद्दलची आपली धारणा अधिक स्पष्ट होईल आणि त्याचे सुंदर, अपरिवर्तनीय चरित्र पाहिल्यावर आपण स्वतःही बदलू:

परंतु आपल्या मुखावर आच्छादन नसलेले आपण सर्व जण आरशाप्रमाणे 'प्रभूच्या वैभवाचे' प्रतिबिंब पाडत आहोत; आणि प्रभू जो आत्मा त्याच्या द्वारे, तेजस्वितेच्या परंपरेने, आपले रूपांतर होत असता आपण त्याच्याशी समरूप होत आहोत.

~ २ करिंथकर ३:१८.

त्याचे प्रेम आपल्यामध्ये राहिल्याने "आपले प्रेम परिपूर्ण झाले आहे"
आणि "परिपूर्ण प्रेम भीती घालवून देते." (१ योहान ४:१७-१८)

माझी प्रार्थना आहे की तुम्ही सर्वांनी आपल्या प्रभु आणि तारणहार येशू ख्रिस्ताचा शोध घ्यावा आणि त्याला पहावे आणि त्याच्या पित्याचे नाव (पात्र) तुमच्या कपाळावर लिहिलेले स्वीकारावे, तुमच्या मनाच्या नूतनीकरणाने तुम्हाला त्याच्या प्रतिरूपात रूपांतरित करावे, जेणेकरून तुम्ही देखील "नवीन गीत गाता" असे आढळाल (प्रकटी १४:३). आम्ही स्तोत्रकर्त्या सोबत गाऊ:

परमेश्वराचे गुणगान नवे गीत गाऊन करा. हे सर्व पृथ्वी, परमेश्वराचे गुणगान कर. परमेश्वराचे गुणगान करा, त्याच्या नावाचा धन्यवाद करा; त्याने केलेल्या तारणाची घोषणा प्रतिदिवशी करा. राष्ट्रांमध्ये त्याचा गौरव, सर्व लोकांमध्ये त्याची अद्भुत कृत्ये जाहीर करा. कारण परमेश्वर थोर व परमस्तुत्य आहे; सर्व देवांहून त्याचेच भय धरणे योग्य आहे. कारण राष्ट्रांचे सर्व देव केवळ मूर्ती¹ आहेत; परमेश्वर तर आकाशाचा निर्माणकर्ता आहे पवित्रतेच्या शोभने परमेश्वराची उपासना करा; हे सर्व पृथ्वी त्याच्यापुढे कंपायमान हो. ~ स्तोत्र ९६:१-५,९.

देवाच्या राज्यात "आपण जगात राहत असलो तरी, जगाप्रमाणे आपण युद्ध करत नाही. आपल्या युद्धाची शस्त्रे या जगाची शस्त्रे नाहीत, तर देवाद्वारे मजबूत तट पाडण्यासाठी, वाद आणि देवाच्या ज्ञानाविरुद्ध उभे केलेले प्रत्येक अनुमान पाडण्यासाठी आणि ख्रिस्ताच्या आज्ञापालनासाठी प्रत्येक विचार बंदिवान करण्यासाठी शक्तिशाली आहेत." (२ करिंथकर १०:३-५). आपले युद्ध "मांस आणि रक्ताविरुद्ध नाही, तर शक्तींविरुद्ध, या जगाच्या अंधाराच्या अधिपतींविरुद्ध आणि स्वर्गीय क्षेत्रातील दुष्ट आत्मिक सैन्यांविरुद्ध आहे." (इफिसकर ६:१२).

देव आणि सैतान यांच्यातील खरा संघर्ष मध्य पूर्वेसाठी नाही तर आपल्या मनांसाठी आहे.

जेव्हा येशूच्या आत्म्याने तोराह (नियम: पित्याचे चरित्र) आपल्या मनात कोरले जाईल, तेव्हा देव "प्रत्येक विचार ख्रिस्ताच्या आज्ञाधारकतेसाठी बंदिवान करेल." पौलाने लिहिले, "नैसर्गिक मनुष्य देवाच्या आत्म्याच्या गोष्टी [सत्ये] स्वीकारत नाही; कारण त्या [देवाच्या गोष्टी/सत्ये] आहेत.

त्याला मूर्खपणा वाटतो; आणि तो त्यांना जाणू शकत नाही [अनुभवू शकत नाही], कारण ते आध्यात्मिकरित्या पारखले जातात ... परंतु आपल्याकडे ख्रिस्ताचे मन आहे." (१ करिंथ २:१४,१६).

आपल्यामध्ये येशूचे मन असल्याने आपण "देवाच्या ज्ञानाशी" सुसंगत राहू. देवाने म्हटले आहे की या मनाशिवाय आपण "त्या ज्ञानाअभावी नष्ट होतो" (होशे. ४:१-२,६) कारण "जे तलवारीने [जगातील शस्त्रे आणि जबरदस्तीने] जगतात ते तलवारीने नाश पावतील." (मत्तय २६:५२; प्रकटीकरण १३:१०). ख्रिस्तामध्ये एकरूप होऊन आपण "शक्तिने किंवा सामर्थ्याने नव्हे तर माझ्या आत्म्याने जगू असे यहोवा म्हणतो." (जख्या. ४:६). जे त्याची उपासना करतात ते "आत्म्याने आणि सत्याने" उपासना करतील (योहान ४:२३-२४) आणि नवीन पृथ्वीवर राहण्यास पात्र असतील.

"आणि मी एक नवीन आकाश आणि एक नवीन पृथ्वी पाहिली: कारण पहिले आकाश आणि पहिली पृथ्वी नाहीशी झाली होती; आणि समुद्र [विभाजन] राहिला नाही ... आणि मी स्वर्गातून एक मोठी वाणी ऐकली, ती म्हणाली, 'पाहा! देवाचा निवासस्थान माणसांबरोबर आहे, आणि तो त्यांच्याबरोबर राहील, आणि ते त्याचे लोक होतील, आणि देव स्वतः त्यांच्याबरोबर राहील, आणि त्यांचा देव [प्रदानकर्ता] होईल. आणि देव त्यांच्या डोळ्यांतील सर्व अश्रू पुसून टाकेल; आणि [कोणाचाही किंवा कशाचाही] मृत्यू राहणार नाही, शोक, रडणे, आणि यापुढे वेदना होणार नाहीत: कारण पूर्वीच्या गोष्टी गेल्या आहेत.'" ~ प्रकटीकरण २१:१,३-४.

त्या दिवशी जसेपॅटेकॉस्ट, जेव्हा देवाच्या लोकांवर आत्मा वर्षावला (प्रेषितांची कृत्ये २), त्याच्या अगदी आधी नंतरचा पाऊस पडेल ख्रिस्ताचा दुसरा येत आहे आणि देवाचे लोक पुन्हा एकदा येतील पुनरुज्जीवित व्हा आणि आदिमतेकडे परत यादेवभक्ती असेल त्याचा परिणाम.

"त्या दिवशी मी त्यांच्यासाठी रानातील पशूंशी, आकाशातील पक्ष्यांशी आणि जमिनीवर सरपटणाऱ्या प्राण्यांशी करार करीन: मी धनुष्य, तलवार आणि युद्ध पृथ्वीवरून मोडून टाकीन आणि त्यांना सुरक्षित झोपायला लावीन." ~ होशेय २:१८.

"चला, आपण यहोवाच्या पर्वतावर, याकोबाच्या देवाच्या मंदिराकडे जाऊ, म्हणजे तो आपल्याला त्याचे मार्ग शिकवेल आणि आपण त्याच्या मार्गांनी चालू. कारण सियोनमधून नियमशास्त्र निघेल आणि यहोवाचे वचन यरुशलेममधून निघेल. तो राष्ट्रांमध्ये न्याय करील आणि पुष्कळ लोकांना दोष देईल; ते त्यांच्या तलवारी मोडून त्यांचे फाळ करतील आणि त्यांच्या भाल्यांचे कोयते बनवतील. राष्ट्र

राष्ट्राविरुद्ध तलवार उचलणार नाही, आणि ते यापुढे युद्ध शिकणार नाहीत... लांडगा कोक्यासोबत राहील; चित्ता लहान बकरीसोबत झोपेल. वासरू आणि सिंह एकत्र चरतील आणि एक लहान मूल त्यांना घेऊन जाईल. गाय आणि अस्वल चरतील, आणि त्यांची पिल्ले एकत्र झोपतील, आणि सिंह बैलाप्रमाणे पेंढा खाईल. दूध पाजणारा बाळ नागाच्या बिळावर खेळेल आणि दूध सोडलेले मूल सापांच्या गुहेवर हात ठेवेल. माझ्या पवित्र पर्वतावर ते नुकसान करणार नाहीत किंवा नाश करणार नाहीत; कारण समुद्र पाण्याने व्यापला आहे तशी पृथ्वी यहोवाच्या ज्ञानाने भरलेली असेल." ~ यशया २:३-४; ११:६-९. (हे देखील पहा, इब्री लोकांस १२:१८, २२-२४).

दानीएलच्या ७ व्या अध्यायात दानीएलने अशा व्यवस्थेबद्दल भाकीत केले आहे जी मशीहा जे काही करण्यासाठी आला होता ते सर्व विकृत करण्याचा प्रयत्न करेल. ही व्यवस्था "नियुक्त काळ आणि कायदे बदलण्याचा विचार करेल." (पहा, दानीएल ७:२५). देवाचे नियम आध्यात्मिक असण्याऐवजी (रोम. ७:१४) ही व्यवस्था देवाच्या नियमशास्त्राचे चित्रण मनमानीपणे लादलेले नियम, एक कायदेशीर संहिता जी बदलता येते आणि जर हे नियम मोडले तर एखाद्याला शिक्षा करावी लागते असे करेल. चर्च इतिहासाच्या या काळात, ज्याला "अंधारयुग" म्हणून ओळखले जाते, मानवांना देवाचे कार्य आपण कसे कार्य करतो यापेक्षा वेगळे दिसू लागले, अशा प्रकारे आपल्या मनात प्रेमाऐवजी भीती आणि निंदा निर्माण होते.

दानीएल पुढे म्हणतो की, शंभर वर्षे मानवांना या व्यवस्थेत मतप्रभावित केल्यानंतर, देव त्याच्या सिंहासनावर बसेल आणि "त्याच्या समोरून एक अग्निमय प्रवाह निघेल. हजारो लोक त्याची सेवा करत होते, लाखो लोक त्याच्यासमोर वाट पाहत होते. न्यायालय न्यायनिवाडा करण्यासाठी उभे होते आणि पुस्तके उघडली गेली." (दानीएल ७:१०). आपले अपरिवर्तित मन हे न्यायनिवाड्याचे दृश्य एक भयानक दृश्य म्हणून पाहते जिथे देव बसून आपल्या सर्व पापांची पुनरावलोकन करेल आणि आपल्याला खटल्याला लावण्यासाठी तयार असेल, नंतर आपल्याला दोषी ठरवेल, मग आम्हाला मृत्युदंड द्या. हे लक्षात घेतले पाहिजे की दानीएलचा ७ वा अध्याय अरामी भाषेत लिहिला गेला होता परंतु जेव्हा दानीएल दानीएलमध्ये या "दृष्टान्ता"बद्दल बोलतो तेव्हा अध्याय ८ आणि ९ मध्ये तो हिब्रू शब्द *מַלְאָכָא* (मारेह; दानीएल ९:२४) वापरतो जो

"आरसा" ही संकल्पना देखील यात समाविष्ट आहे. मोशेने निर्गम ३८:८ मध्ये या शब्दाचे स्त्रीलिंगी रूप वापरले आहे जे "दर्शनमंडपाच्या प्रवेशद्वारावर सेवा करणाऱ्या महिलांच्या आरशांपासून [मारा]" बांधलेल्या कांस्य गंगाळाचा संदर्भ देते.

हे गंगाळ पवित्रस्थानाच्या बाहेरील अंगणात होमार्पणांसाठी असलेल्या वेदीसह होते, जे पितळेने

मढवलेले होते. (पवित्रस्थानातील प्रत्येक फर्निचर सोन्याने मढवलेले होते). कांस्य हे तांबे आणि कथील यांचे मानवनिर्मित मिश्रण आहे. कथीलची ओळख कचरा म्हणून केली जाते (यशया १:२५; केजेव्ही) जे दर्शवते की अंगणात केल्या जाणाऱ्या विधी मानवाने आपल्या स्वतःच्या दंडात्मक बदलीच्या अशुद्ध श्रद्धेवर आणि आपल्या चुकीच्या तुष्टीकरण-आधारित मानसिकतेवर विचार करण्यासाठी आणि त्यावर चिंतन करण्यासाठी होत्या. म्हणूनच योहानाला दृष्टान्तात असताना, "देवाचे मंदिर, [धूपाची] वेदी आणि त्यात उपासना करणाऱ्यांचे मोजमाप" करण्याची सूचना देण्यात आली होती परंतु त्याला अंगण मोजू नका असे सांगण्यात आले होते "कारण ते परराष्ट्रीयाना देण्यात आले आहे." (प्रकटी ११:१-२). येथे "परराष्ट्रीय" हे त्या सर्व अविश्वासू लोकांचे प्रतिनिधित्व करतात जे देवाच्या ज्ञानाचे आणि त्याच्या मार्गाचे अधिक सखोल आणि शुद्ध आकलन करण्यासाठी आपला महायाजक येशू याचे अनुसरण करण्यास तयार नाहीत. त्यांनी विश्वासाने स्वर्गीय मंदिरात (पवित्रस्थानात) प्रवेश न करण्याचे आणि "त्यात उपासना" करण्याचे निवडले आहे (इब्री ८:१-२; ७:२२-२५).

म्हणून, जर आपण अंगणात राहून दानीएलाच्या पुस्तकात आढळणाऱ्या या न्यायाच्या दृश्याकडे आपल्या डोळ्यांवर पडदा घालून, सार्वकालिक सुवार्तेच्या प्रकाशाने न पाहता पाहिले, तर आपण केवळ आपल्या स्वतःच्या पतित न्यायव्यवस्थेचे प्रतिबिंब पाहू आणि अनुभवू.1 तथापि, जेव्हा पडदा काढून टाकला जातो, तेव्हा आपल्याला फक्त एक प्रेमळ देव दिसतो जो त्याच्यासमोर उघड्या पुस्तकांप्रमाणे आपली "तपासणी" करत आहे, आपल्या कर्करोगाच्या पापाच्या समस्येचा शोध घेत आहे आणि निदान करत आहे. मग, जाणून घेणे (पहा, योहान ३:१४) कृपया "क्रॉस एक्झामिन्ड अँड क्रॉस एन्काउंटेर्ड" हे पुस्तक पहा. (मागील कव्हरच्या आत पहा)

आपल्या स्थितीत, तो आपल्या पापांच्या नोंदी नाजूकपणे स्वच्छ करण्याचा प्रयत्न करतो. तो हे कसे करतो? काही जण शिकवतील त्याप्रमाणे येशूने नोंदींमध्ये फेरफार (बदल) करून किंवा पारंपारिक ख्रिश्चन धर्म शिकवेल त्याप्रमाणे संतप्त पित्यापासून आपले रक्षण करण्यासाठी आपल्याला स्वतःच्या मागे लपवून नाही. नाही. तर आपल्या पित्याने येशूद्वारे (आपल्या एकमेव उपायाने) आपल्याला त्याच्या जीवनासह (आत्म्याने) इंजेक्ट करून (एकत्रित करून) आपली पापे "क्षमा" मध्ये जातात. परिणामी, आपला "वृद्ध माणूस" (स्वभाव) मरतो, अशा प्रकारे उपचार आणतो, जोपर्यंत आपण "त्याच्या पुत्राच्या प्रतिमेशी जुळत नाही [बदललेले]" नाही (रोम. ८:२९) आणि आरोग्याचा स्वच्छ बिल (नोंद) मिळेपर्यंत - पाप करू नये.

पक्षाघातीग्रस्त आणि व्यभिचारी स्त्रीच्या बाबतीत घडले त्याप्रमाणे, देवाच्या दयेमुळे खरा न्याय (न्याय) मिळेल. ते आपल्याला आपल्या स्वर्गीय पित्याशी पुन्हा सुसंगत (सुसंवाद) करेल जो आपल्याला पवित्रतेच्या खऱ्या मार्गावर चालण्यास सक्षम करेल ("जा, आणि पाप करू नको").

ख्रिस्ताच्या रक्ताने "आच्छादित" असणे म्हणजे आपल्याला शिकवल्यापेक्षा खूप जास्त आहे. येशूने आपल्याला त्याचे रक्त (त्याचे जीवन) "पिण्यास" सांगितले, त्याला आपल्यात एकरूप होण्यास परवानगी दिली, कारण "जो माझे शरीर खातो आणि माझे रक्त पितो तो माझ्यामध्ये राहतो आणि मी त्याच्यामध्ये." (योहान ६:५३-५८). येशूच्या रक्ताने "आच्छादित" असणे म्हणजे त्याचे आपल्यामध्ये जीवन आहे, जे आपल्याला इतके भरून टाकते की आपली अंतःकरणे त्याच्या हृदयाशी सुसंगत होतात, आपल्या इच्छा त्याच्या इच्छेशी एकरूप होतात, आपण त्याचे विचार विचारतो आणि आपण त्याचे जीवन जगतो. तेव्हाच पिता त्याच्या पुत्राच्या नीतिमतेला आवरण म्हणून पाहील कारण त्याचे नीतिमत्व आपल्यामध्ये पूर्णपणे पुनरुत्पादित होईल. आपल्या हृदयात आणि मनात त्याचे नियम (पात्र) लिहिण्याचे देवाचे नवीन कराराचे वचन जसजसे रुजते (इब्री १०:१६), तो वचन देतो, "मी त्यांच्या अनीतिबद्दल दया करीन आणि त्यांची पापे मला पुन्हा आठवणार नाहीत." (वचन १७).

तो आपली पापे का आठवत नाही?
कारण आपण त्याला त्यांची आठवण करून देणार नाही.

"त्याने आपल्याला अंधाराच्या सत्तेतून सोडवले आहे आणि त्याच्या प्रिय पुत्राच्या [अगापे] राज्यात स्थानांतरित केले आहे." ~ कलस्सैकर १:१३.

येशूच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी पित्याने म्हटले, "हा माझा प्रिय पुत्र आहे, ज्याच्यावर मी संतुष्ट आहे." (मत्तय ३:१७). येथे "प्रिय" यासाठी वापरला जाणारा ग्रीक शब्द अगापेटोस आहे जो येशूला पित्याने सर्व काही दिले आहे हे दर्शवितो (योहान ३:३५) आणि त्याने आपल्या सर्वाना त्याचा प्रिय पुत्र दिला आहे जेणेकरून आपण त्याला सर्व गौरव परत देऊ (प्रतिबिंबित करू) - जीवनासाठी देवाची योजना पुनर्संचयित केली.

"आणि आशा आपल्याला लाजवत नाही, कारण देवाचे प्रेम [अगापे/ख्रिस्त] आपल्या अंतःकरणात पवित्र आत्म्याद्वारे ओतले गेले आहे, जो आपल्याला देण्यात आला आहे ... [म्हणून] पाहा, पित्याने आपल्याला कसे प्रेम [अगापे] दिले आहे, की आपल्याला देवाची मुले म्हटले जावे. या कारणास्तव जग आपल्याला ओळखत नाही, कारण ते त्याला ओळखत नव्हते."

~ रोमकर ५:५; १ योहान ३:१.

दानीएल पुढे म्हणतो की, "सर्वोच्च देवाच्या संतांना न्याय देण्यात आला." (दानीएल ७:२२). येथे "दिलेला" हा शब्द "दिलेला" असा समजला पाहिजे. पित्याच्या अंतर्मनात असलेल्या आत्म्याद्वारे तो आपल्याला प्रत्येक खोट्या वादापासून आणि खोट्याच्या पित्याने आपल्या हृदयात आणि मनात खोलवर रुजवलेल्या प्रत्येक पूर्वकल्पित कल्पनेपासून शुद्ध करेल. काळजीपूर्वक आणि विनम्र तर्काद्वारे आपला पिता आपल्याला विश्वासूपणे त्याचे उघडे पुस्तक म्हणून परीक्षण करण्यास आमंत्रित करतो (स्तोत्र ३४:८), कारण तो प्रत्येक घृणास्पद गोष्टी शुद्ध करण्याची इच्छा बाळगतो.

ज्याने भीती आणि निंदा यांच्यामुळे आपल्या आत्म्याच्या मंदिराचा नाश केला आहे (१ करिंथकर ६:१८-२०), आणि आपल्याला नीतिमान न्याय/समज देण्यासाठी (देण्यासाठी) जेणेकरून आपण त्याचा चुकीचा न्याय करणे थांबवू आणि शेवटी आपल्या अपरिवर्तनीय, दयाळू, कृपाळू आणि सहनशील प्रेमाच्या पित्याशी कायमचे समेट करू.

“देव खरा असला पाहिजे, पण प्रत्येक मनुष्य खोटा असला पाहिजे; जसे लिहिले आहे की, 'तू [देव] तुझ्या बोलण्यात नीतिमान ठरला पाहिजे आणि तुझा [देवाचा] न्याय झाला तर तू विजयी व्हावास.'” ~ रोमकर ३:४.

“हे सर्वसमर्थ देवा, तुझी कृत्ये महान आणि अद्भुत आहेत;
हे सार्वभौम, तुझे मार्ग न्याय्य आणि खरे आहेत. राष्ट्रांचा.” ~ प्रकटीकरण १५:३

येशूमध्ये झोपलेल्या डीन गिलमनच्या प्रेमळ स्मृतीप्रित्यर्थ
या पुस्तकाच्या प्रकाशनापूर्वी

शोधण्याने हरणे होते, हरणे तुम्हाला शोधण्यास मदत करते, जगण्याने मरणे होते, जीवन मृत्यूला मागे सोडते.

लीड्स शोधणे हरण्या शिवाय, खरोखर दुसरा कोणताही मार्ग नाही,
ख्रिस्त सारखे जीवन इतर कोणत्याही प्रकारे कोणालाही सापडणार नाही.

जेव्हा तुम्ही स्वतःला येशूला समर्पित करता, तेव्हा आत मृत्यू असतो,
तो तुमच्यासाठी एक शुद्धीकरण करतो जे तुम्हाला तुमच्या पापापासून मुक्त करते.
येशू राज्य करतो म्हणून स्वतः मरतो, त्याची शक्ती खरी आहे,
पवित्र आत्मा तुमच्यासाठी काम करेल आणि तुम्हाला ख्रिस्ताच्या आवेशाने भरेल.

तुम्हाला इतरांसाठी जगण्याची इच्छा होईल, कारण स्वतः आता राज्य करत नाही, ख्रिस्ताची कृपा
पुरेशी मित्र आहे, म्हणून त्याच्या पवित्र नावाची स्तुती करा. तुमचे डोके वर करा आणि प्रभूची स्तुती
करा आणि सर्व काही त्याच्या स्वाधीन करा, कारण देवाने आपल्या प्रभु येशू ख्रिस्ताद्वारे आपल्या
सर्वांना पापापासून मुक्त केले आहे.

तर आज तुम्ही कोणते जीवन निवडाल, दुःख, अपराधीपणा आणि वेदनांचे,
किंवा येशूने तुमच्यासाठी ठेवलेला, शेवटच्या पावसाने भरलेला?
प्रिय संत निवडणे तुमच्यावर अवलंबून आहे, येशू तुम्हाला भरून टाकेल का,
की तुम्ही स्वतःला समाधानी करून सैतानाला तुमच्यात राहू द्याल?

शोधण्याने हरणे होते, हरणे तुम्हाला शोधण्यास मदत करते, जगण्याने मरणे होते, जीवन मृत्यूला
मागे सोडते.

लीड्स शोधणे हरण्या शिवाय, खरोखर दुसरा कोणताही मार्ग नाही,
ख्रिस्त सारखे जीवन इतर कोणत्याही प्रकारे कोणालाही सापडणार नाही.

~ डीन गिलमन (१९४५-२०२०) ~

शांती मिळवा माझ्या मित्रा!

